

КОЗАТИВНИ СИЛИ

Л Е К Ц И И

ЗА

ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

НА УЧЕНИЦИТЪ
ОТЪ ВСЕМИРНОТО БЪЛО БРАТСТВО.
V ГОДИНА (1925—1926 г.)

ТОМЪ I.

СОФИЯ
1930 г.

КОЗАТИВНИ СИЛИ.

Поздравъ: „В ъ р е н ъ, и с т и н е н ъ,
ч и с т ъ и б л а г ъ в с ѣ к о г а б ж д и!“

Размишление.

Прочетоха се работитѣ върху темата:
„Защо духатѣ вѣтроветѣ?“

Прочете се разуме на темата: „Разлика
между духовни и физически чувства.“

За слѣдния пжтъ пишете върху темата:
„Най-красивиятъ органъ на човѣшкото тѣло“.

Сега изпѣйте упражнението „Вдѣхновение“.

Пѣнието спада къмъ тѣй нареченитѣ
ф о р м а т и в н и с и л и, защото тѣ служатъ като
сѣдинителни нишки между всички други сили.
Ония сили пѣкъ, които градятъ, се наричатъ
к о з а т и в н и. Въ това отношение музиката
прѣдставлява формативна сила. Съврѣменнитѣ
пѣвци и музиканти въ своитѣ пѣсни не изби-
ратъ думи, съотвѣтни на тоноветѣ, вслѣдствие
на което тѣ не произвеждатъ нужния ефектъ.
Често думитѣ не сж формативни. За да има
хармония между тоноветѣ и думитѣ, компози-
торитѣ въ музиката трѣбва да се вслушватъ
въ своята интуиция, т. е. тѣ трѣбва да се пол-
зуватъ отъ разположението на ума и сърцето
си. Когато човѣкъ иска да пѣе, той трѣбва да
бжде свободенъ, да не се смущава отъ мисль-

та, какво ще кажат хората за неговото пѣние. — Какво ще кажатъ, това е тѣхна работа. — Може да се смѣятъ. — И това нищо не значи. Смѣхътъ улеснява пѣнието. — Може да се сърдятъ, че ги смущавате. — Това още повече улеснява пѣнието. Изобщо, на добрия пѣвецъ нито се смѣятъ, нито се сърдятъ. Най-първо човѣкъ трѣбва да пѣе за себе си. По-добъръ слушателъ отъ него нѣма. Харесва ли той самъ пѣнието си, и другитѣ хора ще го харесатъ. Пѣй, докато си доволенъ! Не си ли доволенъ ти самъ, прѣкжсни да пѣешъ, почакай, докато отново придобиешъ разположение. Започнешъ ли да питаешъ другитѣ, дали сж доволни отъ твоето пѣние, ти си изгубилъ вече 50% отъ своята пѣсенъ. Мнозина ще кажатъ, че въ пѣнието сж необходими техника, тактъ и редъ други правила. Въ хубавото пѣние трѣбва да има мекота и хармония между думитѣ и тоноветѣ. Когато се поставятъ думи на нѣкоя пѣсенъ, трѣбва да се знае, какъ да се наредятъ, коя да бжде първа, коя втора и т. н. Думитѣ въ нѣкои пѣсни сж така наредени, че разрушаватъ. Щомъ има мекота и хармония въ пѣнието, техниката и тактътъ се налагатъ сами по себе си. Освѣнъ това, трѣбва да се знае, кои слокове и кои букви сж силни или слаби, та да се поставятъ на мѣста, съответни на тоноветѣ.

Сега, ако разгледате азбуката на всички езици, първата буква е **а**. Тя е най-силната буква, начало на всички нѣща. Буквата **а** означава човѣкъ, който започва да се проявява. Обаче, създаването на свѣта е започнало съ

буквата **б**, а не съ **а**. Буквитѣ включватъ въ себе си формативни сили. Буквата **а** прѣдставлява човѣкъ, който се проявява. Буквата **б** пъкъ прѣдставлява кжщата на човѣка, т. е. творческа, формативна сила. Буквата **г** прѣдставлява натоварена камила, защото има гърбица, като камилата. И така е въ дѣйствителностъ. Започне ли човѣкъ да се проявява, той ще си направи кжща; има ли кжща, трѣбва да има животно, което да прѣнася въ кжщата. Съврѣменнитѣ хора сж забравили смисъла на буквитѣ. Не е въпросъ за това, какво символизиратъ буквитѣ, но сжщеврѣменно тѣ изразяватъ извѣстни течения въ природата. Азбуката е образувана, именно, отъ тѣзи течения. Правете опити съ буквитѣ, да видите, като ги произнасяте, какво влияние указватъ тия течения върху васъ. Когато сте неразположени духомъ, по причина на нѣкакво чувство на съмнѣние, подозрѣние, гордостъ или щестлавие, зародило се у васъ, произнасяйте една, втора, трета буква, да видите, коя отъ тѣхъ ще трансформира състоянието ви. Съмнѣнието, напримѣръ, е сжществувало отъ прѣди хиляди години и въ хората, и въ животнитѣ. Тѣй щото не мислете, че то сега се заражда. Сега човѣкъ трѣбва само да работи върху себе си, за да се справи съ него. Съмнѣнието се насажда въ мозъка на човѣка, както сѣмената се посаждатъ въ почвата. Значи, човѣкъ днесъ не посажда съмнѣнието въ себе си, но му дава само благоприятни условия, да расте и да се развива. Сжщото може да се каже и за безвѣрието, и за подозрѣнието, и за редъ

още отрицателни прояви въ човѣка. Нѣкой човѣкъ казва: азъ не вѣрвамъ нито въ Бога, нито въ хората. Това не е нѣщо ново. Безвѣрието е съществувало отъ пами-вѣка, както въ хората, така и въ животнитѣ. Давашъ хлѣбъ на едно животно, но то те поглежда въ очитѣ, ту се приближава, ту се отдалечава отъ тебе, не смѣе да вземе хлѣба и казва: нѣмамъ вѣра въ никого.

Разправятъ единъ случай за голѣмото невѣрие на единъ вълкъ въ Америка къмъ хората. Той правилъ много пакости на околното население, което прибѣгвало до разни начини, да го уловятъ нѣкакъ, да се освободятъ отъ него. Туряли му капани, но той отдалечъ ги забѣлѣзвалъ и избѣгвалъ. Туряли му парчета месо съ отрова, но и до тѣхъ не се доближавалъ. Цѣли експедиции отъ най-опитни ловджии трѣгвали срѣщу него, но всички опити оставали безрезултатни — не могли да го уловятъ. Цѣли легенди се разправяли за този вълкъ, за неговото умѣние да избѣгва опасноститѣ. Той нѣмалъ вѣра въ хората и отдалечъ прѣдвиждалъ всѣкаква засада противъ него. Какъ може да се обяснятъ тѣзи факти? Мнозина мислятъ, че въ животнитѣ отсъствува всѣкаква интелигентностъ. Не, и тѣ иматъ извѣстна интелигентностъ, която чака своето врѣме да се пробуди и развие. Понѣкога, обаче, тѣхната интелигентностъ се пробужда, и тѣ проявяватъ много добри качества.

Казвамъ: щомъ човѣкъ живѣе въ свѣта, той трѣбва да има широки схващания и разбираия за него. За да може той да прѣнася

всичко съ търпѣние, нека си помисли за Бога, Който е създалъ цѣлата вселена, Който е така мощенъ и великъ, и въпрѣки това Той търпи всичко, което се върши на земята, съ пълно разположение на духа. Нѣма по-хубаво нѣщо въ свѣта отъ това, човѣкъ да се стреми да постѣпва като Бога! Нѣкои казватъ: не е възможно да бждемъ като Бога. — Не, възможно е човѣкъ въ миниатюръ поне да бжде като Него. Съврѣменнитѣ хора искатъ да бждатъ щастливи, и дѣто отиватъ, да ги посрѣщатъ съ музика и пѣсни, съ лаврови вѣнци. Ако придобиеете това, какъ и дѣ ще се прояви вашето търпѣние и вашата разумность? Който е дошълъ на земята, ще му дадатъ да разразрѣшава трудни задачи, за да се развива неговата разсѣдливость, неговата интелигентность. Ако човѣкъ не се натѣква на неразрѣшени задачи, какъ ще развива способността си? Ако той не се обезвѣри, какъ ще придобие истинската вѣра?

Мнозина казватъ: защо Господъ създаде така свѣта? Да се говори по това, то е все едно магарето да запитва, защо го товарятъ и разтоварятъ. Товарятъ го, защото е магаре — нищо повече. Запитва ли нѣкой, защо страда и защо се радва, това е сжиятъ въпросъ, който и магарето си задава. Буквата м, съ която започва думата „магаре“, означава вещество, отъ което може да се правятъ гърнета. Значи, ти си калъ, която грѣнчарьтъ ще мѣси, ще мачка, докато изкара нѣщо отъ нея. Какво ще изкара най-послѣ? — Стомна. — За какво? — За носене на вода. Отъ тази калъ

той може да направи не само стомна, но и гърне, и тенджера, каквото пожелае, а ти трѣбва да бждешъ търпеливъ, да слушашъ. Отъ грънчаря зависи, какво ще направи отъ тебе, а ти можешъ да питашъ, колкото искашъ. Тури ли вода въ тебе, ти трѣбва да бждешъ благодаренъ, че носишъ вода, т. е. вършишъ нѣкаква работа. Носишъ ли вода, не си въобразявай, че можешъ да ѝ заповѣдвашъ. Водата сѣществува и безъ тебе. Казвашъ: водата отъ моето гърне се излѣ. — Да, само водата отъ твоето гърне се излѣ, но не и водата на океана. Дѣ може да се излѣ водата на океана? Да допуснемъ, че нѣкога земята може да се прѣобърне въ пространството, и водата, която се намира по повърхнината ѝ, да се излѣ. Дѣ ще се излѣ, на кое мѣсто въ пространството? Слѣдователно, има нѣща, които не могатъ да се изливатъ. По аналогия на това, казвамъ: какъвто и да е животътъ на човѣка, най-послѣ той ще дойде до положение, когато нещастieto за него вече ще бжде невъзможно. Нещастieto е възможно за стомната, но не и за океана. Като се излѣ водата отъ стомната, това е нещастие за стомната. Може ли това нещастие да сполети и океана?

И тъй, човѣкъ трѣбва да има широки схващания за всички явления въ живота и природата. Нѣкой казва: защо сж тия философски въпроси? Азъ се занимавамъ съ дребни работи, философията не ме интересува. Дребнитѣ работи създаватъ страдания на хората. Страданията произтичатъ отъ малки, отъ

дребни работи, а не отъ голѣми. Влѣзе ли въ ржката на нѣкой човѣкъ едно малко трънче, то му създава голѣмо страдание; тури ли домакинята повечко соль въ яденето, това става причина за голѣмо страдание: солта прѣдизвиква голѣма жажда, а пиенето на много вода разстройва стомаха, усѣща се голѣма тежестъ. Значи, малкитѣ работи въ свѣта създаватъ голѣми страдания и нещастия. Сжщото се забѣлѣзва и въ сърдечния, и въ умствения животъ на човѣка, затова той не трѣбва да се занимава съ дребнавости.

Запитватъ едного, послѣдователъ на новото учение: какво прѣдставлявате вие отъ себе си? Той отговаря: всички ние сме кандидати за светии. И правъ е този човѣкъ. Когато единъ студентъ учи въ университета, той има възможность и професоръ да стане — отъ него зависи. Какво невъзможно има въ това? Нѣкой се страхува да каже това нѣщо, и по този начинъ минава за скромень. Да станешъ светия, това не е професия, то е фаза, прѣзъ която всѣки трѣбва да мине. Всѣки човѣкъ е кандидатъ за светия, и то отъ първокласнитѣ светии. Казвате: има ли пързостепененъ или второстепененъ светия? Това се отнася до вжтрѣшното, дълбоко разбиране на думата „светия“. Да станешъ светия, това подразбира да възприемешъ и приложишъ живота на светията. Нѣма ли човѣкъ прѣдъ видъ живота на светията, той може да се спъне въ пжтя си. Всѣки трѣбва да мине прѣзъ пжтя на светията, но да се моли на Бога да светне, да се просвѣти и да каже: Го-

споди, искамъ светия да стана! Всѣки може да стане светия и ще стане, защото такава е волята Божия. Мнозина казватъ : ние сме грѣшници хора, за светии не ни бива. Питамъ : каква логика има въ тази мисълъ ? Кой баща иска да има хилавъ синъ ? Всѣки баща иска да има здравъ синъ, като себе си. Обаче, синътъ казва на баща си : азъ не мога да бжда като тебе здравъ, затова ти ще ме носишъ. Бащата не се радва на такъвъ синъ. Синътъ трѣбва да се стреми да бжде като баща си и да е благодаренъ на това, съ което природата го е надарила. Той трѣбва само да работи, за да се развива.

И въ религиозния животъ се срѣщатъ сжщитѣ заблуждения, сжщитѣ лъжливи учения, затова хората казватъ : грѣшници сме, не можемъ да водимъ чистъ и светъ животъ. Не, всички хора не сж грѣшници. Само тѣзи сж грѣшници, които се отказватъ да вършатъ волята Божия. Само тѣхъ Богъ ограничава. Рѣшатъ ли да вършатъ волята Божия, тия ограничения моментално се прѣмахватъ. Сегашниятъ животъ на хората прѣдставлява халка, бримка, която лесно се окачва и закачва. Знаете ли, защо сте дошли на земята ? Нѣкой човѣкъ е дошълъ на земята само да товари и разтоваря магарето. Ще кажете : и тази добра ! Че ако вие знаете да товарите и разтоваряте едно магаре, както трѣбва, ангелитѣ ще ви пѣятъ хвалебни пѣсни. Знаете ли, какво символизира магарето ? Ако можете да разтълкувате всички букви на думата „магаре“, тѣй както сж поставени въ живата природа, вие ще разберете, че мага-

рето прѣдставлява великъ символъ. Днесъ всички се смѣятъ на магарето, но Писанието казва: „Блажени сж тѣзи, на които се подиграватъ“. Магарето се оплаква : все мене биятъ, мене корятъ, на мене се подиграватъ. Когато искатъ да изкажатъ недоволството си отъ нѣкого, хората казватъ: магарешки работи! Когато магарето реве, то изказва своята мъжа прѣдъ Господа, като Му се оплаква: не зная, какво искатъ хората отъ мене! Господъ му отговаря: не бой се, всичко ще прѣнесешъ, и единъ день ще се освободишъ отъ това положение. Магарето се поуспокои малко, замисли се и си продължи работата. Магарето не е щастливо, нито горделиво, но има достоинство. То казва: бийте ме, правете, каквото искате съ мене, но трѣбва да знаете, че гоненитѣ сж блажени. Ще каже нѣкой, че този стихъ се отнася до хората, а не до магарето. — Какъ може този стихъ да се отнася до хората, когато тѣхъ никой не е билъ? Тебе кой те би? Този стихъ се отнася за всѣки, когото биятъ. Хлѣбътъ е за гладния, не за сития.

Така трѣбва да се разбиратъ нѣщата. Всѣко нѣщо, всѣка проява трѣбва да се разбира въ нейния дълбокъ символистически смисълъ, за да се придобие духъ на широта. Всички недоразумѣния, всички ограничения се дължатъ на старитѣ възгледи у хората. Ние трѣбва да имаме по-широки възгледи отъ сегашнитѣ. Съврѣменнитѣ хора се намиратъ въ смѣшно положение, тѣ не знаятъ положително, за какво сж способни и до колко е тѣхната сила; тѣ не знаятъ още, за какво сж дошли

на земята. Нѣкой човѣкъ е дошълъ на земята да направи една кжща и да си замине; другъ е дошълъ да свърши пети класъ и да си замине; трети е дошълъ да свърши университетъ и да си замине; четвърти е дошълъ да стане учителъ, и още първата година на своето учителствуване той си заминава. Казвате: наистина, нѣма ли по-високъ смисълъ животътъ? — Кой е по-високиятъ смисълъ? — Да служимъ на Бога, да проповѣдваме на хората за Него. Питамъ: като си говорилъ нѣкому за Бога, какво си спечелилъ?

Всички вие сте учили аритметика, знаете, какво нѣщо сж дробитѣ. Напримѣръ, имате слѣднитѣ нѣколко дроби: $\frac{1}{2}$, $\frac{2}{3}$, $\frac{3}{4}$ и $\frac{4}{5}$. По какво се различаватъ тия дроби една отъ друга? Коя е най-важна отъ тѣхъ: най-голѣмата, или най-малката? Знаменателитѣ на всички тия дроби сж различни, и тѣ означаватъ едно прѣходно състояние. Числото 1 въ първата дробъ показва, че вие имате извѣстна енергия, съ която трѣбва да се борите. Слѣдователно, тази енергия трѣбва да има за знаменателъ число, което да прѣдставлява формативна сила, която ще може да прѣвърне енергията на единицата въ производна. Такова число, именно, е двойката. Запримѣръ, въ даденъ случай вие имате едно малко неразположение и сте готови да създадете цѣлъ скандалъ, за нищо и никакво. Въ този моментъ, обаче, пощаджията ви носи писмо отъ вашъ дѣдо, който съобщава, че ви завѣщава наслѣдство отъ 100,000 лева. Дѣдото е турилъ въ писмото и

чека, съ който ще вземете паритѣ. Щомъ отворите писмото, неразположението ви минава, вие забравяте всичко. Това писмо прѣдставлява числото двѣ, т. е. формативната сила. Числото три е неутрална сила. Запримѣрь, вие сте направили нѣколко кжщи и сте потънали въ дългове, тревожите се, какъ ще ги изплатите. Въ помощъ трѣбва да ви дойде числото три, да тури край на изразходване на вашата енергия. Това ще стане, като се обърнатъ силитѣ, енергиитѣ на вашия умъ въ противоположна посока на тази, въ която сж вървели до това врѣме.

Често слушате да се пѣе пѣсенъта „цвѣте мило, цвѣте красно“. Питамъ: какво се крие въ тази пѣсенъ? Когато нѣкоя стара баба пѣе тази пѣсенъ, какво означава това? Или какво означава, когато я пѣе нѣкоя млада мома, или нѣкой професоръ, или нѣкой войникъ? Идеитѣ, които внасятъ бабата и младата мома въ тази пѣсенъ, се коренно различаватъ; идеитѣ, които внасятъ професорътъ и войникътъ въ сжщата пѣсенъ, пакъ се различаватъ. Слѣдователно, тази пѣсенъ, излѣзла отъ устата на различни хора, произвежда различни ефекти. Когато войникътъ пѣе тази пѣсенъ, той подразбира своята сабя, която навсѣкждѣ пжтъ му отваря. Когато професорътъ пѣе „цвѣте мило, цвѣте красно“, той има прѣдъ видъ нѣкаква задача, върху която прави своитѣ изслѣдвания, както химикътъ нагрѣва извѣстни смѣси въ ретортата, прави опити, дано открие нѣщо, че да спечели пари за една кжщичка, да подобри живота си.

Когато свещеникътъ пѣе тази пѣсенъ, и той влага въ нея нѣкаква идея. Тѣй щото, когато човѣкъ пѣе, той всѣкога трѣбва да влага въ пѣсенъта извѣстна идея. При това, идеята въ неговия умъ трѣбва да бжде точно опрѣдѣлена. Колкото идеята е по-опрѣдѣлена, толкова тя е по-важна.

Питамя: можете ли да съберете даденитѣ дроби? Тѣ могатъ да се събератъ само при извѣстни условия, а именно, като се приведатъ подъ общъ знаменателъ. Какъ се привеждатъ дроби подъ общъ знаменателъ? Трѣбва да се намѣри едно общо число, въ което знаменателитѣ на отдѣлнитѣ дробида влизатъ безъ остатъкъ. Общиятъ знаменателъ на тѣзи дроби ще бжде 60. Като ги приведемъ подъ общъ знаменателъ, ще получимъ слѣднитѣ дроби: $\frac{30}{60}$, $\frac{40}{60}$, $\frac{45}{60}$ и $\frac{48}{60}$. Като ги приведохме

подъ общъ знаменателъ 60, това показва, че единицата се раздробила на повече частици, но по-дребни. Сега, ако искаме да съберемъ тия дроби, ще съберемъ само числителитѣ имъ, а знаменателътъ ще остане общъ за всички: $\frac{30}{60} + \frac{40}{60} + \frac{45}{60} + \frac{48}{60} = \frac{163}{60}$. И тѣй, единицата въ дробъта $\frac{1}{2}$ показва, какъ трѣбва човѣкъ да работи.

Числото двѣ пѣкъ показва законитѣ, условията, при които трѣбва да работимъ на земята. Всички числа сж живи, а не мъртви бѣлѣзи, които само пишемъ. Ако се рѣзглеждатъ като живи величини и ги разбираме правилно, животътъ напълно ще се осмисли и подобри. Обикновено единицата показва най-малкия

капиталъ, съ който започваме всѣка работа. Числото двѣ показва методъ, какъ да използваме законитѣ и условията въ материалния свѣтъ, за да увеличимъ капитала, съ който сме започнали, и послѣ правилно да го разпрѣдѣляме. Значи, така наредени дробитѣ, отъ най-малката до най-голѣмата, прѣдставляватъ течения, енергии въ природата, които трѣбва да се използватъ разумно, като се съпоставятъ въ правилни съотношения.

Първата дробъ $\frac{1}{2}$ прѣдставлява човѣкъ съ положителенъ характеръ, който не отстъпва отъ своитѣ убѣждения. Намисли ли си нѣщо, той ще го направи; могатъ да минатъ 10-15-20 години, но той ще направи така, както нѣкога си е намислилъ. Вие може да му давате редъ философски доказателства или примѣри отъ живота на Мойсея, на Христа, той ще ви слуша и ще си мълчи, но слѣдъ години ще го видите, че е постѣпилъ така, както той си знае. За такъвъ човѣкъ казваме, че той е изразъ на дробъта $\frac{1}{2}$. Разбира се, това не е общо правило. Човѣкъ може да измѣни тоноветѣ на тази гама. Гамитѣ не сж абсолютни закони, тѣ търпятъ промѣни. Дробъта $\frac{2}{3}$ прѣдставлява човѣкъ, съ крайно отстъпчивъ характеръ. Той е съгласенъ съ всички хора, само за да живѣе въ миръ и съгласие. Въ това отношение той е като калъта, можешъ да я мѣсишъ, както искашъ. Този човѣкъ често побутва джоба си и казва: пъленъ ли е джобътъ, и умътъ ти ще стига;

нѣмашъ ли пари, нищо не струвашъ. Такъвъ е човѣкътъ на числото двѣ. Тройката, обаче, внася равновѣсие. Слѣдъ това ти отивашъ при единъ човѣкъ, който прѣдставлява дробъта $\frac{3}{4}$, и му казвашъ: хайде, да направишъ еди-каква си работа! Той ще ти каже: почакай малко, тази работа трѣбва да се обмисли, да се види, какви сж условията; ако условията благоприятствуватъ, тогава ще прѣдприемемъ работата, но дотогава не мога да дамъ дума. Този човѣкъ мисли вече. И слѣдъ това, като обмисли всичко, той казва: господине, това мога да направя за тебе, онова не мога. Честно и справедливо ще ви докаже, защо, именно, не може да направи нищо. Той никога не лъже, но искрено ще ти каже: сега моитѣ работи не позволяватъ да направя за тебе това, което искашъ, но слѣдъ една година ще ти услужа. Най-послѣ дохождате до човѣка, който прѣдставлява дробъта $\frac{4}{5}$. Той е крайно взискателенъ, намира погрѣшки въ всички хора, и малкитѣ нѣща прави голѣми. Види ли единъ малкъ недостатъкъ въ нѣкой човѣкъ, той го туря подъ микроскопъ, увеличава недостатъка най-малко десетъ пѣти и казва: човѣкъ трѣбва да знае, какво нѣщо е култура, какво нѣщо сж отношения! Строгъ е този човѣкъ. Тази строгость се дължи на числото четири, което е огънь, баруть. Ако остане само на него, то би запалило цѣлия свѣтъ. Този огънь изгасва, благодарение на числото петъ. Това число смекчава силитѣ, енергиитѣ на числото четири. То постоянно

кваси барута, да не изгори всичко около него.

Казвамъ: всички дроби се срѣщатъ и въ човѣка. Едни отъ тѣхъ се намиратъ въ ржцѣтъ му, а други — въ краката. Човѣкъ едновременно дѣйствува и съ ржцѣтъ, и съ краката си. Казвате: значи, човѣкъ е раздвоенъ. До кръста си той мисли по единъ начинъ, а отъ кръста нагорѣ — по другъ начинъ. Когато човѣкъ е ситъ, той се занимава и съ наука, и съ философия, разсждава по много философски въпроси, какво е казалъ Кантъ, какво е казалъ Шопенхауеръ, но щомъ огладнѣе, напуска всичката философия, не го интересува вече, кой какво е казалъ, прѣстава да се интересува за небето, за ангелитѣ; той започва да мисли вече само за хлѣба, какъ се изкарва отъ земята, какъ се пече и т. н. Гладниятъ си прѣдставлява само нѣща за ядене. Въ този случай коремътъ заповѣдва на човѣка. Нахрани ли се, картината се смѣня, и човѣкъ пакъ започва да мисли за по-високи нѣща. Това раздвояване у човѣка, именно, създава противорѣчията въ живота му. Обаче, въ човѣка има едно трето сѣщество — Божественото — което примирява тия противорѣчия. Безъ тѣхъ свѣтътъ не може да сѣществувa. Тѣ прѣдставляватъ условия, чрѣзъ които Богъ дѣйствува между хората. Противорѣчията сж една необходимостъ за развитието на съврѣменнитѣ хора.

И тъй, когато човѣкъ разбере вжтрѣшния смисълъ на живота, той ще си обясни смисъла на противорѣчията. Запримѣрь, ако човѣкъ

се самонаблюдава, ще види, че неговитѣ състояния на скръбъ и радостъ непрѣкъснато се мѣнятъ прѣзъ деня; ако не е скърбенъ или радостенъ, той ще изпитва или съмнѣние, или подозрѣние къмъ нѣщо; изобщо, все ще се намира подъ тежестъта на нѣкакво отрицателно чувство въ себе си. Казвате: защо става всичко това? Питамъ: защо перачката пере? Защо професорътъ прави своитѣ научни изслѣдвания? Защо музикантътъ свири? Защо момата постоянно се гледа въ огледалото? Казвате: това сж обикновени работи. — Не, не сж обикновени, защото задъ всѣка проява, задъ всѣко явление се крие нѣкаква разумна сила; всѣко явление си има причина. Когато човѣкъ се огледва въ огледало, той знае причината, която го подбужда да прави това. Той иска да види въ огледалото, дали е красивъ, или не. Всѣки човѣкъ иска да бжде красивъ. Защо? — Защото въ красотата се крие нѣкакъвъ идеалъ, който той иска да постигне. Ако човѣкъ има истински идеалъ, като се погледне въ огледалото, той ще разбере по лицето си, какво още му липсва, за да постигне своя идеалъ. Нѣкой казва: азъ съмъ красивъ. — Не, вие още не сте завършили развитието си; вашитѣ чърти още не сж такива, каквито трѣбва. Знаете ли, какви трѣбва да бждатъ очитѣ ви? Когато ви погледне нѣкой, въ очитѣ ви трѣбва да има дълбочина, мисълъ. Другъ пъкъ казва: азъ чувствавамъ. — Какво чувствувашъ? Да чувствува човѣкъ, това значи да има непрѣодолимъ стремежъ, да бжде носителъ на Божията Любовь, Мждростъ и Исти-

на. Такова дълбоко чувство хвърля голъма свѣтлина върху лицето на човѣка. Мнозина казватъ: ние не сме родени за тѣзи работи. — Ами за какво сте родени, за обикновени работи ли? И слѣдъ всичко това искатъ хората да ги уважаватъ. Човѣкъ се уважава само за великото, за Божественото, което той носи въ себе си. Каквато друга философия и да подържа човѣкъ, той трѣбва да знае, че за човѣшкото въ него никой не може да го уважава. Отъ памти-вѣка и досега само възвишеното, красивото, великото, Божественото въ човѣка се почита и уважава. И дѣцата разбиратъ, кое е Божествено, и кое човѣшко. Който не може да разбере Божественото, нека извика нѣкое малко дѣте, то ще му опрѣдѣли точно, коя проява е Божествена, и коя човѣшка. Неговиятъ отговоръ, макаръ и дѣтински, ще бжде отличенъ.

Сега ще ви запитамъ: кое е Божественото, което тази вечеръ трѣбва да направимъ? Вие се смущавате, че не можете да отговорите, но азъ ще ви помогна малко. Прѣдставете си, че стотина души пжтуватъ прѣзъ единъ горещъ день, и всички усѣщатъ голъма жажда, гърлата имъ сж засъхнали. Приближаватъ до една рѣка, съ здравъ и хубавъ мостъ, и запитватъ нѣкои пжтници, има ли наблизо вода да пиятъ. Казватъ имъ, че слѣдъ като минатъ моста, на разстояние 200—300 м. отъ него, има чешма съ хубава, чиста вода. Кое е по-добрѣ да направятъ: да прѣминатъ моста и да отидатъ при чешмата, или да пиятъ вода отъ рѣката? Най-доброто въ слу-

чая е да минатъ прѣзъ моста и да отидатъ при чешмата, да се напиятъ съ чиста, хубава вода. Като задоволятъ жаждата си отъ тази вода, тѣ ще кажатъ: слава Богу, че намѣрихме такава хубава вода! Водата е носителка на живота. Слѣдователно, тази вечеръ и вие трѣбва да минете прѣзъ моста на рѣката и да отидете при чешмата, при Божествения животъ, да пиете отъ неговата вода, която единствена ще задоволи жаждата ви, т. е. умразата, която мори всички съврѣмenni хора. Слѣдъ това ще насѣдате на зелената морава и ще кажете: заслужава да се живѣе на земята! Колко е хубаво човѣкъ вечеръ да излѣзе подъ открито небе, да накладе огнь, да седне на земята и да наблюдава звѣздитѣ на небето! Слѣдъ това да се прибере дома си да спи, и сутринъта бодъръ, свѣжъ да продължи работата си.

Нѣкои казватъ: какъ можемъ да постигнемъ всичко, което ни се говори? Мжчни сж тѣзи работи за насъ. — Не, човѣкъ може да направи всичко, каквото желае. Помнете слѣдното: мжчнитѣ нѣща сж непостижими за човѣка, но понеже Богъ присжтствува въ тѣхъ, затова ставатъ леснопостижими. Дѣто Богъ взима участие, и най-мжчнитѣ нѣща се постигатъ лесно. Понеже въ леснитѣ нѣща Богъ не присжтствува, човѣкъ самъ се заема съ уреждането имъ, и затова въ края на краищата ще забърка нѣкаква каша. Който търси лесниятъ пжтъ, той свършва съ дефицитъ; който не избѣгва мжчниятъ пжтъ, той урежда работитѣ си, защото Богъ е съ него

и му помага. И затова е казано, че ученикътъ трѣбва да бжде герой, да издържа въ страданията, неволитѣ и буритѣ на живота. Ученикътъ се учи отъ всичко. Когато направятъ нѣкому бѣлѣжка, той се огорчава и казва: защо ми направиха тази бѣлѣжка? Зарадвайте се, когато ви направятъ бѣлѣжки. Това сж ваши приятели, които искатъ да направятъ нѣкой вашъ недостатъкъ. Една майка се оплаква, че дѣтето ѝ плаче много. Питамъ тази майка: по-добрѣ ли ще бжде за нея, ако дѣтето ѝ умре и прѣстане да плаче и да я безпокои? Майката трѣбва да се радва, че дѣтето ѝ е живо и пролива сълзи. Сълзитѣ показватъ, че изворитѣ на живота сж започнали да бликатъ. Блажени онѣзи, на които изворитѣ на живота никога не прѣсѣхватъ. Ще кажете: и тазъ добра! Да, така е. Най-дълбокиятъ въздишки сж създали най-благородни и възвишени чувства. Най-хубавиятъ езикъ на земята е скръбта. Като казвате, че много сте страдали и скърбѣли, научихте ли езика на страданията? Той е единъ отъ важнитѣ езици на земята. Като го научите, ще започнете да изучавате езика на слънцето. Научите ли езика на слънцето, ще изучавате Божествения езикъ. Безъ страдания и безъ радости човѣкъ не може да научи Божествения езикъ. Казвате: ние живѣемъ на земята. Сегашнитѣ хора живѣятъ въ скръбта и въ страданията, но тѣ още не сж опитали живота въ неговата сжщина. Животътъ може да се разбере само слѣдъ като човѣкъ се издигне надъ всички страдания и радости. Зна-

чи, скърбитѣ и страданията прѣдставляватъ почва, въ която Божественитѣ сѣмена ще растатъ и ще се развиватъ. Новиятъ животъ, който се развива въ почвата на скърбитѣ и радоститѣ, ще бѣде истинскиятъ животъ. Що е радостта? — Блаженство на духа, или споредъ индуситѣ — само блаженство, покой. Радостта прѣдставлява разуменъ животъ безъ ограничения.

И тъй, ще знаете: най-мжчнитѣ работи сж най-лесни. Ако не вършите тѣхъ, ще дойдатъ още по-трудни, които непрѣменно трѣбва да изпълните. Всѣки, който е дошълъ на земята, непрѣменно трѣбва да рѣши своята задача, да изпълни своето прѣдназначение. Нѣкой казва: азъ имамъ своя задача, свой планъ, който трѣбва да изпълня. Речешъ ли да изпълнишъ своя планъ, а не този, който Богъ ти е прѣдначѣрталъ, ще видишъ, че твоятъ планъ ще стане на пухъ и прахъ, и слѣдъ това ще дойде господарьтъ да те товари и разтоваря, а ти ще ревешъ, ще страдашъ. Казвашъ: азъ магаре ли съмъ? Питамъ: когато те заведатъ въ затвора и те положатъ на земята, дѣто ти удрятъ такъвъ бой, който съ години помнишъ, не си ли магаре? Биятъ те, изтезаватъ те, докато те принудятъ да кажешъ, че си открадналъ нѣщо, за което ти никога не си мислилъ. Питамъ: твоето положение не е ли по-долу отъ това на магарето? Магарето, колкото и да го биятъ, никога нѣма да каже нѣкаква лъжа. Единъ българинъ се напилъ една вечеръ до забрава, и като се връщалъ дома си, отбилъ се при единъ из-

воръ да напои магарето си. Магарето пило вода, колкото трѣбвало, и тръгнало да си върви. Господарьтъ го тегли къмъ извора и му казва: пий още малко вода! Магарето не иска да пие, дърпа се назадъ. Пий де, изпълни желанието ми! Магарето пакъ се отказва да пие. Най-послѣ господарьтъ го оставилъ свободно и му казалъ: азъ те похвалявамъ. Ти си по-умно отъ мене. Азъ пихъ за волята на този, на онзи, а ти не искашъ да изпълнишъ волята даже и на господаря си. Напие ли се веднѣжъ магарето, повече не пие. Нѣкой казва: често условията на живота ме заставятъ да направя това, което не искамъ. Щомъ външнитѣ условия те заставятъ да направишъ това, което Богъ не иска, ти не си човѣкъ. Така може да постѣпва само животното. Казвамъ: това сж максими, които човѣкъ трѣбва да държи въ мисълта си. Намѣришъ ли се прѣдъ нѣкое изкушение, кажи си: трѣбва ли да бжда по-долу отъ магарето? Не мога ли да бжда поне толкова честенъ и устойчивъ, колкото и магарето? Много животни иматъ добри чѣрти, на които ние трѣбва да подражаваме. Единъ паякъ се явилъ между културнитѣ паяци и започналъ да имъ разправя една своя опитность: „Днесъ една красива муха попадна въ моята паяжина, но азъ я пуснахъ на свобода“. — Тѣй ли? Знаешъ ли, че ти изневѣри на цѣлото наше общество? — Добрѣ, щомъ е така, утрѣ елате всички у дома, и азъ ще повикамъ пакъ тази муха, да видимъ, какво ще направите вие съ нея. Всички се съгласили. На другия день присти-

гата 20 паяци-философи; пристига и мухата, която се указало, че била оса. Като я видѣли, всички паяци рѣшили единодушно да я пуснатъ, защото била много красива муха. За нея трѣбвало да направятъ изключение. Осата имъ казала: „Ще ме пуснете, разбира се, така е рѣшилъ Господъ. Азъ нося въ жилото си нѣщо, което всѣки непослушенъ ще опита. Който не изпълнява волята Божия, той скоро ще опита това, което нося въ жилото си“. Трѣбва ли и вие, като тѣзи паяци, да казвате, че ще пуснете осата на свобода, защото била красива? — Ще я пуснете не по ваша воля, а по Божия. Да постѣпвате като тия паяци и да мислите, че сте извършили нѣщо велико, това не е истинска култура. Благородството на човѣка се проявява, когато той има свободенъ изборъ, да постѣпва, както иска, а при това той разбира волята Божия и постѣпва споредъ нея. Ще кажете: опасно нѣщо е окултната наука! Питамъ: дѣ нѣма опасности? Като ходите по улицитѣ, нѣма ли опасностъ нѣкоя керемида да падне върху главата ви? За умния човѣкъ, който ходи внимателно по пѣтя си, нѣма никакви опасности, но за невнимателния, за разсѣяния има много опасности.

Казвамъ: дробитѣ, които разгледахме, прѣдставляватъ извѣстни символи и правила, необходими въ живота на човѣка. Тѣ сж методи, чрѣзъ които може да смекчавате нѣкои ваши състояния. И живата природа си служи съ тѣзи методи. Въпросътъ за значението и приложението на дробитѣ е обши-

ренъ. Сега ние го разгледахме покрай другитѣ въпроси, затова останаха много междини, които вие сами ще си допълните. Днесъ всичко не може да ви се каже, защото нѣма да го разберете. Запримѣрь, нѣкои ме запитватъ нѣщо, но азъ не отговарямъ, а само тихо произнасямъ частицата „хмъ“. Какво разбирате отъ тази малка частица? Тя е символъ, който изразява нѣщо, но малцина ще разбератъ нейния смисълъ. Нѣкой не говори много, но само извиква: „ахъ!“ Буквата „а“ показва, че този човѣкъ започва да мисли.

Сега вие не трѣбва да се смушавате отъ всички обяснения, които ви се даватъ по известни въпроси. Когато изучавате една картина, вие разгледвате главно основнитѣ чѣрти, но покрай тѣхъ се занимавате и съ подробноститѣ. Това, обаче, не трѣбва да ви смушава. Основни и важни бѣлѣзи на картината сж очитѣ, носа, устата и вѣждитѣ. Всички останали дребни, тънки линии, тѣ сж за умнитѣ, за ученитѣ хора, както и за великитѣ художници. За обикновенитѣ хора сж важни основнитѣ идеи. Изкуство е човѣкъ да схваща и най-дребнитѣ чѣрти на дадена картина. Азъ наблюдавамъ, какъ художницитѣ турятъ сѣнки на своитѣ картини. Природата, обаче, не поставя така своитѣ сѣнки. Ще дойде день, когато художницитѣ ще научатъ това изкуство отъ природата.

Свършменното човѣчество се намира въ прѣходенъ периодъ на своето развитие. Нѣкой казва: искамъ да бжда ученъ. Въ какво седи ученостъта на човѣка? Вие срѣщате хора, които сж свършили по 2—3 факултета, а

срѣщате и такива, които нищо не сж свършили. Питамъ: каква разлика има между свършилитѣ 2 — 3 факултета и между тия, които нищо не сж свършили? Ако е въпросъ за знанията имъ по отношение невидимия свѣтъ, и еднитѣ не знаятъ и не виждатъ нищо отъ него, както и тия, които нищо не сж учили. Ако учениятъ човѣкъ вижда нѣщата въ невидимия свѣтъ, той е истински ученъ; и ако простиятъ вижда, и той е ученъ човѣкъ. Простиятъ, който днесъ не е свършилъ университетъ, той въ миналото нѣкога е училъ. Нѣкои отъ съврѣменнитѣ хора сж учени, други сега учатъ, а трети за въ бѣдеще ще учатъ. Ето защо не се смущавайте отъ това, дали сте учени или прости, богати или бѣдни. При всички условия на живота ученикътъ трѣбва да учи, безъ да се смущава. Христосъ казва: „Въ Бога вѣрвайте, и въ мене вѣрвайте!“ Когато човѣкъ вѣрва въ Бога, духътъ му се повдига, душата му се разширява, и той разрѣшава правилно задачитѣ на своя животъ.

Питамъ: може ли нѣкой отъ васъ да даде отговоръ на музикалното упражнение: „Кажми ми ти Истината, която носи свобода за моята душа?“ За коя Истина се подразбира това? — За Истината, която отъ Любовта излиза и отъ Мѣдростъта просиява. Само тази Истина носи вѣченъ животъ и свобода за човѣшката душа. Сега вие направете мелодията на този отговоръ.

Изпѣйте сега упражнението „Сила жива изворна течуща.“ Както виждате, това упражнение започва съ буквата с, въ думата „сила“;

звукътъ с раздѣля, т. е. отдѣля доброто отъ злото, красивото отъ грозното. Като пѣте това упражнение, трѣбва да знаете, за коя сила пѣте. Вие пѣте за силата, която дѣли. За да се изпѣе това упражнение правилно, вие трѣбва да се нагласите въ хармония съ живата природа, че като ви слуша, и тя да бжде доволна отъ васъ. Нѣма по-интелигентно, по-нѣжно, по-отзивчиво сжщество отъ живата природа, затова вие трѣбва да се вслушвате въ нея. Щомъ получите нейното удобрение, тя ще ви подкрѣпва, и тогава вие ще знаете, че можете да пѣте и прѣдъ цѣлия свѣтъ. Пѣемъ ли, трѣбва да се вслушваме въ живата природа, дали ще получимъ отзвукъ на нашето пѣние, или не. Не получимъ ли отзвукъ, още ще трѣбва да се упражняваме, докато я задоволимъ. Сжщото нѣщо се отнася и до мисълта. Ние трѣбва да бждемъ и въ мисълта си въ хармония съ живата природа. Нѣкой казва: азъ мога да мисля, както искамъ. Не, ти не можешъ да мислишъ, както искашъ. Когато човѣкъ мисли върху нѣкой въпросъ, той трѣбва да наблюдава, каква свѣтлина прониква въ съзнанието му. Ако отъ неговата мисълъ съзнанието му се помрачава повече, той не мисли правилно, т. е. мисълта му не е въ хармония съ живата природа. Човѣкъ трѣбва да бжде искренъ въ себе си, ако иска да придобие Истината. Само по този начинъ цѣлата душа на човѣка ще вземе участие въ възприемане словото на Истината. Вслушвайте се въ нейния езикъ и въ нищо не се колебайте. Поколебаете ли се нѣщо въ сърцето или въ ума

си, дълбоко въ себе си вие ще чуete нейния тихъ гласъ да казва: „Не бой се, върви на-прѣдъ!“ Ти излизашъ на сцената, държишъ нѣ-каква рѣчь. Въ това врѣме идва изкушението прѣдъ тебе и ти пошепва: колко хубаво говоришъ! Речешъ ли да се вслушашъ въ думитѣ му, хубавата рѣчь изчезва.

Една знаменита проповѣдница въ Америка излѣзла на амвона да говори. Въ това врѣме иде изкушението, и тя чува гласъ: много хубаво, краснорѣчиво говоришъ. Обаче, проповѣдницата не обърнала никакво внимание на тѣзи думи. Като слѣзла отъ амвона, публиката започнала да я поздравлява и да ѝ казва: много хубаво говорите. — Това ми се каза, още когато бѣхъ на амвона. Само Богъ казва хубавитѣ, красивитѣ нѣща. Ние, обаче, сме само носители на Божиитѣ мисли и чувства. Каже ли човѣкъ нѣщо красиво, истинно, това е Божественото, което се е проявило чрѣзъ него. Човѣкъ трѣбва да работи за развиване на Божественото въ себе си. И тогава, говори ли красиво, той трѣбва самъ да се радва, че е казалъ Истината, тъй както Богъ изисква. По какво се различава Истината отъ лъжата.

Ще ви дамъ единъ примѣръ, да различавате човѣка на Истината отъ човѣка на лъжата. Прѣдставете си, че въ една болница има сто души парализирани, и прѣдъ тѣхъ се явятъ десетъ души, които претендиратъ, че сж хора на Истината. Ако сж хора на Истината, отъ тѣхното слово парализиранитѣ трѣбва да станатъ отъ леглата си. Първиятъ започва да имъ говори: „Богъ е Любовь.“ Все-

чки лежатъ на леглото си, не мърдатъ. Вториятъ говори: „Богъ е Мждростъ“. Болнитѣ пакъ лежатъ на леглата си. Третиятъ говори: „Богъ е Истина“. Болнитѣ сж въ сжщото положение. Така се изреждатъ деветътѣ единъ слѣдъ другъ, но болнитѣ не оздравяватъ. Излиза най-послѣ десетиятъ, който, наистина, е придобилъ Истината, живѣе въ нея; той казва на болнитѣ: „Въ името на Божията Любовь, Мждростъ и Истина бждете свободни!“ Въ този моментъ още болнитѣ наскачатъ отъ леглата си, и започватъ да пѣятъ за слава Божия. Питамъ: кой отъ десетътѣ души говори Истината? — Този, който можа да дигне парализиранитѣ отъ леглата имъ. И послѣ казватъ на този човѣкъ: ти не говори, както трѣбваше. Не е важно, какъ съмъ говорилъ, но важно е тѣзи хора да стѣпятъ на краката си и да се движатъ, да се радватъ на живота. Това Богъ иска, това и тѣ сами искатъ. Може ли човѣкъ съ своето слово да направи това нѣщо, то е доказателство вече за хубаво, за истинно говорене. Нѣкой може да говори много красиво, но болнитѣ да си останатъ пакъ въ леглата. Другъ може външно да не говори толкова красиво, но отъ неговото слово болнитѣ оздравяватъ, здравитѣ осмислятъ живота си, и всички заедно започватъ да изпълняватъ волята Божия. Казвате: ние не знаемъ, що е Истина. Казвамъ: когато говорите на хората, и отъ вашето слово всички заедно започватъ да пѣятъ, да славословятъ Бога и да изпълняватъ волята Му, вашето слово е истинно,

то съдържа въ себе си великата Божия Истина.

Изпѣйте упражнението „Изгрѣва Слънцето.“

— „Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

*

1. Лекция, държана отъ Учителя, на 18 ноември, 1925 г. въ г. София.

.....

ПРАВИ И КРИВИ ЛИНИИ.

„В ъренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Най-красивиятъ органъ въ човѣшкото тѣло.“

Отъ темитѣ се вижда, че почти всички сте на едно мнѣние. Всички считате окото за най-красивъ органъ. Разнообразието се отнася само до службата на окото. Въ какво седи красотата на извѣстенъ органъ? Мнозина казватъ, че красотата на човѣка седи въ неговата душа. Какви сж качествата на красотата?

За слѣдния пжтъ пишете върху темата: „Качества на красотата“. Като мислите върху тази тема, все ще се доберете до извѣстни истини.

Окултниятъ ученикъ трѣбва да разбира прѣди всичко езика на природата, какъ тя се изразява. Нѣкога природата се изразява много просто, съ елементарни изрази, но това ни най-малко не говори за простота въ природата. Нѣкога тя се изразява много сложно, но и това не говори, че между тѣзи нейни изрази нѣма пълно съчетание. Напротивъ, и въ проститѣ, и въ сложнитѣ изрази на природата има пълно, хармонично съчетание. За

да се разбератъ сложнитѣ изрази на природата, изисква се познаване на геометрията и на геометричнитѣ форми. Напримѣръ, свършеннитѣ учени сж създали пишещи барометри, въ които, съ помощта на перо, се описватъ промѣнитѣ на врѣмето. Колкото промѣнитѣ сж по-голѣми, толкова и линията е по-крива, съ по-голѣми повдигания и спадания, т. е. съ по-голѣми отклонения отъ правата линия. Кривата линия (фиг. 1.) ни по-

Фиг. 1.

казва такова едно отклонение отъ правата. Тия повдигания и спадания на линията съотвѣтствуватъ на атмосферното налѣгане. По тѣхъ може да се опрѣдѣля и влагата въ въздуха. Понеже влагата пѣкъ е свързана съ силитѣ въ природата, отъ количеството на тази влага ще се опрѣдѣли, какви сили и какво количество отъ тѣхъ сж взели участие при промѣнитѣ на врѣмето за всѣки даденъ моментъ.

Да допуснемъ, че нѣкои разумни същества отъ невидимия свѣтъ искатъ да се проектиратъ въ нашия свѣтъ. Нали нѣкога свети Илия се възнесе на небето съ огнена колесница? Тогава, какъ ще се проектиратъ ангелитѣ и арахангелитѣ, напримѣръ, въ физи-

ческия свѣтъ? Какви линии ще образуватъ тѣ? Казвамъ: колкото съотношенията между линиитѣ, които тѣ образуватъ, сж по-правилни, толкова и сжществата сж по-разумни. Слѣдователно, отъ кривата линия, която се образува при промѣната на врѣмето, вадимъ заключение, че тукъ взиматъ участие и неразумни сжщества, неразумни сили, които създаватъ голѣми пертурбации въ природата. Значи, понѣкога и растенията, и животнитѣ взиматъ участие въ промѣната на врѣмето. Като наблюдаваме барометъра, виждаме, че линията, която перото описва, върви правилно, спокойно, и веднага слѣдъ това започва да криволичи, да слиза и да се качва. Значи, нѣкакви неразумни сили сж повлияли върху врѣмето. Това зависи още и отъ чувствителността на барометъра: колкото е по-чувствителенъ, толкова по-вѣрно той схваща и най-малкиятъ промѣни на врѣмето, били тѣ даже и на далечни разстояния.

Възъ основа на този законъ, ние вадимъ и слѣдното заключение: колкото едно сжщество е по-разумно, и линиитѣ на лицето му ще бждатъ по-правилни. Напримѣръ, каквито сж линиитѣ на носа у човѣка, такава ще бжде и неговата мисль. У нѣкои хора долната устна е по-къса, а горната — по-дълга; у други пъкъ е обратно. По дължината и извиванията на тѣзи линии може да се сжди за характера и способноститѣ на човѣка. Това може да опрѣдѣли само онзи, който разбира отношението между животѣ

линии. По живитѣ линии върху лицето на човѣка може да се чете така, както графологътъ чете по почерка. Нѣкои пишатъ дебели, груби букви и числа, а други пишатъ нѣжни, деликатни букви; едни пишатъ остри букви, а други — обли, кржгли; едни започватъ писмото си, напримѣръ, съ нѣжни, деликатни букви, но завършватъ съ груби, дебели букви. Кои сж причинитѣ, че тѣзи хора започватъ грубо? Тѣнкитѣ, нѣжни линии показватъ, че нѣкъдѣ се явява единъ малък, слабъ изворъ. Постепенно, обаче, въ този изворъ започватъ да се вливатъ нови притоци вода, които го правятъ силенъ, голѣмъ, и той се изразява въ груби, дебели линии. Значи, когато този човѣкъ е започвалъ писмото си, въ него е дѣйствувалъ само единъ мозъченъ центъръ, но впоследствие повече центрове взиматъ участие, и той измѣня начина на писането. Това показва още, че и въ началото на неговия животъ е дѣйствувалъ главно единъ мозъченъ центъръ, а послѣ сж се пробудили още нѣколко, които сж увеличили енергиитѣ на неговия организъмъ.

Нѣкои хора мислятъ, че тѣзи нѣща не сж важни за живота имъ. Тѣ сж много важни, защото опрѣдѣлятъ вжтрѣшния животъ на човѣка. Вншниятъ животъ на хората пкъ не е нищо друго, освѣнъ резултатъ на вжтрѣшния. Ако човѣкъ иска да разбере сегашния си животъ, той трѣбва да се върне съ хиляди години назадъ, да прочете всичко, което е написалъ и да съпостави миналото си съ настоящето, Това той може да прочете

по линиитѣ на лицето, на носа, на ушитѣ, на устата, на брадага; сжщо така това може да прочете и по устройството на своята глава, на ржцѣтѣ си, както и на цѣлото тѣло. Да се върнемъ назадъ, това подразбира да проучимъ всички линии на нашето тѣло. По носа на даденъ човѣкъ можемъ да прочетемъ, какви сж били неговитѣ дѣди и прадѣди отъ прѣди хиляди години и до днесъ. По неговия носъ можемъ да прослѣдимъ и за условията, при които тѣ сж живѣли и сж се развивали. Това сж редъ математически задачи, които могатъ да рѣшаватъ само онѣзи, които знаятъ висшата математика и геометрия.

Нѣкой казва: какво ме интересува миналото? — Ами защо ви интересува настоящето? Прѣди всичко миналото на човѣка е свързано съ неговото настояще така, както изгрѣвътъ на слънцето е свързанъ съ неговия залѣзъ. И тогава, сжществува слѣдниягъ законъ: всѣки човѣкъ трѣбва да се прояви. Безъ прояви животътъ нѣма смисълъ. Животътъ е реаленъ само тогава, когато се проявява, въ каква и да е форма. Тия форми, въ които съврѣменнитѣ хора се проявяватъ, сж прѣходни. Обаче, срѣщатъ се хора и на земята, и на небето съ установени форми. Тѣ сж сжщества съ завършенъ, устаноенъ характеръ; тѣ сж сжщества, които сж завършили своето развитие на земята. Като отидете въ духовния свѣтъ, вне ще видите тѣзи сжщества въ всичката имъ красота, а на земята тази красота се изразява главно въ праяилни и хармонични линии. Врѣменнитѣ, прѣходнитѣ ха-

рактери мязатъ на буквитѣ, които въ разнитѣ езици се измѣнятъ. Има нѣкои букви, които сж еднакви почти въ всички езици. Напримѣръ, буквата А, буквата О и други. Буквата О показва, че въ нея има скрити сили, още непоявени. Слѣдователно, за да се прояви дадена сила, тя трѣбва да даде нѣщо отъ себе си. И наистина, когато буквата О е дала нѣщо отъ себе си, образувала се е буквата А. Значи, буквата А е начало на проявяването.

Това сж символи, които вие трѣбва да знаете, защото тѣ съществуватъ въ природата. Напримѣръ, разгледайте линията на човѣшкитѣ устни и размишлявайте, защо природата ги е създала такива, именно; послѣ размишлявайте върху въпроса, какъ и защо е създала този разрѣзъ между двѣтъ устни, който ние наричаме уста. Дълбокъ замисълъ има въ създаване на устнитѣ въ човѣка, но намъ се вижда днесъ това нѣщо така естествено, така просто, че не се замисляме даже върху него. Всички хора иматъ уста, но забѣлжете, че у всички хора уститѣ не сж еднакво голѣми, не сж на едно и сжщо мѣсто, не сж на еднакво разстояние отъ носа; устнитѣ имъ не сж еднакво дебели, нѣматъ еднаква форма и т. н. По тѣзи признаци, именно, и хората се различаватъ. Ще кажете, че това не е важно. За простия човѣкъ нищо не е важно, но за учения, за идейния човѣкъ всичко е отъ значение. Той се стреми да разбира нѣщата, тъй както Богъ ги е създалъ първоначално. Проучаването на тия нѣща

съставлява положителна, Божествена наука, въ която нѣма никакви заблуждения. Когато човѣкъ изучава Божествения свѣтъ, въ него нѣма никакви противорѣчия, той изпитва само радостъ и веселие. Срещнете ли нѣкой волевъ човѣкъ, той е активенъ, човѣкъ на дѣятелността, или както го наричатъ индузитѣ „Rajas“. И най-послѣ може да срещнете нѣкой глупавъ, невѣжа човѣкъ, който нищо не разбира. Такъвъ човѣкъ индузитѣ наричатъ „Tamas“.

И тъй, въ свѣта сѣществуватъ три категории хора: първата категория е човѣкътъ на Истината, Божествениятъ човѣкъ, когото индузитѣ наричатъ „Satwa“; къмъ втората категория се отнася волевиятъ човѣкъ — „Rajas“, а къмъ третата категория — обикновениятъ човѣкъ — „Tamas“. Когато говоря за Истината, за Мждростѣта и за Любовѣта, азъ разбирамъ три опрѣдѣлени нѣща. Подъ думата „Истина“ разбирамъ Божествения законъ, чрѣзъ който е създаденъ разумниятъ свѣтъ; къмъ този свѣтъ, именно, и ние се стремимъ. Истината съдържа въ себе си велики методи, чрѣзъ които ние можемъ да работимъ. Мждростѣта пъкъ е единствениятъ обектъ, къмъ който ние трѣбва да се стремимъ. Тя е създала тѣлата на всички сѣщества, които се поддържатъ чрѣзъ законитѣ и методитѣ на Истината. Любовѣта внася съдържание, животъ въ тия форми.

Мнозина казватъ за нѣкого: той е уменъ, мждъръ човѣкъ. Значи, този човѣкъ има свѣтлина въ себе си. Слѣдователно, щомъ дойде

свѣтлината, тя винаги създава образи, форми. Въ формитѣ се виждатъ вече и най-малкитѣ частици, както и законитѣ, по които частицитѣ се съчетаватъ, за да образуватъ формитѣ. Нѣкой казва, че Богъ му говори. Питамъ: по какъвъ начинъ ти говори? Не е достатъчно само да кажешъ, че Богъ ти говори, но трѣбва да знаешъ, по кой начинъ, именно, ти говори, защото Богъ говори на хората по три начина. Когато имъ говори чрѣзъ закона на Истината, Той имъ дава методи, по които могатъ да работятъ при всѣки даденъ случай. Когато имъ говори чрѣзъ закона на Мъдростъта, Той имъ показва образитѣ, които тѣ трѣбва да реализиратъ въ себе си. Въ това отношение Христосъ е съвършенъ образъ. Какви сж качества на съвършения човѣкъ? Вие ще кажете, че той трѣбва да бжде мъдъръ, истинолюбивъ. Да, но думитѣ мъдъръ, истинолюбивъ сж неопредѣлени понятия. Кажете ми поне една дума, единъ съюзъ, напримѣръ, отъ езика на Истината. Вие още не можете да произнесете нито една дума споредъ законитѣ на Истината, а мислите за себе си, че сте придобили Истината. Тукъ, именно, е вашето заблуждение. Нѣкой казва: азъ зная английски езикъ много добрѣ. — Щомъ знаете английски, кажете една дума, но така, че и англичанинътъ да не познае, че сте чужденецъ. Можете ли да произнесете по този начинъ една английска дума? Не можете. Тогава не казвайте, че знаете английски езикъ много добрѣ. Ако е въпросъ за български езикъ, като българи, вие можете да произнесете една

българска дума правилно. За да произнесете правилно една дума отъ езика на Истината, вие трѣбва да имате толкова нѣжно гърло, всички да разбератъ, че вие не сте човѣкъ отъ „міра сего.“ При сегашното състояние на хората, когато тѣ по десетъ пѣти на день скърбятъ и се радватъ, падатъ и ставатъ, тѣ още не могатъ да си служатъ съ езика на Истината. Който иска да си служи съ езика на Истината, той трѣбва да е надрасналь дребнавоститѣ и да разбира дълбокия смисълъ на живота. Когато вижда хората да скърбятъ и плачатъ, той трѣбва да знае, защо скърбятъ и плачатъ; когато ги вижда да се радватъ, пакъ трѣбва да знае, защо се радватъ. Нѣкой си счупилъ крака. Трѣбва ли човѣкътъ на Истината да плаче заедно съ него? Ученикъ стои прѣдъ дъската и плаче, че не може да рѣши нѣкоя трудна задача. Човѣкътъ на Истината и въ единия, и въ другия случай знае дълбокитѣ причини за това, и той бърза да помага на тѣзи хора, а не отива да плаче заедно съ тѣхъ.

Ако срещнете въ нѣкоя книга числа съ различни знаци, прѣдъ и слѣдъ тѣхъ, както въ написанитѣ тукъ нѣколко числа, $6+$, $7-$, $+6$, -7 , какво значение ще имъ дадете? Числото $6+$ показва, че нѣкой човѣкъ има да получава нѣщо, нѣкакво наслѣдство, напримѣръ. Като получи наслѣдството, на какво число ще бжде равенъ той? Числото $7-$ показва, че отъ нѣкой човѣкъ трѣбва да се вземе нѣщо. Като се вземе отъ него това число, на какво ще бжде равенъ и той? Да

допуснемъ пъкъ, че числото $6+$ прѣдставлява ябълчно дърво, посадено на богата почва, а при това редовно се полива. Какво ще придобие това дърво въ продължение на десетъ мѣсеца? Ако пъкъ това дърво е при неблагоприятни условия, какво ще стане съ него? То ще изгуби нѣщо отъ себе си. Значи, въ първия случай ще имаме $6+1=7$, а въ втория случай ще имаме $7-1=6$. Споредъ този законъ, числото 6 е майката, а 7 — е бащата. Щомъ се роди дъщеря, майката се увеличава; когато синъ умира, бащата губи. Тогава той става по-слабъ отъ майката, енергиитѣ въ него се намаляватъ. Тѣй че, когато хората плачатъ за своитѣ умрѣли, въ сжщностъ тѣ не плачатъ за самитѣ тѣхъ, а за загубата, която прѣтърпяватъ. Когато майката плаче за дъщеря си, то е, защото тя е станала по-слаба, загубила е нѣщо отъ себе си. Слѣдователно, когато хората губятъ, тѣ всѣкога плачатъ, скърбятъ, а когато печелятъ, тѣ всѣкога се радватъ. Казвате: ами Христосъ защо плака? Той плака за еврейския народъ, който изгуби благоприятнитѣ условия на живота. И слѣдъ това той имъ каза: „Азъ ще отида при Отца си, ще ви приготвя жилища, и вие ще се радвате; скръбъта ви ще се прѣвърне въ радость“. Вмѣсто евреитѣ други народи спечелиха, и затова радостъта на Христа бѣше по-голъма отъ скръбъта Му. Казвате: защо едичкой си човѣкъ плаче? — Защото сте му взели нѣщо. — Какво трѣбва да направимъ за да не плаче? — Върнете това, което сте му взели.

И тъй, помнете слѣдната философия: не взимайте отъ човѣка онова, което не можете да му дадете. Това сж задачи въ живота, които всѣки трѣбва правилно да разрѣши. Доброто въ свѣта може да се изрази съ знаковетѣ на събиране и умножаване: (+ и $\times$), а злото — съ знаковетѣ на изваждане и дѣление (— и :). Доброто оперира съ събиране и умножение, а злото — съ изваждане и дѣление. Вълкътъ, напримѣръ, знае да изважда и да дѣли. Първо той се приближава до кошарата, изважда една, втора, трета овца отъ стадото, занася ги нѣкждѣ въ гората, дѣто започва да ги дѣли. Той знае дѣлението по всички правила, а не само на теория. Доброто пъкъ създава нѣщата. Слѣдователно, всички процеси у насъ, които дѣлятъ, трѣбва да се ограничаватъ.

Това е философия, това е наука. Съ това, именно, се занимава окултната наука. Тя дава методи на човѣка за развиване на Божественото въ него, което твори. Хората постоянно се смущаватъ отъ това, защо този или онзи живѣятъ така. Защо хората живѣятъ така, не мислете по този въпросъ, но се запитайте, защо вие живѣете така. Нѣкой казва: защо хората не ме разбиратъ? — Ами защо ти не разбирашъ хората? — Защо едичкой си ме обиди? — Ами ти защо го обиди? Питамъ: въ какво се заключава обидата? Обидата седи въ това, че думитѣ на нѣкой човѣкъ ви оскърбяватъ. Слѣдователно, кажете ли нѣкому нѣщо, което може да го обиди, веднага се коригирайте. Дайте мѣсто на Бо-

жественото въ себе си, то да се прояви. Само по този начинъ човѣкъ може да расте. Затова и Писанието казва: „Не сждете, да не бъдете сждени!“ Богъ не сжди никого, ние сами се сждамъ. Силниятъ човѣкъ самъ се сжди. Той казва: това, което направихъ, което казахъ, не бѣше добро. Нѣкой казва: азъ съмъ ученъ човѣкъ, погрѣшки не правя. Не мислете така. И ученитѣ правятъ погрѣшки. Прѣдсгавете си, че вие сте ученъ, учителъ сте въ нѣкоя гимназия, и задавате на ученицитѣ си темата: „най-важниятъ елементъ въ природата.“ Като написвате темата на дъската, вие изпущате една буква и вмѣсто „най-важниятъ“, пишете „на-важния“. Изговаряте думата правилно, а изяждате една буква. Защо направихте тази погрѣшка? Двѣ причини може да има за това: или съзнателно може да я направите, да провѣрите вниманието на ученицитѣ си, или огъ навикъ да пропускате по една или двѣ букви въ думитѣ. Има хора, които изпущатъ букви въ края на думитѣ, особено това се забѣлѣзва въ подписитѣ имъ. Тѣ така се подписватъ, че краятъ на фамилията имъ не може да се чете. Когато човѣкъ изписва всичкитѣ букви, това показва, че той свързва всичкитѣ си работи. Така пишатъ обикновено хора, които разполагатъ съ врѣме. Когато човѣкъ изпуска нѣкои букви, особено крайнитѣ, това показва, че той бърза, нѣма врѣме да свърши работата си. Въ български езикъ, и да се изпущатъ букви, пакъ може да се чете написаното, но еврейски езикъ не търпи това. Той е точенъ, опрѣдѣленъ езикъ.

Слѣдователно, дойдемъ ли до Истината, трѣбва да знаемъ, че всички нейни форми сж строго опрѣдѣлени. Тамъ не може да се ла-вира. Въ Истината нѣщата не могатъ да се измѣнятъ нито на йота. Ето защо всѣки трѣбва да има стремежъ да измѣня своитѣ състояния, отъ лоши на добри. Не е лошо, когато човѣкъ мѣни състоянията си, това го обогатява вжтрѣшно, но той трѣбва да е надъ всички състояния въ себе си, да се разбира. Дойде ли ви нѣкое тѣжно състояние, това не сте вие ; дойде ли ви радость, пакъ не сте вие ; разбогатѣте ли, това не сте вие ; осиромашѣте ли, пакъ не сте вие ; придобиеите ли знание, не сте вие. Всички тия нѣща — богатство, знания, сила — това сж състояния само. Вие трѣбва да дойдете въ реалното, да знаете, дѣ се намира човѣкътъ. Дойдете ли до реалното въ човѣка, вие можете да се спогодите съ него. Разумниятъ човѣкъ не обръща внимание нито на своитѣ, нито на чуждитѣ погрѣшки. Той само корегира и върви напредъ. Докато хората се спиратъ прѣдъ погрѣшкитѣ, тѣ живѣятъ по човѣшки. Ако нѣкой ангелъ слѣзе на земята и види, че единъ вълкъ яде овца, мислите ли, че той ще трѣгне слѣдъ вълка да го гони? Напротивъ, той ще каже на вълка: добръ направи, че изяде овцата. Изяде ли я поне по всичкитѣ правила на естеството си? Вълкътъ ще отговори: изядохъ я, но остана отъ нея единъ малкъ излишѣкъ. Този излишѣкъ ще създаде кармата на вълка. Ангелътъ знае това нѣщо и не прави опити да измѣня кармата на вълка, нито пъкъ

да измѣня неговото естество. Всички овци, които сж пострадали отъ вълка, единъ день ще създадатъ неговото нещастие. Какъ? — Като го глобятъ, каго го накаратъ да плати всичко. Разправятъ за единъ вълкъ, който посрѣдъ день влѣзълъ всрѣдъ едно стадо, отъ 100—200 говеда, и грабналъ отъ него едно теле. Въ тозъ моментъ всички говеда се нахвърлили отгорѣ му, и съ рогата си го уд-
ряли, мушкали, докато го разкъсали на пар-
чета. Питамъ: трѣбваше ли този вълкъ да бжде толкова глупавъ, да влѣзе всрѣдъ ста-
дото? Той си мислилъ, че и говедата пасатъ трѣва, като овцитѣ. Не, тѣ иматъ роги, съ които мушкатъ, и могатъ да разкъсатъ единъ вълкъ.

Казвамъ: всички лоши постѣпки въ жи-
вота носятъ и своитѣ лоши послѣдствия. Тѣ създаватъ особени форми, прѣзъ които ще мине този, който ги е създалъ. Докосне ли се до тази форма, тя като бомба ще избух-
не, и нейниятъ създателъ ще бжде първиятъ, когото тя ще убие. Забѣлѣжете, много отъ съврѣменнитѣ изобрѣтатели на бомби, на из-
бухливи газове и на редъ още зловрѣдни изобрѣгения, сж платили съ живота си. Гле-
дашъ, нѣкой изобрѣтателъ днесъ прави опити, утрѣ прави опити съ своето изобрѣтение, до-
като нѣкоя бомба избухне и му отнеме или кракъ, или ръка, а понѣкога и цѣлия животъ. И затова казвамъ: не се самоизлѣгвайте да мислите, че каквото и да вършите, ще мине незабѣлѣзано. Не, живата разумна природа държи смѣтка за всичко. Едно правило дръж-

те въ ума си: честни бъдете! Въ честността се криятъ велики енергии, които въздигатъ човѣшката душа.

Човѣкъ трѣбва да бжде честенъ и справедливъ! Това сж първитѣ морални сили, съ които той трѣбва да си служи. Освѣнъ това, той трѣбва да бжде интелигентенъ и благороденъ. Безъ тѣзи сили той не може да се прояви като човѣкъ. Всѣка негова постѣпка трѣбва да изразява благородство, въ което Богъ да се прояви. Всѣко негово дѣйствиe трѣбва да е продиктувано отъ Мъдростъта. Който погледне на тази постѣпка, да види въ нея свѣтлината на Мъдростъта. Постѣпва ли човѣкъ така, той ще привлече Бога въ себе си, и по този начинъ ще бжде полезенъ на ближнитѣ си, ще може да имъ помага. Влѣзе ли Богъ въ човѣка, той прѣстава да живѣе за себе си, прощава се съ дребнавоститѣ на живота и се слива съ Бога. Само такъвъ човѣкъ може да отиде на небето. Единъ човѣкъ е достатъченъ за небето. Той ще прѣдставлява всички останали хора. Яви ли се човѣкъ на небето, между красивитѣ ангели, и той трѣбва да бжде красивъ. Въ ангелския свѣтъ не могатъ да живѣятъ грозни същества. Влѣзе ли нѣкой грозенъ човѣкъ между ангелитѣ, достатъчно е само веднѣжъ да се погледне въ тѣхнитѣ огледала, за да се ужаси отъ своя образъ. Види ли образа си, той за нищо вече не е въ състояние да остане между ангелитѣ. Тѣ нищо нѣма да му кажатъ, но той ще изпита въ себе си голѣма тѣга, че не разбира живота имъ, не разбира езика имъ и ще по-

желае часъ по-скоро да слѣзе на земята. Ангелитѣ ще се отнесатъ внимателно къмъ него, но не могатъ да направятъ никаква връзка съ него, защото знаятъ, че той е невѣжа човѣкъ. Трѣбва ли слѣдъ всичко това той да имъ се прѣдставя, че знае много? Рече ли да имъ се прѣдставя това, което не е, той вече е влѣзълъ въ злото. Щомъ е попадналъ между ангелитѣ, ще трѣбва да се смири и да си каже: Господи, тѣзи сжщества сж високо напрѣднали, азъ не съмъ за тукъ. Моля Ти се, опрѣдѣли ми мѣстото. Когато хората искатъ да се прѣдставятъ такива, каквито не сж въ дѣйствителностъ, тѣ повдигатъ главата си нагорѣ, заематъ положение, което не отговаря на дѣйствителността.

И сега, като окултни ученици, като хора, които искатъ да изучаватъ Истината, вие трѣбва да знаете, че всички форми, които хората иматъ, както и всички тѣхни движения, се дължатъ на тѣхнитѣ мисли, чувства и дѣйствия. Които отъ тѣхъ сж неправилни, нехармонични съ природата, трѣбва да се корегиратъ. Какъ могатъ да се корегиратъ? Кой какъ мине покрай такъвъ човѣкъ, било нѣкой добъръ човѣкъ, било нѣкое дѣте, все ще му направятъ по една малка забѣлѣжка въ едно, или въ друго отношение. Невидимиятъ свѣтъ не обича да казва нѣщата изведнѣжъ, но той казва всѣки день по малко. Задачата на човѣка не е да се прѣобрази изцѣло, въ единъ день само, но да изправя поне по една микроскопическа частъ отъ своя животъ: днесъ ще изправи една микроскопич-

ческа частъ отъ нѣкоя линия на лицето, на носа, на устата, на вѣждитѣ си и т. н. Утрѣ ще изправи друго нѣщо. Всѣки день ще ретушира по нѣщо въ лицето си както художникътъ ретушира нѣкоя своя картина съ четката си. Ако човѣкъ прѣзъ цѣлия си животъ може да подобри очитѣ си, или устата си, или ушитѣ си, или брадата си, да ги доведе до положение да съотвѣтствуватъ на реалността, това е голѣма придобивка. За да се постигне това, всички мисли, чувства и дѣйствиия въ човѣка трѣбва да бждатъ съзнателни, да прѣминатъ прѣзъ законитѣ на неговото сърце, прѣзъ законитѣ на неговия умъ и прѣзъ законитѣ на неговата воля. По този начинъ ще се развие Божественото начало въ него, и той ще може да работи за въ бждеще по-успѣшно и съзнателно.

Като разглеждамъ темитѣ ви, намирамъ, че нѣкои ги пишатъ красиво, чисто, отчетливо; други ги надраскатъ набързо, както имъ дойде. Най-доброто врѣме за размишление върху дадена тема е вечеръ, въ 10 часа, когато повечето хора спятъ. Този часъ е най-добъръ за размишление върху това, което Богъ е сътворилъ. Като обмислите въпроса добръ, напишете си темата спокойно, тихо, съ красиви, правилни букви. Пишете ли така, това ще повлияе благотворно и върху характера ви. Всички хора иматъ наслѣдени качества, добри и лоши, отъ своитѣ дѣди и прадѣди, върху които трѣбва да работятъ: добритѣ да развиватъ, лошитѣ да възпитаватъ и облагородяватъ. Нѣкои хора иматъ добро желание да

пишатъ правилно, красиво, но сж наслѣдили една чърта отъ своитѣ дѣди, да изаяждатъ отъ врѣме на врѣме по една буква въ думитѣ. Тѣ сами не могатъ да видятъ, че сж пропуснали нѣкои букви. Други пъкъ, каквото и да пишатъ, винаги забравятъ да турятъ датата.

Сега всички трѣбва да привикватъ къмъ новото, т. е. да работятъ споредъ изискванията на живата природа — безъ погрѣшки. Новиятъ живатъ изисква да се избѣгватъ старитѣ погрѣшки. Повтарятъ ли се тѣ, човѣкъ не може да се извини. Ако той прави нови погрѣшки, благодарение на това, че влиза въ нова областъ, между непознати мѣстности, погрѣшкитѣ му се извиняватъ. Стара погрѣшка е, напимѣръ, одумването. Искате ли да се освободите отъ този старъ неджгъ, прѣпоръчвамъ ви слѣдния методъ. Въ продължение на цѣла година, опрѣдѣляйте всѣки день по одного, когото ще одумвате. Напимѣръ, първи януари, понеделникъ, запишете името на одного отъ васъ, когото опрѣдѣляте да бжде одумванъ, и всички кажете нѣщо по неговъ адресъ, кой каквото знае, добро или лошо. На другия день, 2 януари, вторникъ, вземете другъ човѣкъ и го подложете помежду си на подобна критика. Така продължавайте всѣки день, докато изкажете всичко, каквото знаете. По този начинъ ще се отвикнете да критикувате, и всички противорѣчия, които ви спъватъ въ живота ви, ще изчезнатъ. Така тежестъта ще се разпрѣдѣли равномерно върху всички. Сега, обаче, върху едни хора пада по-голѣма тежестъ, като ги хвалимъ или ко-

римъ много, а върху други — по-малка тежестъ. Природата обича равновѣсието. Когато човѣкъ одумва нѣкого, той трѣбва да бжде справедливъ. И слѣдъ като се изкаже, ще се запита: вѣрно ли е всичко това, което говоришь? Окултниятъ ученикъ трѣбва да бжде праволинеенъ, т. е. когато говори добро или зло, било за другитѣ, или за себе си, той трѣбва да бжде искренъ. Който не е съгласенъ съ този метоцъ, нека всѣки день ангажира мисълта си съ красиви и възвишени нѣща, по-високи отъ обикновения, дѣлниченъ животъ.

Сега да се върнемъ къмъ основната мисль на лекцията. Вие не трѣбва да се отказвате отъ дѣйствителността. Нѣкой казва: азъ не мога да живѣя чистъ и възвишенъ животъ. — Тогава ще бждешъ активенъ, дѣятеленъ. — И това не мога; азъ искамъ да почивамъ. — Можешъ и да почивашъ, но всѣко нѣщо трѣбва да дойде на своето врѣме. Почивката е врѣменно състояние, тя не може да бжде вѣчна. Да се отказваме отъ живота, това не е волята Божия; да се прѣсилваме, да се изнасилваме, това не е волята Божия. Всѣки трѣбва да даде изразъ на живота, който Богъ е вложилъ въ него. Всѣки ученикъ трѣбва да бжде искренъ, доблестенъ и да не се мжчи да подражава на другитѣ. Изразява ли човѣкъ своя животъ, тъй както се развива въ него, той ще получи Божието благословение. Само Богъ ни знае, Той ни познава най-добрѣ, а ние сме прѣдметъ,

обектъ на Божието знание. Слѣдователно, въ всѣки даденъ случай азъ зная за себе си това, което Богъ знае за мене. Божието съзнание е всѣкого будно за насъ. Той постоянно ни държи въ ума и въ сърцето си. Когато Богъ държи въ ума си, той постоянно прогресираща, расте. Види ли, че нѣкое цвѣте расте, Той го полива съ росата си и огръва съ лжичитѣ си. Види ли, че нѣкое сжщество страда, скърби, Богъ се радва; радва ли се това сжщество, и Богъ се радва. Срещне ли нѣкой невѣжа, спре се при него, даде му малко свѣтлинка и си замине. Срещне ли нѣкой ученъ, погледне го, порадва му се и си продължи пжтя. Вие ще цитирате стиха: „Богъ на горделивитѣ се противи, а на смиренитѣ дава благодать.“ Върви нѣкой богатъ, ученъ човѣкъ, съ пълень чуваль на гърба си, срѣща Господа и му казва: Господи, азъ работихъ и забогатѣхъ! — Добрѣ, продължавай пжтя си. Слѣдъ него Господъ срѣща другъ човѣкъ, съ празень чуваль на гърба си, плаче и нарежда: Господи, азъ осиромашахъ. Нѣма ли Правда въ свѣта? — Почакай малко, сега и ти ще придобиешъ нѣщо. Господъ веднага спира богатия и му казва: дай половината си богатство, заради мене, на този бѣденъ човѣкъ! Той сваля отъ гърба чувала си, прѣсипва половината си богатство въ празния чуваль на бѣдния, и послѣ двамата продължаватъ да вървятъ заедно, да пѣягъ и славословятъ Бога. Така постжпва разумниятъ човѣкъ въ свѣта.

Слѣдователно, по сѣщия начинъ и ние трѣбва да постѣпваме съ своитѣ мисли и чувства, безъ да се самоосждаме. Запримѣръ, случи се, че нѣкоя наша мисль е много натоварена, а друга нѣкоя е празна, слаба. Какво трѣбва да направимъ? — Натоварената мисль да даде малко отъ своя товаръ на слабата, за да се уравнисятъ. Постѣпваме ли така, много отъ нашитѣ дефекти ще се изправятъ. Сѣщото може да се приложи и къмъ чувствата. Тѣзи мисли, които ви давамъ сега, сѣ необходими за обяснение на нѣкои закони, съ които можете да изправите своитѣ недѣзи. Нѣкои питатъ: ние изправни ли сме въ своитѣ работи? Какъ изглеждаме? Питамъ: вие какво мислите за себе си? Ако вие се мислите за изправни, и азъ ви считамъ такива. Каквото човѣкъ мисли вътрѣшно за себе си, това мислятъ и другитѣ хора за него. Нѣкой казва: добъръ човѣкъ ли съмъ азъ? — Ти какво мислишъ за себе си? — Не съмъ много добъръ. Казвамъ: този човѣкъ не е искренъ. Той иска да прѣдизвика другитѣ, да се изкажатъ, какво мислятъ за него. Добъръ човѣкъ е той, добри сѣ и всички останали хора, понеже Богъ ги е създалъ. Човѣкъ е и красивъ, и добъръ, но се е накалялъ отгорѣ. Той трѣбва да се измие добръ, да изчисти всичката калъ отъ повърхнината си, за да се прояви Божественото въ него. Задачата на всѣки човѣкъ е да изчисти своята калъ, съ която се е напръскалъ отгорѣ, за да види, че наистина е чистъ и свѣтълъ.

Сега, азъ бихъ желалъ вие често да пѣте, да прогресирате въ пѣнието, да се издигнете надъ окръжаващата срѣда. Пѣнието изисква силно концентриране. Който иска да пѣе хубаво, най-първо той трѣбва да се освободи отъ влиянието на хората и да пѣе за себе си. Пѣй за себе си, да задоволишъ своето музикално чувство; пѣй за сжществата отъ невидимия свѣтъ, и най-послѣ пѣй за хората! Пѣете ли първо за хората, тѣ ще укажатъ извѣстно влияние върху васъ, и вие ще почнете да се съмнявате. Съмнявали се човѣкъ, той не може да пѣе хубаво: гласътъ му е грубъ, неточенъ. Гласътъ на добрия пѣвецъ трѣбва да бжде мекъ, ясенъ и изразителенъ; умътъ му не трѣбва да е раздвоенъ. Изобщо, музиката се отнася къмъ формативнитѣ сили въ природата. Тя е въ връзка съ интелектуалнитѣ способности на човѣка. Взематъ ли участие при пѣнието и низшитѣ чувства, напримѣръ, шестлавието, пѣвецътъ вече има желание и другитѣ хора да го чуятъ, какъ пѣе; той иска да има тѣхното добро мнѣние, тѣхното внимание, а съ всичко това той губи въ пѣнието. Това чувство се срѣща и въ животнитѣ. Веднѣжъ азъ наблюдавахъ единъ славеи, като пѣеше. Той бѣше затворилъ очитѣ си, забравилъ се бѣше въ пѣсенята си. въ желанието си да бжде чутъ и отъ другитѣ славеи. Като се приближихъ къмъ него, той се стресна, отвори очитѣ си, засрами се и прѣстана да пѣе. Той се засрами, защото азъ разбрахъ неговото шестлавие въ пѣнието. Той не пѣеше само за себе си. Може да се яви

споръ сега, дали, наистина, той се е засрамилъ. За мене това е безспорно така. Той се засрами и, като за извинение, казваше: при други условия азъ бихъ пѣлъ по-хубаво.

Съврѣменнитѣ пѣвци, когато обичатъ нѣкого, и тѣ, като славеитѣ, не могатъ да пѣятъ прѣдъ него хубаво. Защо? — Защото при пѣнието се намѣсватъ други чувства, които спѣватъ ума. Пѣнието пѣкъ е способностъ, качество на ума. Хубаво може да пѣе само интелигентниятъ човѣкъ. Когато умътъ на човѣка проработи, тогава той започва да пѣе. Докато само чувствува, той не може да пѣе. Забѣлѣжете, когато се даватъ хубави концерти, парчетата, които сж прѣдвидени въ програмата, не изразяватъ толкова чувства, колкото права мисль. Всѣки ще пѣе за сърцето си дотолкова, доколкото да се разкае, да вземе единъ новъ пѣтъ, подемъ нагорѣ. Изобщо, докато умътъ на човѣка не е проработилъ, той не може да пѣе. Но и онзи, който много мисли и философствува, и той не може да пѣе. Добръ пѣе само онзи, който има чистъ, природенъ, а не критически умъ; добръ пѣе само онзи, който мисли по Божественъ начинъ, а не по човѣшки. Дребнавоститѣ въ живота прѣчатъ на музикалното чувство. Единственото нѣщо въ живота, което създава най-красивата музика, е скръбъта. Когато човѣкъ скърби, той мисли, а мисльта създава музиката въ него. Слушали ли сте нѣкой кавалджия-овчаръ да свири? Слушате го, свири той и сълзи пролива. Кога свири кавалджията хубаво? — Когато неговата възлюбена го напусне и се ожени за другъ

нѣкой. Като вземе кавала си, той започва да мисли за нея и излива скръбта си. Значи, скръбта прѣдставлява тжжната душа. Нѣма по-хубава форма за тжгата на душата отъ скръбта. Нашата скръбъ е прѣдставена на небето въ много красиво лице. Когато нѣкой човѣкъ скърби и плаче на земята, въ небето той е много красивъ. И дѣйствително, скръбта е създала истинската музика и поезия въ живота; тя е създала дълбочина въ музиката, дълбочина въ поезията. Коя скръбъ създава дълбочина въ музиката? — Скръбта на възвишенитѣ сжщества. Тѣ не скърбятъ за себе си. Тѣхната скръбъ е велика, благородна и буди възвишената мисль. Тя носи свѣтлина за съзнанието на човѣка. Радостта пъкъ е създала веселата музика. Тя внася разширение въ ума и чувствата на човѣка.

Мнозина отъ васъ сж музикални, но религиозното чувство у нѣкои прѣпятствува за развитието на музикалното. Тѣ считатъ, че като религиозни хора, не грѣбва да пѣятъ, и съзнателно се въздържатъ. Въздържа ли се нѣкой да пѣе, той е свѣтски човѣкъ. Истински религиозниятъ човѣкъ всѣкога трѣбва да пѣе, да слави Бога съ своята пѣсенъ. Когато ангелитѣ искатъ да развиятъ музикалното чувство на нѣкой човѣкъ, тѣ го поставятъ на голѣми страдания и изпитания. Съ това сжщеврѣменно тѣ развиватъ и дълбочина въ чувствата му. Скръбъ и тжга сж двѣ различни понятия. Въ скръбта човѣкъ всѣкога знае, защо скърби. Той има нѣкаква цѣль, която иска да постигне, и като не може, скърби. Тж-

гата е неопредѣлена. Скрѣбта, тжгата, радостта сж различни методи, съ които невидимиятъ свѣтъ си служи, когато иска да развие музикалното чувство въ човѣка. Истинскиятъ музикантъ сжщеврѣменно трѣбва да бжде математикъ, да има силно въображение, да разсждава правилно. Музикантътъ, пѣвецътъ сжщеврѣменно трѣбва да бждѣ и поетъ, и религиозенъ човѣкъ. Най-правилната проява на религиозното чувство е любовь къмъ Бога.

Любовта къмъ Бога се изразява по три начина: да слушашъ, да чувашъ Божия гласъ, да Го възприемашъ въ себе си и да изпълнявашъ Неговата воля. Това значи истински просветенъ човѣкъ. Той се отдава изцѣло въ служене на Бога. Всички негови мисли и чувства сж въ услуга на възвишеното и благородното въ живота. Много хора само външно, формално сж религиозни; вжтрѣшно това чувство отсъствува у тѣхъ. Има ли човѣкъ любовь къмъ Бога, той постепенно се облагородява. Онзи, у когото това чувство е събудено, има вжтрѣшна мекота. Той никога не оскърбява. Каквото и да каже на човѣка, колкото строги да сж думитѣ му, тѣ никога не произвеждатъ болка, понеже сж пропити съ мекота.

Нѣкой казва: какъ можемъ да познаемъ, че Богъ сжществува въ свѣта? Едно огъ доказателствата, че Богъ сжществува е благостта, която всички хора чувсгвуватъ, въпрѣки голѣмитѣ злини въ свѣта. Задъ всички противорѣчия въ живота се крие Божията Любовь и Божията благость. Единъ день, когато всички хора дойдатъ до положение да

мислягъ, както Богъ мисли и да чувству-
ватъ, както Богъ чувствува, и новата кул-
тура ще дойде. Дойде ли това врѣме, всѣ-
ки човѣкъ трѣбва да бжде доволенъ отъ себе
си. Пробниятъ камъкъ, съ който ще се поз-
наватъ хората на новата култура, ще бжде
слѣдниятъ: вашитѣ неприятели ще дойдатъ
да ви обератъ, ще ви отнематъ всичкото бо-
гатство, и ако вие запазите пълно присѣстие
на духа и не се поколебаете въ нищо, вие
сте хора на новото врѣме, вие сте хора, еъ
които Богъ живѣе. Искане ли човѣкъ да се пов-
дигне, той трѣбва да се стреми къмъ Бога,
да придобие Божията любовъ. Безъ Бога нѣма
растене, нѣма подема. Въ Бога всичко е въз-
можно; безъ Него нищо не се постига. Събере
ли се любовта на всички хора, това прибли-
жително ни дава идея за Божията Любовъ.

И тъй, колкото душата на човѣка е по-
вече проявена, т. е. събудена, толкова по-ху-
баво той пѣе. Въ това отношение на всички
прѣдстои много работа. Че имате много ра-
бота, това ме радва; то трѣбва да радва и
васъ. Всички съзрѣменни хора трѣбва да ра-
ботятъ за постигане на Божията Любовъ, Бо-
жията Мъдростъ и Божията Истина.

— „Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

*

2. Лекция отъ Учителя, държана на 25
ноември, 1925 г. г. София.

ДУМЕНЪ

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

Прочете се резюме отъ темитѣ: „Най-красивиятъ органъ въ човѣшкото тѣло!“

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Качества на красотата.“

За слѣдния пжтъ ще пишете върху темитѣ: „Първата стжпка въ живота“, и „На какво трѣбва да се радва човѣкъ?“

Радоститѣ, това сж баницитѣ на живота; скърбитѣ, това сж сухиятъ хлѣбъ на живота. Въ обикновения животъ хлѣбътъ е важенъ, защото той дава сила на човѣка. Ако прѣзъ цѣлия си животъ се храните само съ баници, ще бждете ли благодарни? — Не, вие ще имате нужда отъ разнообразна храна. Значи, разнообразието се изразява чрѣзъ простота въ нѣщата. Ние взимаме думата „простота“ въ идеенъ смисълъ. Запримѣрь, ако слушате нѣкой виденъ пѣвецъ или нѣкоя знаменита пѣвица, едни отъ васъ ще се огорчатъ, а други ще бждатъ доволни, че сж имали случай да чуятъ такова особено пѣние. Значи, музиката, пѣнието дѣйствуватъ различно върху различнитѣ хора. Защо? — Защото едни я възприематъ само външно и се огорчаватъ, че и тѣ не могатъ да пѣятъ, или да свирятъ така хубаво. Други пъкъ я възприематъ вжтрѣшно и се радватъ, когато слу-

шатъ хубаво пѣние или свирѣне. Сжщо така хората се или радватъ, или огорчаватъ, когато слушатъ нѣкой краснорѣчивъ ораторъ да говори. Обаче, Великиятъ Законъ, който разпрѣдѣля благата въ свѣта, така ги е разпрѣдѣлилъ, че и на великитѣ хора да липсва нѣщо. И на малкитѣ, на обикновенитѣ хора липсва нѣщо, и на великитѣ хора липсва нѣщо.

Сега всички хора се стремятъ да бждатъ велики. Мислятъ ли тѣ, че могатъ да станатъ велики като Бога? — Никога! Станатъ ли велики като Бога, тѣ ще се слѣятъ съ Него. Оттукъ се явяватъ редъ разсждения, редъ философски въпроси: могатъ ли частитѣ да се слѣятъ съ цѣлото и да се изгубятъ, и може ли цѣлото да се изгуби въ своитѣ части? Колкото и да се разисква върху въпроситѣ, какво нѣщо е цѣлото, и какво — частитѣ, тѣ всѣкога ще останатъ неразбрани. Ако вземемъ една ябълка и я раздѣлимъ на нѣколко равни части, мислите ли, че сладостта на ябълката въ всичкитѣ ѝ части ще бжде еднаква? Гѣзи части отъ ябълката, които слънцето е огрѣвало най-много, ще бждатъ най-сладки. Другитѣ ѝ части, които слънцето е огрѣвало по-малко, ще бждатъ и по-малко сладки.

И тѣй, степенята на развитието, до която е достигнало вашето съзнание днесъ е такава, че много важни въпроси за васъ сж още неопрѣдѣлени. Напримѣръ, вие казвате: трѣбва да обичаме Бога, да имаме стремежъ къмъ Него. Какъ и по какъвъ начинъ ще изразите този стремежъ, тази любовъ къмъ Бога,

и вие не знаете. Мойсей казва: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърце!“ Какъвъ, именно, трѣбва да бжде обектътъ на твоето сърце? Послѣ Мойсей казва: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкия си умъ!“ Какъвъ трѣбва да бжде обектътъ на твоя умъ? И най-послѣ Мойсей казва: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичката си душа и съ всичката си сила.“ Значи, при тѣзи въпроси вие трѣбва да се спрете върху положителната, реалната имъ страна, защото има опасностъ човѣкъ да не стане повърхностенъ. Като се разисква върху тия въпроси, нѣкои мислятъ, че всичко знаятъ. Други казватъ: ние не можемъ да обяснимъ тѣзи нѣща, но ги чувствуваме отвжтрѣ, тѣ сж ясни за насъ. Казвамъ: има разлика отъ едно чувствуване до друго. Вие опитвали ли сте, какво значи да понесете грѣховеѣ на всички хора само за половинъ секунда и да почувствувате всичката имъ тежестъ върху себе си? Или, опитвали ли сте, какво значи да прѣживѣете радостъта на всички хора на земята? Съврѣменнитѣ хора сж заняти повече съ ограничениѣ възможности на своя животъ; тѣ се интересуватъ отъ близкитѣ прѣдмети, отъ своитѣ постижими желания. Запримѣръ, дайте на нѣкоя кокошка крина жито, и ще видите, какво я интересува. Въ дадения случай крината съ жито за нея струва повече, отколкото цѣлата ваша философия. Щомъ се качи на крината, тя разбира вече всичко и започва съ буквата α . Буквата α , а прѣдставлява клюна на птицитѣ, която буква египтянитѣ сж взели отъ

тѣхъ. Значи, клюнѣтъ на птицѣтъ е символѣ, който означава, че човѣкъ трѣбва да работи, да твори, да мисли. Сега и вие често казвате: много трѣбва да мислимъ! Питамъ: вие, като ученици, какво особено сте измислили досега? Който отъ васъ каже нѣщо особено, което той е измислилъ, още сега ще получи премия отъ 1000 лева.

Изпѣйте упражнението „Вехади“! Тѣй както го изпѣхте, при това настроение, така се пѣятъ обикновени пѣсни. Когато човѣкъ пѣе духовни пѣсни, той трѣбва да има вжтрѣшно, духовно настроение. Сега пѣкъ азъ ще изпѣя едно упражнение, което считамъ свещено. Вие ще слушате, да го запомните, и послѣ ще го повторите. Ако не можете изведнѣжъ да го възпроизведете, не се смущавайте отъ това. И въ живота нѣщата не ставатъ изведнѣжъ. Самъ по себе си животѣтъ е хармониченъ, но когато се проявява, забѣлѣзватъ се малки дисхармонии, докато всичко се уравни. Това упражнение ще наречемъ „ауменъ“, но ще го пазите въ себе си свещено; ще го пѣете само дома си, или въ себе си вжтрѣ, а не прѣдъ хората. Това упражнение е отъ една стара свещена пѣсенъ, която азъ прѣвеждамъ отъ миньорна на мажорна гама. Ако я прѣдгмъ тѣй както е, въ миньорна гама, вие не ще може да издържите на нейнитѣ вибрации; тѣ ще измѣнятъ пулса на сърцето ви. Когато човѣкъ пѣе свещени пѣсни, той трѣбва да отвори душата си, като цвѣтъ прѣдъ невидимия свѣтъ, да заеме положението и състоянието на чисто, безгрижно

дѣте, безъ страхъ отъ окръжаващитѣ. Дойде ли човѣкъ въ такова настроение, той ще се слѣе съ сжщества отъ разумния свѣтъ, и само така ще разбере, какво нѣщо е музика, какво нѣщо е пѣние и какво — наука. Хората на земята нѣма съ какво да се похвалятъ. И най-великитѣ музиканти, и най-ученитѣ хора на земята не могатъ да се похвалятъ нито съ музиката си, нито съ науката си. Въ какво отношение е така? Азъ правя сравнение между музиката и науката въ възвишения разуменъ свѣтъ и музиката и науката на земята. Повдигне ли се човѣкъ малко по-високо отъ обикновеното си състояние, ще види, че между разумнитѣ сжщества той нѣма съ какво да се похвали. Гледате нѣкой актьоръ играе на сцената нѣкаква роля, но тя е научена наизустъ, тя не е нѣщо негово. Неговата заслуга седи само въ това, доколко той може добръ да изиграе ролята си, да се вдъхнови отъ нея и да въздѣйствува върху публиката. На сжщото основание, казвамъ: доколкото и ние можемъ да се вдъхновимъ отъ Божественото, което се проявява въ живота, дотолкова е нашата заслуга, дотолкова и ние можемъ да бждемъ похвалени. Ние нѣма да бждемъ актьори. Подъ думата „актьоръ“ разбираме човѣкъ, който дѣйствува, изявява, проявява нѣщата навънъ. Въ обикновения животъ подъ думата „актьоръ“ разбиратъ човѣкъ, който прѣдставя нѣщата така, както не сж. Въ този смисълъ, ако искате да бждете свободни хора, не трѣбва да бждете актьори,

Често, когато нѣкой говори, другитѣ го критикуватъ вжтрѣшно, казватъ: това граматически не е вѣрно. Казвамъ: това, което ви се говори, важно е, дали е вѣрно логически, дали е вѣрно споредъ езика на Истината, а не споредъ граматиката. Когато азъ говоря Истината, прѣдпочитамъ да я изкажа на най-простъ езикъ, но понятенъ за всички, макаръ и да не е изложена граматически правилно. Казвате: защо човѣкъ да не говори на красивъ, чисто граматически езикъ? — Има причини затова. Прѣди всичко, граматиката, съ която хората си служатъ на земята, не е сжщата граматика, съ която ангелитѣ си служатъ. Никой човѣкъ на земята не може да говори тъй красиво и правилно, както единъ ангелъ може да говори. Рече ли да говори, като ангелъ, той ще разруши свѣта. Това е мое твърдение, разбира се. Ако злото не сжществуваше, свѣтътъ щѣше да се развали, щѣше да се разруши. Ако само за единъ день злото би изчезнало отъ свѣта, нашата земя би прѣстанала да сжществувa, не въ физическо, но въ духовно отношение, т. е. животътъ на земята не би ималъ условия да се развива. Ангелскиятъ свѣтъ, въ сравнение съ физическия, съ живота на земята, е съставенъ отъ съвсѣмъ друга материя, и други принципи го управляватъ, вслѣдствие на което той не може днесъ да се приложи на земята. Въ това отношение злото на земята е една необходимостъ, безъ която нейниятъ животъ не би се проявилъ; безъ злото въ свѣта доброто ще остане непроявено. Чрѣзъ злото ние

познаваме доброто. Затова, именно, трѣбва да бждемъ благодарни. Отъ двѣ злини трѣбва да изберемъ по-малката. Мислите ли, че онѣзи духове, които изразяватъ злото, сж благодарни отъ положението си? Нима ралото, което влиза въ земята, е благодарно отъ своето положение? Нима чукътъ, който руши камънитѣ, е благодаренъ отъ своето положение? Нима крадецътъ е доволенъ отъ себе си, когато краде? Ако го попитате, защо краде, и той не знае. Обаче, за разумния свѣтъ това не е извинение. Физическиятъ свѣтъ сжществува за разумнитѣ хора, които трѣбва да го изучаватъ. Въ това отношение злото и доброто сж външни обекти за проучаване, съ цѣль да ни доведатъ до извѣстни познания, да разбираме Божиитѣ пжтища. Ищомъ Богъ е допусналъ злото и доброто, като сили, да работятъ въ живота, Той знае, защо е направилъ това. Слѣдователно, ние трѣбва да имаме нужното смирение да изучаваме и злото, както и доброто, при което доброто да държимъ, а злото да избѣгваме. Казано е въ Писанието: „Всичко изпитвайте, доброто дръжете!“

Сега, отъ всички ученици се изисква вжтрѣшна пластичость, т. е. мекота въ обходата. Започне ли нѣкой да говори, другитѣ трѣбва да го слушатъ внимателно, съ извѣстно почитание. Не го ли слушатъ внимателно, той ще каже: вие не се отнасяте съ почитание къмъ мене. Тогава другитѣ ще му отговорятъ: и ти не се отнасяшъ съ почитание къмъ насъ. Това не е разрѣшение на въпроса. Разрѣшението на въпроса седи въ слѣдното: и който

говори, и който слуша, да се отнасятъ съ еднакво почитание помежду си. Ако ученицитѣ не почитатъ учителя си, какво печелятъ съ това? И ако учителятъ не почига ученицитѣ си, какво печели и той? И едната, и другата страна нищо не печелятъ. Питамъ тогава: ако ние се съмняваме въ Бога, какво печелимъ? Нищо не печелимъ, но постоянно губимъ и спъваме своя прогресъ. Красотата на живота седи въ това, човѣкъ да се стреми къмъ изучаване и разбиране вжрѣшния планъ, който Богъ е прѣвидилъ, и да не се занимава съ частнитѣ прояви въ живота. Частнитѣ прояви иматъ смисълъ дотолкова, доколкото отъ гѣхъ може да се съчетае цѣлото, да се разбере дълбокия смисълъ, скритъ въ живота. Човѣкъ трѣбва да знае, че каквото и да му се случи въ живота, добро или зло, въ общия планъ на живота му всичко работи за добро. Въ даденъ случай това нѣщо може да му причини нѣкакво страдание или скръбъ, но за въ бъдеще то ще му причини нѣкакво благо, хиляди пжти по-голѣмо отъ страданията, които е изживѣлъ. И въ Писанието е казано: „Каквото и да се случи въ живота на човѣка, който люби Бога, всичко се прѣвърща въ добро.“

Казвамъ: въ наша властъ е, ако не абсолютно, то поне отчасти, да се освободимъ отъ злото. Спороветѣ, които се явяватъ между хората, не могатъ ли да се прѣкратятъ? — Могатъ да се прѣкратятъ. Защо хората спорятъ днесъ? — Защото сж разбъркали мѣстата си. Турете всѣки човѣкъ на своето мѣсто, и ще видите, че всѣкакъвъ споръ, всѣко недовол-

ства и недоразумѣния между хората, ще изчезнатъ. Може ли да бжде доволенъ цигуларьтъ, който свирилъ цѣли 20 години на цигулка, ако вие отнемете цигулката и му дадете лопата и мотика да копае и обработва нѣкое лозе? Ще бжде ли доволенъ отъ положението си работникътъ на лозето, ако му отн мете мотиката и му дадете цигулка да свири? Нито цигуларьтъ ще бжде доволенъ отъ мотиката, нито работникътъ — отъ цигулката. Дайте цигулката на цигуларя да свири, и мотиката на работника да копае лозето, и двамата ще бждатъ доволни. Всѣки човѣкъ трѣбва да се постави на своето мѣсто, защото въ сегашния си животъ той има специална работа, опрѣдѣлена само за него. Въ вѣчността човѣкъ минава прѣзъ редъ специалности, но въ даденъ животъ му е опрѣдѣлена извѣстна работа, която само той може да свърши. Знае ли това нѣщо, човѣкъ не трѣбва да се смушава: ако днесъ не е музикантъ, утрѣ ще стане такъвъ; ако утрѣшниятъ день не е философъ, на третия день ще стане такъвъ. Човѣкъ промѣня специалноститѣ си и съ това се развива всестранно. Ако въ този животъ не сте мждрецъ, въ другъ нѣкой животъ ще постигнете това. Стремете се да постигнете всичко, което душата ви желае, но не поставяйте въ ума си мисълта да надминете едиково си, било като поетъ, музикантъ, или философъ. Не се стремете да постигнете желанието си, съ цѣль да се показвате прѣдъ хората. Искате да станете мждъръ. Защо? Какъ

во означава думата „мждрецъ“? Тази дума крие въ себе си Божествена идея. Човѣкъ трѣбва да стане мждрецъ не за хората, но за себе си, да разбира свѣта, както Богъ го е създалъ. Богъ е създалъ свѣта за мждритѣ хора, тѣ да го изучаватъ и разбиратъ.

Питамъ: защо се учите да пѣте? Какъвъ смисълъ има пѣнието за васъ? Дали човѣкъ пѣе, или пише, или чете, или говори, или яде, или спи, всичко това трѣбва да има дълбокъ смисълъ. Трѣбва ли човѣкъ да пѣе, само за да раздвижва въздуха? Трѣбва ли той да пише, само за да хаби мастилото? Трѣбва ли да яде, само за да изгърква жбитѣ си? Ако въ дѣйствиата на човѣка нѣма никакъвъ смисълъ дѣ е тогава реалността? Всѣко дѣйствие на човѣка трѣбва да има нѣщо реално. Спи ли той, и въ съня трѣбва да вижда реалността. Когато човѣкъ спи, той навакса изгубената енергия. Яде ли човѣкъ, той пакъ трѣбва да придобива енергия а не само да изхабява жбитѣ си. Разуменъ човѣкъ е този, който отъ всѣко свое дѣйствие вади поне една малка придобивка. Малкитѣ придобивки въ живота сж цѣнни. Днесъ хората се стремятъ повече къмъ велики идеи, къмъ голѣми постижения. Не, всѣки день правете поне по едно микроскопическо добро, безъ да казвате нѣкому за това. И всѣки день увеличавайте своята работа въ това направление, за да видите, какъ Божественото у васъ постепенно се разраства. За васъ е важно да отворите пжтъ въ сърцето и ума си за Бога. Отворите ли този пжтъ веднѣжъ, Божиитѣ мисли и чувства ще поте-

катъ отъ Бога къмъ васъ, и отъ васъ къмъ всички хора. Дълбоко въ душата си пожелайте да мине Божието благословение прѣзъ васъ, а вие да го отправяте къмъ всички ваши близки. Вие какво правите? Дойде ли Божието благословение у васъ, вие не го отправяте, като вода, да тече по своя пѣть, но го спирате въ себе си и казвате: трѣбва ли да помогна на еди-кой си човѣкъ? Той не ме разбира. И да му кажа нѣщо отъ това, което ми се даде, той нѣма да го използва правилно. Не, кажи на човѣка това, което Богъ ти е казалъ; помогни му, и повече не мисли. Какъ ще постъпи той, това е негова работа. Този човѣкъ не се е родилъ въ свѣта, за да разбира тебе. Хората сж дошли на земята съ единствената задача Бога да познаятъ, Него да разбиратъ, а не васъ. Не е въпросътъ хората да ви разбиратъ, но вие трѣбва да разбирате Бога. Въ това седи красотата, смисъла на живота; въ това седи истинската наука и философия; въ това се крие вѣтрѣшния езикъ на природата; въ това се заключава Любовта.

Дойде ли човѣкъ до това положение, душата му ще се отвори, като цвѣтъ на слънчевата свѣтлина, и Богъ ще му се открие. Рече ли човѣкъ да критикува разумната природа, той ще намѣри всички нейни врати затворени. Въ това отношение невидимиятъ свѣтъ ревниво пази Божиитѣ тайни, Божитѣ съкровища. Той не дава нищо отъ тѣзи богатства на души, които не сж готови. Ангели съ огнени мечове пазятъ вратитѣ на Божиитѣ съкровища. Опитал ли се нѣкой да влѣзе въ една отъ

тия врати, той ще срещне огнения мечъ на ангелитѣ. Ще кажете: защо трѣбва да се пазятъ тия тайни толкова много? Питамъ: защо толкова войници пазятъ царя? — Така е наредено. — Отъ кого? — Отъ хората. Казвамъ: ако хората сж издали много наредби, които трѣбва да се спазватъ, колко повече трѣбва да се спазватъ наредбитѣ, които невидимиятъ свѣтъ е създалъ! Защо хората сж наредили да се пише съ остри моливи върху хартия, или съ бѣлъ тебеширъ върху черна дъска? Защо трѣбва да се пише върху черна, а не върху бѣла дъска? Черниятъ цвѣтъ нали е символъ на злото? Ако разсждаваме по този начинъ, ние бихме се натъкнали на чернитѣ коси, или на чернитѣ очи. Тогава ще излѣзе, че чернитѣ коси и очи не сж за прѣпоръчване. Не, тѣ изразяватъ извѣстни контрасти въ живота. Вие благодарете за вашитѣ черни коси и очи, защото възлюбениятъ, когото вие очаквате дома си, ще дойде при васъ само за чернитѣ ви коси и очи. Нѣмате ли черни коси и очи, той нѣма да дойде при васъ. Само по тѣхъ той ви познава. Благодарете и за синитѣ очи и русата коса, които имате, защото вашиятъ възлюбенъ ще дойде дома ви само за тѣхъ — по тѣхъ той ви познава.

Сега вие ще прѣнесете тия думи въ обикновения животъ, и веднага ще потърсите извѣстни форми, въ които да ги поставите. Ще кажете: значи, говори се за хора, които се обичатъ. А пъкъ обичъта подразбира непрѣменно млади хора. И затова често казвате: млади сж, нека се обичатъ! Споредъ васъ,

Любовта е достояние само на младитѣ хора. Млади или стари, всички хора трѣбва да се обичатъ и да обичатъ! Въ Любовта на двама души, били тѣ млади или стари, има нѣщо свещено. Отсѣтствува ли свещеното между тѣхъ, това вече не е любовъ. Сърдятъ ли се, обиждатъ ли се двама души, които се обичатъ, и това не е любовъ. Любовта изключва всѣкаква обида. Сърденето, обидата говорятъ за отсѣтствие на любовъ между хората. Тѣ иматъ свое опрѣдѣлено мѣсто за живѣне, но не въ Любовта. Слѣдователно, вие трѣбва да разглеждате Любовта, и въ най-малкитѣ ѣ прояви, като свещено нѣщо, като Божествени прояви. Само по този начинъ човѣкъ може да се повдигне.

За слѣдния пжтъ ще дамъ една задача на братята и на сестритѣ: братята да избератъ помежду си десетъ души, които да се отличаватъ съ голѣма внимателностъ въ отношенията си, за да послужатъ за потикъ на останалитѣ; сестритѣ пъкъ отъ своя страна да избератъ помежду си десетъ сестри, които да се отличаватъ съ нѣжностъ и деликатностъ въ обходата си, да служатъ за образецъ на другитѣ. Какъ ще направите това, съ тайно гласуване, или ще споменете имената имъ направо, това е ваша работа. Това не значи, че останалитѣ, които нѣма да бждатъ избрани, сж лоши, но ето, какъ азъ разглеждамъ въпроса. Вълкътъ, който минава за лошъ, за голѣмъ врагъ на овцитѣ, е много добъръ, нѣженъ спрѣмо своитѣ малки: милва ги, гали ги, обича си ги. Значи, има нѣщо добро

и въ вълка. По сжщия начинъ и човѣкъ, при дадени условия може да бжде добъръ, а при дадени условия — лошъ. Запримѣръ, нѣкой човѣкъ страда отъ неврастения, или отъ язва въ стомаха или туморъ въ корема, или друга нѣкаква болестъ. Какво ще бжде неговото състояние? Той е неспокоенъ, нервенъ, измжченъ, недоволенъ отъ живота. Изхвърлете всички тия чужди вещества отъ организма му, внесете чиста кръвъ въ венитѣ му, и състоянието му веднага ще се измѣни. Неврастенията, недоволството, болеститѣ въ човѣка се дължатъ все на нечиста материя, на нечиста кръвъ въ организма му. Тази материя, тази кръвъ трѣбва да се прѣчисти! По какъвъ начинъ? — Чрѣзъ изповѣдь. Изповѣдването е чистене. Да се изповѣда човѣкъ, това значи да отвори душата си прѣдъ Бога, да изнесе всичко непотрѣбно навънъ и да се освободи отъ излишния товаръ, който го тормози. Да се изповѣдашъ, значи да изчистишъ кжщата си, както правятъ хората за Великъ-день: отварятъ прозорцитѣ, изнасятъ всички мебели навънъ, изчиствагъ ги отъ прахъ, а старитѣ, непотрѣбнитѣ отъ тѣхъ изхвърлятъ и изгарятъ, измиватъ дъскитѣ и прозорцитѣ, и послѣ внасятъ вжтрѣ само сжщественото, но изчистено и измито. Изповѣдашъ ли се, остави въ душата си само сжщественото, нека влиза въ нея чистъ, свѣжъ въздухъ отвънъ. И тогава, работи, каквото искашъ; каквато работа започнешъ, ще я свършишъ благополучно.

И тъй, има работа за всички души: и за напрѣднали, и за ненапрѣднали — за всички

има условия да се развиватъ и усъвършенствуватъ. Сега, понеже всички ще направимъ крачка напредъ, азъ ви давамъ думата „аумъ“, която можете често да произнасяте. Скръбни ли сте, болни ли сте, неразположени ли сте духомъ, произнесете тази дума нѣколко пѣти. Тази дума има сила за васъ, а не за външния свѣтъ. Има свещени думи, каквато е и думата „аумъ“, които трѣбва да произнасяте често, даже и да не разбирате смисъла имъ. Духътъ ви ги разбира, а това е достатъчно за васъ. Аумъ е дума на Духа. Изпѣте ли тази дума отъ Неговия езикъ, Той ще ви разбере и помогне, защото разбира и знае нуждитъ ви.

Сега ще знаете слѣдното: нашата задача не е да ви направимъ щастливи, нито пъкъ учени, да знаете много работи. Нашата задача е да ви дадемъ потикъ да учите, да познаете и себе си. Познайте Бога въ Неговата пълнота — въ Неговата Любовь, Мъдростъ и Истина, а слѣдъ това познайте и себе си, разберете, защо сте дошли на земята. И при най-голѣмитъ страдания и изпитания въ живота си, обърнете се съ благодарностъ къмъ Бога и кажете: „Господи, благодаря за всичко, което Си ми далъ!“ Винаги да благодарите на Бога за всичко, което ви е далъ — този е смисълътъ на вашето идване на земята. Благодарите ли съзнателно на Бога, всичкитъ ви работи ще се оправятъ. Външнитъ условия сж лоши — това нищо не значи. Вие сте дошли тукъ на екскурзия, и който уповава на Бога, ще огиде на нѣкой високъ върхъ, при най-голѣма

буря и вѣтрѣ, и благополучно ще се върне. Ние можемъ да направимъ единъ поѣзобенъ опитъ. Въ врѣме на голѣма буря и вѣтрѣ, нека единъ отъ васъ трѣгне за Черния връхъ и до вечерята да се върне, безъ да е пострадалъ въ нѣщо. Това е външната страна на въпроса, но ако е необходимо нѣкой да отиде въ такава буря до Черния връхъ, за да познае Божията Любовь, той ще отиде и ще се върне, и нѣщо ново ще придобие въ душата си. Но кога? — Само ако съзнава значението на тази екскурзия и благодарни за нея. Не е ли благодаренъ, вземе ли да съжалява, че напразно ходилъ и се измжчилъ, тази екскурзия не е постигнала цѣльта си. Излѣзе ли отъ дома си благодаренъ, той и благодаренъ ще се върне и ще каже: Господи, благодаря за чистия въздухъ, който изпълни дробозетѣ ми; благодаря за свѣтлината, която проникна въ очитѣ ми; благодаря за знанието което придобихъ отъ тази екскурзия. Благодарите ли по този начинъ на Бога за всичко, което ви е далъ вие ще чувате вжтрѣ въ васъ нѣкой да пѣе тихо, нѣжно: А у менъ! . . . Ангелитѣ горѣ пѣягъ тази свещена пѣсень, която се отразява и въ вашитѣ души.

Сега на всички желая да бждете бодри, съ широки сърца и умове! Тѣсногрждие, малодушие, дребнавости — всичко това оставете настрана! Отсега нататкъ трѣбва да живѣете само за новото, за чистото и да го внесете въ душигѣ си. Въ какво седи новото? — Въ широкитѣ сърца и умове. Колкото малко и

да имате, започнете съ него и вървете на-
прѣдъ! Малкото постепенно ще се разраства.

Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ
всѣкога бжди!“

*

3. Лекция отъ Учителя, държана на 2. де-
кември, 1925 год. въ г. София.

.....

СЛУЖЕНЕ НА БОГА И НА СЕБЕ СИ.

„В ъренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога б жди!“

Чете се темата: „Първата стъпка въ живота.“

Чете се разюме отъ темата: „Качества на красотата.“

Коя е първата стъпка въ живота? Велико нѣщо е първата стъпка въ живота! Тя съ думи не може да се изкаже. Виждате, че нѣкой човѣкъ седи въ покой, и послѣ започва да се движи. Питамъ: каква е причината, която заставя този човѣкъ да наруши своя покой? Когато човѣкъ нарушава своя покой, или когато измѣня посоката на движението си, нѣщо грандиозно, нѣщо велико го е заставило да стори това.

Сега вие може да прѣдполагате, че една или друга причина заставя човѣка да измѣни посоката на своето движение, но коя е въ сжщностъ причината, никой не може да каже. Запримѣръ, ако ви попитамъ сега, какво нѣщо е служене на Бога, и какво — служене на себе си, какъ бихте опрѣдѣлили? Вие ще дадете редъ философски обяснения на тѣзи въпроси, но фигуративно, или графически, никой не би могълъ да отговори. Нѣкой казва: да служи човѣкъ на Бога, това значи да Му се прѣдаде всецѣло. Какво разбирате подъ думитѣ да се прѣдаде човѣкъ нѣкому всецѣло?

Казвате го, но и вие сами не го разбирате. Защо? — Защото нѣмате никакъвъ образъ, съ който да обясните тази идея. За да станатъ нѣщата ясни за човѣка, той непрѣменно трѣбва да има нѣкакъвъ образъ за тѣхъ. Природата всѣкога си служи съ образи. Тя винаги говори съ картини и символи. Тя не говори като съврѣменнитѣ хора, съ логически изводи и заключения. Нейниятъ езикъ е картиненъ, символистически.

Сега азъ ще ви дамъ едно логическо заключение, а вие ще се произнесете, вѣрно ли е то, или не. Казвамъ: човѣкъ е двукрако сѣщество; човѣкъ е разумно сѣщество. Слѣдователно, всѣко двукрако сѣщество е разумно. Както виждате, това е логика. Какво се разбира отъ това заключение? Казвате: все трѣбва да има нѣкаква установена логика, или нѣкакво санкционирано право, по които хората да се ръководятъ. Двама души спорятъ за една кокошка: единиятъ казва, че кокошката е негова, понеже той я заклалъ; другиятъ казва, че кокошката е негова, понеже той я опекълъ. Въ сѣщностъ, кой има право на кокошката? Ако се даде правото на единия, или на другия, то е все едно да признаемъ, че и вълкътъ, който дави овцитѣ, има право на тѣхъ. Ако се разсждава по този начинъ, ние ще дойдемъ до смѣшни анекдоти, басни и пословици, каквито можемъ да извадимъ изъ живота отъ най-стари врѣмена и до днесъ.

Веднѣжъ рибитѣ подали прошение до сѣдята, въ което се оплаквали отъ котката, и поискали да бждатъ защитени отъ нея. Тѣ

казали: Г-нъ сждия, често котката идва до брѣга, хвърля се въ водата, улавя ни една по една и ни изнася на брѣга, извънъ водата. Щомъ ни извади отъ нашата срѣда, ние повече не можемъ да живѣемъ и умираме. Сега ние те молимъ да ни защитишъ по нѣкакъвъ начинъ, да забранишъ на котката да ни смущава. Отдѣ се научила лисицата за това оплакване на рибитѣ, и веднага дотърчала въ защита на котката. Тя казала: Г-нъ сждия, азъ зная, че когато хората влизатъ въ водата, тѣ се давятъ, не могатъ да живѣятъ въ такава срѣда. Падне ли нѣкой човѣкъ въ водата, и не знае да плава, веднага бързатъ да го спасятъ, да го извадятъ на въздуха, въ по-рѣдка срѣда, дѣто той може да живѣе. Щомъ е така, азъ се чудя, какъ рибитѣ не могатъ да живѣятъ тамъ, дѣто човѣкъ живѣе. Какво прѣстѣпление е направила котката, като е извадила нѣколко риби въ единъ по-възвишенъ свѣтъ отъ тѣхния? Какъ мислите, какво е отговорилъ сждията на прощението отъ рибитѣ, слѣдъ тази блѣскава защита на лисицата? Сждията и до днесъ не е казалъ думата си, не е далъ заключение. Наистина, намѣрението на котката, да вади рибитѣ отъ водата и да ги оставя да живѣятъ въ по-възвишенъ свѣтъ, е добро, но питамъ: дълбоко погледнато, дали намѣрението на котката е било да постави рибитѣ въ по-добри условия на живота, или да ги извади вънъ отъ водата, тя да се възползува отъ тѣхното месце?

Сега, съ проста, съ много елементарна фигура ще ви опрѣдѣля, какво значи служене

на Бога. Прѣдставете си, че нѣкждѣ въ свѣта Богъ отваря една гостилница, въ която за гостилничарь опрѣдѣля човѣкъ чистъ, сръченъ, пѣргавъ, който умѣе да готви отлично. Надписътъ на тази гостилница е слѣдниятъ: „Гостилница на Бога“, дѣто всѣки може даромъ да яде — безплатна гостилница. Богъ плаща само на гостилничаря, който има единствената грижа да готви, да проявява Божията Любовь, а всички, които идватъ да се хранятъ, слѣдъ като се наядатъ, взиматъ шапките си и си отиватъ — никой не мисли за плащане. Такъвъ е надписътъ на самата гостилница — „всичко се дава даромъ.“ И гостилничарьтъ, отъ своя страна, не се интересува, кой влиза и кой излиза отъ гостилницата. Неговата задача седи само въ това — да готви, т. е. да служи на Бога. Хората ще влизатъ и излизатъ отъ гостилницата, ще ядатъ и пиятъ, и дѣлото Божие ще напрѣцва. Това значи „служене на Бога“.

Какъ ще си обясните сега втория законъ? Какво разбирате подъ „служене на себе си“? И тази идея ще обясня съ картина. Прѣдставете си, че единъ день гостилничарьтъ на Божията гостилница каже: толкова години вече, какъ служа на Господа, и никой нищо не ми плаща за това. Готвя, чистя, мия чинии и тенджери, но нищо не получавамъ отъ хората. Тѣ знаятъ само едно: дойдатъ, нахранятъ се и излизатъ. Чакай, азъ ще имъ дамъ единъ добъръ урокъ! Той сваля първата фирма на гостилницата, написва втора, по свое разбиране, и я закачва на вратата: „Нищо даромъ не

се дава!“ И като го запитвали, коя е причината за тая промѣна, той отговарялъ: понеже господарьтъ ми осиромаша и не може повече да издържа гостилницата безплатно, той рѣши, щото всѣки, който влиза въ гостилницата да се храни, да плаща. Всички клиенти на тази гостилница идватъ, четатъ надписа, разговарятъ помежду си: нѣма какво, щомъ господарьтъ е осиромашалъ, трѣбва да се плаща, да се закрепѣ гостилницата, защото друга, подобна на нея, не може да се намѣри: храната е първокласна, а при това и гостилничарьтъ чистъ, спретнатъ. И продължаели абонатитѣ на гостилницата да идватъ и да си отиватъ, да си плащатъ, но сериозно се замислятъ, какво стана, че господарьтъ тъй осиромаша. Обаче, никой не знае Истината, че паритѣ отиватъ въ джоба на гостилничаря, на когото Богъ не е прѣстаналъ да плаща. Това значи „служене на себе си.“ Богъ плаща на гостилничаря, но въпрѣки това той събира въ джоба си и паритѣ, които приходешитѣ въ гостилницата даватъ. Нѣма нищо лошо, нищо прѣстѣпно въ това, че гостилничарьтъ взима пари, но прѣстѣплението седи въ лъжата, която той изнася прѣдъ хората, че господарьтъ му е осиромашалъ и нѣма възможность да издържа гостилницата. Всѣки, който служи на себе си, пише на своята гостилница: моятъ господарь осиромаша, и нѣма възможность повече да поддържа гостилницата, не може вече даромъ да дава. „Служене на себе си“, това е законъ на сли-

зане. „Служене на Бога“, това е законъ на възлизане, на възкачване.

Казвамъ: човѣкъ може да живѣе и въ втория законъ „служене на себе си“, но при какви случаи? Ще изясня мисълта си съ слѣдното положение. Когато този гостилничаръ рѣшава да работи съ пари, той трѣбва да отиде при своя господарь и да му каже: Господарю, цѣли десетъ години азъ служихъ безкористно, не се интересувахъ отъ това, кой влиза и кой излиза отъ гостилницата, не се интересувахъ, дали плаща, или не плаща — служихъ на Бога. Сега вече искамъ да служа не себе си; ще си отворя гостилница отъ свое име, и който дойде да се храни, ще трѣбва да плаща. Искамъ десетъ години да поработя за себе си, да видя резултатитѣ и на този законъ. Единъ день, ако ми остане врѣме, пакъ ще се върна да Ти служа. Тѣй трѣбва да постъпи този гостилничаръ — честно и почтено, да си каже Истината, и да не казва, че господарьтъ му осиромашалъ, затова, който се храни въ гостилницата му, трѣбва да плаща. Понѣкога и религиознитѣ хора, като иматъ нѣкакво користолюбиво желание, скриватъ се задъ името на своя господарь и пишатъ: „господарьтъ ми осиромаша“. Не, човѣкъ трѣбва да бжде прямъ, искренъ въ себе си, да си даде справедливъ отчетъ, на Бога ли служи, или на себе си. Служишъ ли на Бога, нѣма да мислишъ за себе си. Всичкитѣ твои чувства, мисли и желания, както и цѣлиятъ ти животъ ще бждатъ посветени въ готвенето; така хубаво ще готвишъ, че като дойде

Господъ, да види, че дѣлото Му върви така, както Той иска. Слѣдъ десетъ години Богъ пакъ ще те посѣти, и ако те намѣри, че служишъ на себе си, на втория законъ, и въ този случай Той ще остане доволенъ отъ тебе, но трѣбва да служишъ честно и почтено — безъ лъжа.

Най-послѣ у човѣка се явява желание да служи на ближния си — на третия законъ. Азъ ще обясня този законъ, като взема за примѣръ пакъ сѣщия гостилничаръ. Слѣдъ като той служилъ на Бога, послѣ на себе си, пожелалъ да служи и на ближния си. По какъвъ начинъ? Каквито угризки или излишъци оставали отъ яденето, той ги събиралъ въ гърнета и ги раздавалъ на бѣдни, като казвалъ: нека и бѣднитѣ хора да получатъ нѣщо отъ моята гостилница! И слѣдъ това този човѣкъ минавалъ за благодѣтель, помагалъ на ближнитѣ си. Той мяза на онѣзи благотворители-търговци, които изваждатъ отъ дюкянитѣ си стари дрехи, изядени отъ молци, или скжсани обуца и ги раздаватъ на бѣднитѣ. Питамъ: тази благотворителностъ може ли да се нарече служене на ближнитѣ? И то е служене на ближнитѣ, но въ низходяща степенъ. Кое служене на ближнитѣ може да се счита въ възходяща степенъ? Да служишъ на ближнитѣ си по този начинъ, ще рече, каквото спечелишъ прѣзъ деня, да го раздѣлишъ по раѣно съ тѣхъ.

И тъй, щомъ се иматъ прѣдъ видъ и тритѣ закона, човѣкъ трѣбва да започне съ първия великъ, основенъ законъ — служене

на Бога. Този законъ ще внесе въ всички хора най-благородни и възвишени мисли и чувства. Живѣе ли човѣкъ по този законъ, всичкитѣ работи ще му се наредятъ и оправятъ. Вториятъ законъ — служене на себе си — е по-опасенъ и по-труденъ отъ първия. Въ свѣта се проявява вториятъ законъ. Отъ окултно гледище ние знаемъ, че числото двѣ е родено отъ свѣта. Останалитѣ числа — 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 още не сж родени. За сега тѣ сж само въображаеми числа. Нещастията въ свѣта сж родили числото двѣ. Нѣкога въ миналото боговетѣ сж водили борба, ангелитѣ сж падали и ставали, хората и до днесъ продължаватъ да се борятъ, и всичко това става все за числото двѣ. Всѣки казва: азъ имамъ право да живѣя! Ще кажете: хората трѣбва да бждатъ хуманни! — Нѣма хуманностъ днесъ между хората. Всѣки живѣе за себе си, за свои лични облаги. Когато отивате на училище да учите, вие отивате пакъ за себе си, да придобиете знания, а не за учителя си. Свещеникътъ, който служи въ църква, на Бога ли служи, или на себе си? И той служи на себе си, да изкара прѣхраната си. Професорътъ прѣподава лекции въ университета пакъ за себе си. Музикантътъ, поетътъ, художникътъ работятъ пакъ за себе си, да осигурятъ прѣхраната си. Малко хора има въ свѣта, които работятъ идеално, безкористно, само за Бога. Каквото и да работи човѣкъ, дълбоко въ ума си крие нѣкаква користна мисль: или нѣкаква похвала очаква, или нѣкак-

ва награда — все се надѣва за нѣкаква лична облага. Ако нѣкой човѣкъ е религиозенъ, той пѣкъ ще скрие своята користна мисль задъ името Божие и ще каже, че работи идеално, за благото на човѣчеството. Нѣкой поетъ напише едно стихотворение и казва, че го посвѣщава на еди-кой си приятель. Въ сжщность, той е писалъ за себе си; това, че посвѣщава стихотворението на своя приятель, му служи само за украшение. Нѣкой човѣкъ трѣгва да проповѣдва, да убѣждава хората, че Богъ сжществува, иска да ги върне въ правия пѣтъ, но като отиде дома си, започва да се хвали: азъ направихъ това и това. Казвамъ: въ всички дѣйствия на съврѣменнитѣ хора се проявява числото двѣ. Принципътъ на числото „двѣ“ сжществува навредъ въ свѣта.

И тъй, числото двѣ прѣдставлява хората, а не ангелитѣ. Послѣднитѣ служатъ само като съединително звено между хората и разумнитѣ сжщества отъ невидимия свѣтъ. Тѣ съединяватъ физическия свѣтъ съ Божественния. Числото двѣ създава всички противорѣчия въ живота. Като четете Свещеното Писание, ще видите, че Господъ не се е произнесълъ за втория день, че е добъръ. За този день Той мълчи, а за всичкитѣ останали дни се произнася, че сж добри. Мнозина запитватъ, какво означава числото двѣ. То е число на Мждростѣта, а не на Любовѣта. Какъ разбирате Мждростѣта, отъ гледището на Любовѣта? Вие не знаете това, но Любовѣта има особено схващане за Мждростѣта. Затова и Христосъ е казалъ: „Ако любите онѣзи, които

ви любягъ, какво повече правите отъ езичниците?“ Ако се разговаряте съ умнитѣ, какво особено сте направили? Дойде нѣкой уменъ човѣкъ при тебе: ти кажешъ нѣщо, той каже нѣщо, и свършите разговора си — размѣнили сте знанията си. Споредъ закона на Любовта, вашиятъ разговоръ ще бжде по-цѣненъ, ако сте се разговаряли съ простъ човѣкъ, на когото сте дали малко свѣтлина въ живота. Нѣкой казва: какво ще се разговорямъ азъ съ простия човѣкъ? Богъ е, Който всичко знае. — Не е важно, какво Богъ знае, но ти какво знаешъ. Не е важно, какъ Богъ върши работата, си но важно е, какъ ти изпълнявашъ волята Божия. Защо? — Защото, ако човѣкъ разбира великия законъ на Любовта въ новъ смисълъ, той ще се добере до много цѣнни знания въ живота.

Питамъ: кое е първото условие, за да живѣе човѣкъ трѣзвъ, разуменъ животъ? — Първото условие за живота на човѣка е той да има пробудено съзнание. Съзнае ли човѣкъ, че живѣе, като душа, той се е пробудилъ вече. И слѣдъ това има ли смисълъ той да казва, че трѣбва да се самоотрича? Който живѣе като душа, той вече е въ закона на жертвата, въ закона да самоотричането. Не живѣе ли човѣкъ като душа, а като личностъ, и да се самоотрече, отъ едно ще се откаже, друго нѣщо ще възприеме и то такова, което ще го спъне въ живота. При самоотричането съзнанието на човѣка трѣбва да е будно. Губи ли съзнание, той не се е самоотрекалъ правилно. Кой човѣкъ може да се

самоотрича? — Богатиятъ, който разполага съ всички богатства въ свѣта; учениятъ, който разполага съ всичкото знание въ свѣта и силниятъ, който разполага съ всичката сила въ свѣта. Богатиятъ се отрича отъ своето богатство, учениятъ — отъ своитѣ знания и силниятъ — отъ своята сила, не защото не ги признаватъ, но защото съзнаватъ, че това сж блага, необходими за всички останали хора. Щомъ съзнаватъ това, тия хора сподѣлятъ своитѣ блага съ останалитѣ, съ тия, които сж лишени отъ тѣхъ. Тѣ имъ помагатъ, безъ да губятъ своето богатство, своето знание и своята сила. Това подразбира истинско самоотричане. При сегашнитѣ условия на живота нѣкой човѣкъ днесъ се отрече отъ едно благо, а утрѣ съжالياва, че го е изгубилъ. Такова самоотричане спада въ областта на втория законъ — служене на себе си, служене на личността. Всѣки, който служи на себе си е силенъ, дѣятеленъ, защото въ своята личностъ той вижда Бога и прави всичко заради нея, само да я задоволи. Той има свещенъ култъ въ живота си — своята личностъ.

Сега човѣкъ трѣбва да се върне въ обратния пѣтъ на живота, точно противоположенъ на този, който включва живота на личността, или служене на себе си. Този пѣтъ е служене на Бога. Ние не отричаме и служенето на себе си, но това служене трѣбва да се разшири. Въ първия законъ — служене на Бога, влиза и вториятъ — служене на себе си. Щомъ съберемъ тѣзи два закона, ще направимъ единъ изводъ; отъ тѣхъ ще произлѣзе

третиятъ законъ — служене на ближния. Да служишъ на Бога, това подразбира да служишъ на абсолютното, на цѣлото. Да служишъ на себе си, това подразбира да служишъ на частитѣ, при което трѣбва добрѣ да знаешъ функциитѣ на всѣка часть отдѣлно. Да служишъ на ближния си, това подразбира да знаешъ взаимното отношение между частитѣ и да постъпвашъ съобразно това отношение. Слѣдователно, за всѣки даденъ случай човѣкъ трѣбва да разбира първия законъ, т. е. той трѣбва да знае, какво е неговото отношение къмъ цѣлото. Послѣ той трѣбва да разбира втория законъ — отношенията си къмъ всички части вънъ отъ него. Обаче, всички отдѣлни части вънъ отъ него още не съставляватъ части отъ дадено цѣло. Тѣ могатъ да бждатъ части на друго нѣкое цѣло. Човѣкъ трѣбва да познава, къмъ кое цѣло принадлежи всѣка часть и да я постави на своето мѣсто. Като се говори за цѣло и за части на цѣлото, трѣбва да се знае, че има едно цѣло извънъ частитѣ. Математицитѣ раздробяватъ цѣлото на части, и въ такъвъ случай не остава никакво цѣло. Обаче, отъ окултно гледище, вънъ отъ голѣмия брой части, каквото прѣдставляватъ живитѣ души, сѣществува друго едно цѣло, отъ което тѣзи души сж излѣзли.

Питамъ: какво е практическото приложение на въпроса за частитѣ и цѣлото? Когато даденъ прѣдметъ или въпросъ е важенъ за човѣка? — Когато той засѣга живота отблизо. Сега, напримѣръ, като говоря, едни отъ васъ разбиратъ въпроситѣ, други не ги раз-

биратъ; едни се интересуватъ, други не се интересуватъ. Обаче, азъ мога да направя рѣчта си толкова интересна, че всички да се прѣвърнете на слухъ. Ще кажете: какъ може да стане това? Достатъчно е само да махна съ магическата си тояжка, и прѣдъ мене ще се изсипатъ голѣмъ брой златни монети. Слѣдъ това ще взема чекове и на всѣки одного отъ васъ ще напиша единъ чекъ отъ 100,000 лева златни. При това положение нѣма ли да ме слушате? Между васъ веднага ще настане голѣмо оживление, всички ще слушате всѣка моя дума, да не пропуснете нѣщо. Този урокъ ще бѣде единъ отъ най-важнитѣ досега, защото и въображението ви силно ще работи. Такъвъ урокъ дава голѣми облаги: веднага ще можете да си купите дърва и кюмюръ за зимата, нови дрехи и обуца — ще се простите съ сиромашията.

Прѣдставете си че вие идвате втори пжтъ на урокъ при мене, и азъ написвамъ на много листчета „Богъ е Любовь“ и раздавамъ на всички по едно отъ тѣзи написани листчета. Всѣки отъ васъ погледне листчето, прочете го и го мушне нѣкъдѣ изъ джобоветѣ си — не го интересува този въпросъ, защото не го разбира въ неговия дълбокъ смисълъ. Защо въ първия случай, като получихте всички по единъ чекъ, стана толкова оживление помежду ви, а въ втория случай, като получихте по едно листче, на което бѣше написано изречението „Богъ е Любовь“, не се произведе сжщия резултатъ? Вината не е въ мене, но въ вашитѣ разбирания. Ако вземете листчето, на което

е написано изречението „Богъ е Любовь“ и го занесете въ нѣкоя ангелска банка, за него ще получите една звонкова монета отъ 100,000,000 английски лири, прѣдъ която вашиятъ чекъ отъ 100,000 лева нищо не струва. Кой ви е виновенъ, че не разбирате този законъ? Вие казвате: не ни трѣбватъ тѣзи листчета. Че Богъ е Любовь, ние сме слушали това нѣщо много пѣти въ живота си, но нищо не сме спечелили отъ това. Казвамъ: дайте ми всичкитѣ листенца съ това велико изречение, написано на тѣхъ. Срѣщу него азъ ще дамъ на всички ви по единъ чекъ отъ 100,000 лева. Вие взимате чека, разглеждайте го отъ едната и отъ другата страна и му се радвайте. Той е реално нѣщо за васъ. Слѣдователно, всѣко нѣщо, което въ даденъ моментъ засѣга живота отблизко, е интересно. Въ това отношение всѣка рѣчь, всѣка мисль, която другитѣ ви прѣдаватъ, или пъкъ вие направо я възприемате, потолкова е важна за васъ, доколкото тя съдържа нѣщо въ себе си, което може да се влѣе въ душата ви.

Сега ще ви задамъ слѣдния въпросъ: какво нѣщо е Любовта? Казвате: Любовта носи животъ. — Що е животътъ? — Животътъ носи радости и скърби за човѣшката душа. — Какво носятъ скърбитѣ? — Опитности. — Какво носи опитността? — Знание. Какво носи знанието? — Сила. — Какво носи силата? — Възможности човѣкъ да направи това, което иска и което мисли. Слѣдователно, като върви човѣкъ по пътя на скръбта, той добива сила, която му дава възмож-

ностъ да реализира своитѣ мисли и желания. Щомъ човѣкъ реализира мислитѣ и желания си, като плодъ на неговия животъ се явява радостта. Казвате: не може ли безъ скърби въ живота? Ако направите единъ дълбокъ психологически анализъ върху произхода на радостта, ще видите, че тя се явява като резултатъ, като плодъ на скръбта. Радостта е плодъ, който може да зрѣе само върху дървото на скръбта. Казано е, че въ срѣдата на рая било поставено дървото на живота. Това дърво, именно, е дървото на скръбта.

Ако сварите листата на нѣкои плодни дървета, напримѣръ, на ябълки и на круши, можете ли отъ вкуса на получената вода да сждите за вкуса на плода? Или отъ вкуса на коренитѣ и кората на дърветата можете ли да сждите за вкуса на самитѣ плодове? Какъвъ е вкусътъ на листата, на кората и на коренитѣ на дърветата? — Горчивъ. Какви сж плодоветѣ имъ? — Сладки. Тогава, какъ е възможно отъ горчивото да излѣзе нѣщо сладко? На сжщото основание и ние не можемъ да сждимъ за човѣка отъ ежедневиия му животъ, отъ неговитѣ листа и корени. Една пословица казва: „Дървото се познава отъ плода си“. Слѣдователно, и човѣкъ се познава отъ своя плодъ. Искаме ли да познаемъ човѣка, трѣбва да го чакаме да цѣвне, да завърже плодъ и послѣ плодътъ му да узрѣе. Искаме ли да го познаемъ отъ неговитѣ листа и корени, нищо нѣма да разберемъ. По този начинъ, именно, трѣбва да се разсждава, ако иска човѣкъ да не се обезсърдчава.

И за себе си ще знаете сжщото: коренитѣ на вашето дърво сж горчиви. Искате ли да се познаете, ще чакате, докато узрѣте, като плодѣ, и тогава ще вкусите отѣ този плодѣ.

Често съврѣменнитѣ хора казватѣ: животѣтъ иска силни хора, силни натури! Кой човѣкъ е силенѣ? Азѣ наричамѣ силенѣ човѣкъ този, който, и като плаче, и като скърби, и като се отчайва, и като се гнѣви, все се радва. Нѣма нищо лошо въ това, че човѣкъ се гнѣви, но изкуството е, като се гнѣви, да се радва. По този начинѣ той прѣвръща горчивитѣ сокове въ сладки. Писанието казва, че всичко, което се случва въ живота на тѣзи, които любятѣ Бога, се прѣвръща въ добро. Тѣзи методи, именно, за прѣвръщане на лошото въ добро, на горчивото въ сладко, сж необходими за васѣ, като ученици. Не знаете ли тѣзи методи, ще попаднете въ сжщитѣ погрѣшки, каквито сте правили и по-рано, защото погрѣшкитѣ у васѣ се повтарятѣ непрѣкъснато, по силата на атавизма. Тогава, какѣ ще се избавите отѣ старитѣ си погрѣшки? Изучавайте Библията и се спирайте главно върху характеритѣ на отдѣлнитѣ лица, да ги изучавате. Разгледайте характера на Аврама, на Йосифа, на пророцитѣ, защото тѣ сж живи характери, които заслужаватѣ подражание. Характери трѣбва да ви интересуватѣ, а не това, което Мойсей е писалѣ, напримѣръ, за жертвоприношението. Жертвоприношението е нѣщо второстепенно, третостепенно, въ него не се изразява характера на Мойсея. Забѣлжете, Мойсей, който минаваше за смѣлъ чо-

вѣкъ, като отиде на Синайската гора, дѣто Богъ му говорѣ, той се уплаши много и закри лицето си. Не е лесно да ти говори Богъ. Казва се въ Писанието, че Богъ още веднѣжъ ще проговори на свѣта и ще се разклати и небето, и земята. Какъ мислите, ако се разклати небето и земята, вие нѣма ли да се разклатите? Нѣма да остане нито едно същество, нито единъ човѣкъ по лицето на земята, който да не се разтрепери цѣлъ и отвѣтрѣ, и отвѣнъ. Като прѣмине тази буря, всички ще слѣзатъ отъ Синайската гора и ще кажатъ : Слава Богу, че уцѣлѣхме !

Мнозина мислятъ, че Богъ ще имъ проговори още първия пѣтъ тихо, нѣжно. Не, най-напрѣдъ ще дойде буря, огънь и слѣдъ като прѣмине всичко това, слѣдъ като всичко се прѣчисти, едва тогава Богъ ще проговори на хората съ тихъ, нѣженъ гласъ. И които чуятъ този гласъ, ще Го разбератъ и ще възкрѣснатъ. Свѣтътъ при сегашнитѣ условия, въ които се намира, не може да се поправи. Вслѣдствие на това Богъ не може да говори съ тихъ гласъ на съврѣменнитѣ хора. За тѣхъ се изискватъ голѣми сътресения; тѣ трѣбва да минатъ прѣзъ голѣми страдания, които да пробудятъ съзнанието имъ.

Казвамъ : врѣме е вече да се приложи новото въ свѣта. Всѣки човѣкъ трѣбва да направи опитъ въ себе си, да подобри своя животъ ; отъ него зависи това. Той може да бжде добъръ, тихъ и спокоенъ въ себе си, да не се дразни отъ това, което се върши около него. Да бждешъ тихъ и спокоенъ, това не под-

разбира да бждешъ индиферентенъ, но да гледашъ философски на нѣщата. Богъ, Който вижда всичко, което се върши въ свѣта, е тихъ и спокоенъ, отъ нищо не се безпокои. Той никого не сжди, но всѣки, който не е въ хармония съ Него, страда, измжчва се, не е доволенъ отъ себе си. Страда ли човѣкъ, тогава той разбира, че и другитѣ страдатъ; радва ли се, тогава разбира, че и другитѣ се радватъ.

И тъй, искате ли да имате вжтрѣшно спокойствие, приложете първия законъ — служене на Бога. Азъ не говоря за олимпийско спокойствие, отъ нищо ненаруσιμο, каквото боговетѣ на планината Олимпъ сж имали, но говоря за вжтрѣшно спокойствие на духа, да продължава поне единъ день. Вашето спокойствие трае само една хилядна частъ отъ секундата. Нѣкой казва: този день е мой. Защо е неговъ този день? — Защото на този день се е родилъ. Питамъ: колко врѣме е нужно, за да се роди човѣкъ? — Най-много една минута. Човѣкъ не се ражда прѣзъ цѣлия день; само една минута отъ деня е негова. Прѣзъ този день сж се родили още хиляди дѣца заедно съ него, а той казва, че този день е неговъ. Не, само една минута отъ деня принадлежи на човѣка; въ тази минута никой другъ не се е родилъ. Двама души не могатъ да се родятъ въ една и сжща минута. Защо? — Защото вратата, прѣзъ която душитѣ излизатъ, е много тѣсна. Всѣка душа излиза сама прѣзъ тѣсната врата. Двѣ души заедно не могатъ да излѣзатъ. Кажете ли

човѣкъ, че цѣлиятъ день е неговъ, това разбира, че прѣзъ този день не се е родилъ никой другъ, освѣнъ него. Въ сжщность не е така. Прѣди него сж се родили хиляди души, и слѣдъ него сжщо сж се родили още хиляди души. Всички души, които сж слѣзли въ единъ и сжщъ день на земята, съставляватъ цѣла епоха.

Съврѣменнитѣ астролози, като иматъ прѣдъ видъ датата на раждане на нѣкой човѣкъ, правятъ изчисления, въ връзка съ планетнитѣ влияния върху този човѣкъ, и възъ основа на това опрѣдѣлятъ характера и способноститѣ му. Обаче, тѣхнитѣ изчисления не сж пълни. При изчисленията си тѣ трѣбва да иматъ прѣдъ видъ не само зодиака на земята, но и зодиацитѣ на слънцето, на всички планети, както и на цѣлия козмосъ. И астролозитѣ сами съзнаватъ, че въ изчисленията имъ липсватъ много подробности. Голѣми потѣнкости има въ живота. Вслѣдствие на това, дойдемъ ли до създаване на характера въ човѣка, необходими сж много условия. Въ това се крие дълбоката философия на живота. Много отъ съврѣменнитѣ хора нѣматъ търпѣние да работятъ върху себе си, тѣ искатъ съ единъ замахъ да постигнатъ всичко, и затова казватъ: ние искаме да видимъ Христа въ Неговата слава и величие. Какъ ще видите Христа? За да Го видите, вие трѣбва да имате умъ, сърце, душа и духъ, като Неговитѣ. Само по този начинъ можете да видите и да разберете Христа. Всички, които сж виждали Христа, сж падали съ лице къмъ

земята, и слѣдъ това трѣбвало е ангелъ да слѣзе отъ небето, да дигне тия хора и да прѣкара прѣзъ устата имъ нагорещенъ вжгленъ отъ олтаря, за да се прѣчистятъ. Щомъ се прѣчистятъ, тѣ ще станатъ прави. Сжщото е станало и съ пророкъ Данаила, за когото се казва, че като видѣлъ ангелъ Господенъ, падналъ на земята и изгубилъ силата си. Мислите ли, че единъ день, когато видите Христа, и вие нѣма да паднете съ лице къмъ земята?

Всички, които видятъ Христа, ще се простратъ на земята, а слѣдъ това трѣбва да дойдатъ пратеници отъ небето, съ огънь въ ржка, да ги прѣчистятъ и да ги изправятъ на крака. Питамъ: тия хора, като паднатъ съ лице къмъ земята, какво ще видятъ? Казватъ: все ще видимъ нѣщо. Какво ще видятъ? Да се казва, че ще видишъ нѣщо, безъ да го видишъ въ дѣйствителность, то е все едно да казвашъ, както мнозина казватъ, че ще станатъ богати, учени хора. Да, на думи човѣкъ може да стане богѣтъ, но може да стане и бѣденъ. Нѣщата не се постигатъ само съ говорене. Твърдението на нѣщата още не е наука. Ако кажа, че минахъ океана, минахъ ли го въ дѣйствителность? Ако кажа, че ходихъ на слънцето, ходихъ ли, наистина? Ако кажа, че се разговаряхъ съ Бога, вѣрно ли е това? Това сж само твърдения, но не и дѣйствителни факти. Ако азъ, наистина, съмъ говорилъ съ Бога, никога и никому нѣма да разправямъ за това. Да разказвамъ на хората, че съмъ говорилъ съ Господа, това е щестлавие. Съ това азъ искамъ да се повдигна прѣдъ

хората, да видятъ, че не съмъ обикновенъ човѣкъ. Едно трѣбва да знаете всички: човѣкъ още съ никого не е говорилъ. Той едва сега учи да се разговаря съ себе си, т. е. да говори на себе си. Велика наука е човѣкъ да говори на себе си!

Казвамъ: тъй както се развивате, като окултни ученици, има опасностъ да се явятъ въ васъ извѣстни слабости, които ще ви спъватъ. Запримѣрь, у мнозина се забѣлѣзва голѣмо щестлавие, но така майсторски се скрива подъ формата на религиозното чувство, че и тѣ сами не го виждатъ. Съ свѣщъ трѣбва да се търси, за да се намѣри. Други пъкъ се показватъ външно тихи, спокойни, като че нищо не ги смущава, а въ сжщностъ вжтрѣшно усѣщатъ, че имъ липсва нѣщо. Тѣ сами себе си лъжатъ, но не могатъ да издържатъ докрай. Тѣзи и редъ още слабости се забѣлѣзватъ между ученицитѣ по причина на неизползуванитѣ енергии, които получаватъ отъ природата. Всѣка енергия трѣбва да се впрегне на работа, да се приложи въ живота.

И тъй, който ме е разбралъ, той ще мяза на чешма, която постоянно тече. Служенето на Бога е законъ на даване. Не е въпросъ да давашъ отъ себе си, но като курна на нѣкой изворъ, или като чешма, прѣзъ тебе постоянно трѣбва да минава благо то на извора, а ти ще го раздавашъ на другитѣ. Казвате: какво ще излѣзе отъ това даване? Главната придобивка седи въ това, че всѣки, който пие отъ тази вода, ще оживѣе. Единъ день курната или чешмата ще изчезне, а на

нейно мѣсто ще се яви едно дърво. Който отиде при извора, ще запита: дѣ е курната? Видятъ ли дърво на мѣстото на курната, тѣ ще разбератъ, че тя се е прѣвърнала въ живо сѣщество, въ растение, благодарение на това, че прѣзъ нея е минавало Божественото. Много отъ сегашнитѣ растения нѣкога сж били курни, чешми, прѣзъ които Божественото е текло. По сжщия начинъ, всѣки човѣкъ, който е служилъ на Божественото, като курна, като чешма, въ послѣдствие се е прѣвърналъ въ живо сѣщество, въ растение. Дотамъ е достигнало съврѣменното човѣчество, да се прѣвърне въ растения. Питамъ: колко врѣме му е нужно отсега нататкъ, за да се прѣвърне въ разумно сѣщество? Нѣкой казва, че Духътъ Божий живѣе въ него, а слѣдъ малко се оплаква, че еди-кой си го обидилъ. Какъ е възможно Богъ да живѣе въ нѣкой човѣкъ, а той да се обижда? Обижда ли се, Богъ не живѣе въ него. Ако този човѣкъ се намира въ срѣдата на океана, кой ще може да го оплюе отъ брѣга, т. е. да го засегне съ своитѣ обидни думи? Ако нѣкой сомъ е дълбоко нѣкждѣ въ чистата вода, кой ще може отъ брѣга да го изцапа?

Това сж силни аргументи, които никаква философия не може да разруши. Значи, живѣешъ ли въ Божественото, никой не може да те изцапа. Всички ще седатъ отдалечъ, на брѣга, и не ще смѣятъ съ нищо да те досегнатъ. Плачешъ ли, че всѣки те плуе и обижда, това показва, че ти си още на брѣга. Казвашъ: какъ тѣй, азъ мисля за Бога. Ти

мислишъ за Бога, както мислишъ да се оженишъ за царския синъ, обаче, той не мисли още за тебе. Азъ не казвамъ, че Господъ, не мисли за васъ, но вашата идея за Бога т. е. за царския синъ, не е още толкова силна, толкова опрѣдѣлена, че да намѣрите методъ, какъ да я реализирате. Вие още не знаете, кой ви обича, кой мисли за васъ, и затова гледате само да се осигурите. Казвамъ: когато майката и бащата иматъ прѣдъ видъ нуждитъ на своето дѣте, то не трѣбва да се грижи за себе си. Неговата работа е да учи, да придобива знания и да расте. Слѣдователно, когато Богъ урежда нашитъ работи, ние не трѣбва да се безпокоимъ и сами да ги уреждаме. Отъ двѣ мѣста работитъ едновременно не се уреждатъ. Който не знае това, той върви въ кривъ пжтъ. Ние трѣбва да знаемъ, кой ни обича, кой мисли за насъ. Каже ли нѣкой, че Богъ не го обича, той е невѣжа човѣкъ. Какъ познавате кой ви обича? Който ви обича, той ще се яви въ услуга, въ помощъ при всички трудни моменти на вашия животъ. Онѣзи, които ви обичатъ, тѣ не живѣятъ на земята, защото обичьта е постояненъ, непрѣкъснатъ процесъ. И съ това ние си обясняваме, защо хората на земята единъ часъ обичатъ, на втория часъ не обичатъ. Тѣ нѣматъ условия да проявятъ постоянната Любовь, и затова служатъ само като проводници на Божията Любовь.

И тъй, ще знаете, че онѣзи, които ви обичатъ, тѣ сж сжщества отъ другъ свѣтъ. Казано е: „Богъ е Любовь.“ Значи, Богъ е пър-

воизточникътъ, изворътъ на великата Любовь. Ангелитъ сж нишки, проводници, прѣзъ които минава тази Любовь. Какво сж хората тогава? По този въпросъ вие ще помислите и сами ще си отговорите.

Идеята, която искамъ да оставя въ ума ви, е слѣдната: не мислете, че Богъ не ви обича. Мислите ли така, вие сте на кривъ пжтъ. Не искайте и отъ хората да ви обичатъ. Знайте, че и Богъ, и хората ви обичатъ. Казвате ли, че хората не ви обичатъ, вие разсждавате плътски, а не духовно. За Христа се казва, че между своитъ дойде, но тѣ не Го приеха. Не се казва, че не Го обичали, но не Го приели. Азъ говоря по този въпросъ, понеже мнозина се оплакватъ, че нѣмало любовь, нѣмало братски отношения помежду имъ. Всички трѣбва да знаете, че Братството, което търсите, не е на земята; то е горѣ, въ невидимия свѣтъ. И хората на земята могатъ да бждатъ братя до толкова, доколкото тѣ сж носители на идеитъ, които това Братство проповѣдва. Когато се говори за Духа Божий, трѣбва да знаете, че Той посѣщава човѣка отъ врѣме на врѣме, като му прѣдава велики мисли и чувства, които помагатъ на неговото развитие и растене. Въ това отношение духовниятъ човѣкъ трѣбва да бжде интелигентенъ, разуменъ, възприемчивъ, да разбира мислитъ, които невидимиятъ свѣтъ му изпраща и да се съобразява съ тѣхъ, а да не го застава той да се съобразява съ неговитъ желания. Запримѣръ, намислилъ си да излѣзешъ на разходка, да направишъ ед-

на екскурзия. Невидимият свѣтъ те прѣдупрѣждава да не отивашъ днесъ, защото врѣмето ще се развали за нѣколко дни. Обаче, ти си казвашъ: нищо отъ това, азъ ще тръгна. Богъ е силенъ да ме запази отъ всичко, което би могло да ми се случи. Тръгвашъ на екскурзия. Врѣмето, обаче, се разваля, започва непрѣкъснато да вали снѣгъ, и ти се чудишъ, какво да правишъ. Слушай невидимия свѣтъ, какво ти казва, и не изкушавай Бога! Ти казвашъ: азъ искахъ да изпитамъ силата си. Ако искате да изпитате силата си, работете върху себе си. Вие сте цѣло съдружие отъ духове, отъ сжщества, които трѣбва да възпитате, да подчините на вашата разумна воля.

Днесъ повечето хора търсятъ лесенъ пжтъ за постигане на своитѣ стремежи. Вие трѣбва да знаете, че лесниятъ пжтъ е труденъ пжтъ, но за да стане човѣкъ богатъ, ученъ, силенъ, той има опрѣдѣленъ пжтъ, по който може да постигне тѣзи свои желанія. Ако търсите наука, или искате да развиете въ себе си доброто, или искате да придобиете Любовета, Мждростята и Истината, намѣрете пжтя, по който можете да ги постигнете правилно. Този пжтъ е точно опрѣдѣленъ, но различенъ за всѣка душа. Казвате: Господъ може да направи съ насъ, каквото пожелае. Въ единъ день Той може да ни прѣобрази. Вѣрно е това, но работата на Бога, на ангелитѣ не е тази. Веднѣжъ човѣкъ дошълъ на земята, той самъ трѣбва да работи върху себе си, а Богъ, ангелитѣ и другитѣ разумни сжщества ще му

даватъ свѣтлина и топлина, ще му помагатъ само. Трѣбва ли културниятъ човѣкъ днесъ да се уподоби на едно своенравно дѣте, което е направило нѣколко гарги отъ калъ и да иска отъ майка си да ги оживи? Разправятъ за Христа, че нѣкога е направилъ нѣколко птички отъ прѣстъ и като духналъ върху тѣхъ, оживилъ ги. Други разправятъ за силата на св. Спиридонъ, че като стиснѣлъ керемидата, тя пушала вода. Вѣрни ли сж тия нѣща? Ако вѣрвате, вѣрни сж; ако не вѣрвате, не сж вѣрни. Има начинъ, по който нѣщата могатъ да се провѣрятъ абсолютно. Какъ? — Като се прѣнесемъ въ врѣмето, прѣзъ което сж станали тия нѣща и ги провѣримъ.

Сега, отъ всички се изисква да бждете умни, мждри, за да създадете по-добра срѣда за вашето разбиране и напрѣдъкъ. Ще кажете: сега не сме ли умни? Умни сте, но не толкова, колкото трѣбва. Напримѣръ, въ Америка ще срещнете много хора, които казватъ за себе си: азъ съмъ Христосъ. Другитѣ ги слушатъ, минаватъ — заминаватъ, не се интересуватъ, оставятъ ги свободни, да си мислятъ, каквото искатъ. Тѣ знаятъ, че всѣки носи отговорностъ за своитѣ мисли, чувства и дѣйствия. Обаче, този въпросъ седи малко по-другояче. Христосъ е казалъ: „Който ме люби, ще упазѣ моитѣ заповѣди“. По това ще познаете човѣка, дали Христовото слово живѣе въ него, или не. Онѣзи, които не сж спасили Христовия законъ, чакатъ Христа втори пжтъ да дойде на земята. И да дойде Христосъ на земята, тѣ нѣма да Го познаятъ.

Казвамъ : главната задача на съврѣмения човѣкъ е да разбере правилно двата закона — служене на Бога и на себе си — и да ги приложи въ живота си. Да служишъ на Бога, значи да оставишъ Божественото да минава прѣзъ тебъ безпрѣпятствено. Като служишъ на Бога, послѣ ще служишъ и на себе си, но искрено, чистосърдечно. Научи ли човѣкъ да служи добръ на себе си, той ще може да служи и на ближнитѣ си, понеже тѣ сж часть отъ него. Служене на Бога, на себе си и на ближния, това сж три основни закона, които функциониратъ едноврѣменно. Първиятъ законъ прѣдставлява главата на живота; вториятъ — сърцето на живота, а третиятъ — стомаха на живота. Ближнитѣ сж стомахътъ, тѣ управляватъ храносмилателната система; ние сме сърцето, а Богъ е главата на цѣлото. Съединени тѣзи три принципа въ едно, тѣ вече придобиватъ дълбокъ смисълъ въ живота.

„В ѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди?“

*

4. Лекция отъ Учителя, държана на 9. декември, 1925 г. г. София.

. . .

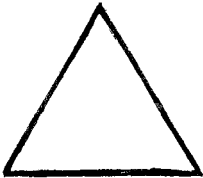
ПЕРПЕНДИКУЛЯРЪТЪ НА ЖИВОТА.

„В ъренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога б жди!“

Размишление.

Четоха се темитѣ: „Защо трѣбва да се
радва човѣкъ?“

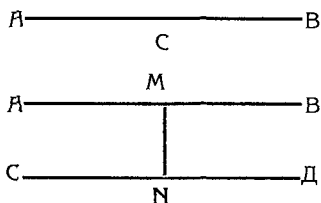
Питамя: какво ще придобие човѣкъ, ако
расте на височина? Какво прѣимущество иматъ
високитѣ хора въ живота? Какво липсва на
низкитѣ хора? Какво ще придобие човѣкъ,
ако расте на широчина? Нѣкои хора сж тѣс-
ногржди, а други — широкогржди. За човѣкъ
съ широки гърди казвате: този човѣкъ е
плѣщестъ, съ широка душа.

Сега ще задамя нѣколко въпроса на мла-
дитѣ, които изучаватъ геоме-
трия. Какво ще стане съ единъ
трижгълникъ, ако двѣтѣ му
страни се увеличаватъ, а тре-
тата не се измѣня? Този триж-
гълникъ расте ли, или остава
сжщъ, какъвто е билъ по-рано?
Кои линии въ геометрията на-
ричатъ успоредни? — (Успо-
редни линии сж тѣзи, които се прѣсичатъ
нѣкждѣ въ безкрайността. Или, двѣ линии
сж успоредни помежду си, когато иматъ ед-
накво разстояние по цѣлата си дължина).

Ние се обръщаме къмъ геометрията, по-
неже природата говори съ прави и криви ли-

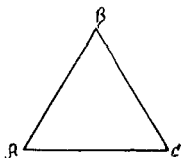
нии и съ разни геометрически фигури. Тѣзи нѣща сѣставляватъ езикъ на разумната природа. Напримѣръ, правата линия АВ означава пѣтя, който едно тѣло може да измине, а

сѣщеврѣменно може да означава пѣтя на извѣстна сила, както и връзка между двѣ разумни сѣщества. Тѣзи сѣщества иматъ връзка помежду си, но отношения още нѣматъ. Тѣ

сѣ въ закона на поляризирането. Точкитѣ А и В сѣ два полюса: А е положителенъ, В — отрицателенъ полюсъ. Послѣ взимаме още една права, успоредна на АВ, а именно правата СД. Къмъ тѣзи успоредни линии прѣкарваме перпендикуляра MN. Какви сѣ линиитѣ АВ и СД, ако отношението на перпендикуляра, т. е. неговата дължина не се измѣня по цѣлото имъ протежение? — Тѣ сѣ успоредни. Измѣни ли се дължината на перпендикуляра, линиитѣ не сѣ успоредни.

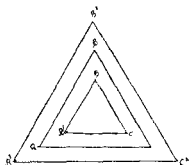
Сега да вземемъ тригълника ABC и да удължаваме двѣтѣ му страни АВ и АС. Отъ това положение, третата ВС, ще се измѣни ли? Колкото и да удължаваме странитѣ АВ и АС, третата страна ВС нѣма да се измѣни. Слѣдователно, колкото и да удължаваме двѣтѣ страни на тригълника, той нѣма

да се измѣни по голѣмина, защото третата страна не се удължава. И тогава трижгълникътъ ще остане еднакво голѣмъ, както и въ първия случай. Защо въ този случай трижгълникътъ не се увеличава? Защото имаме само физическо проявление. За да стане органическо проявление, и тритѣ страни на трижгълника трѣбва едновременно да се удължаватъ. Значи, за да се измѣни голѣмината на трижгълника, растенето трѣбва да става отвжтрѣ навънъ.

Казвамъ: и човѣкъ прѣдставлява трижгълникъ. Ако сърцето и умътъ се увеличаватъ, а волята му остава непромѣнена, измѣня ли се човѣкъ? По аналогия на това положение въ трижгълника, който не се измѣня, казваме, че и човѣкъ нѣма да се измѣни. Страната АВ прѣдставлява ума, страната АС — сърцето, а страната ВС — волята. Щомъ се удължаватъ само странитѣ АВ и АС, а страната ВС не се измѣня, и човѣкъ не се измѣня, понеже причинитѣ, които стимулиратъ странитѣ АВ и АС и ги каратъ да се увеличаватъ, сж чисто физически, или механически. Напримѣръ, ако нѣкой човѣкъ учи, съ цѣль да се прѣхранва, или да стане ученъ човѣкъ, а не за нѣкаква по-велика идея, причината, която стимулира ума въ дадения случай е външна, механическа. Ако този човѣкъ влиза въ нѣкое религиозно общество и ходи на църква, проповѣдва, и то съ единствената цѣль да прѣживѣе добрѣ, тогава и сърцето му се развива по чисто външни и механически причини. Това растение на сърцето показва, че чувствата на този човѣкъ не се развиватъ подъ потика на нѣкакъвъ дъл-

бокъ принципъ, или отъ нѣкакъвъ великъ .
 стремѣжъ на неговата душа, да служи на Бога.
 Не, причинитѣ за растенето на сърцето и тукъ
 сж външни. Въ такъвъ случай, волята на та-
 кива хора остава неизмѣнена, тя не се уве-
 личава. Такива хора говорятъ за религия, за
 философия, но въ тѣхъ нѣма никаква религия,
 никаква философия. Слѣдователно, да се про-
 яви човѣкъ въ пълнота, въ него
 едновременно трѣбва да се
 увеличатъ и ума, и сърцето, и
 волята. Тогава тригълникътъ
 ABC ще расте отъжтрѣ навънъ
 и ще заеме положението $A^1 B^1 C^1$.
 Послѣ ще заеме положе-
 нието $A^2 B^2 C^2$ и т. н. Това нари-
 чаме ние правилно растене.

И тъй, невѣжеството, неразбированията и
 дисхармонията, които се явяватъ между хора-
 та, се дължатъ на това, че само двѣ линии
 се увеличаватъ въ тѣхъ, а третата остава неиз-
 мѣнена, нито расте, нито се намалява. Да расте
 човѣкъ външно и да разбира външния животъ,
 това още не подразбира истински животъ. Ако
 е въпросъ само за външно растене, и живот-
 нитѣ растатъ така, и тѣ разбиратъ външния
 животъ като насъ. Нима птичката не разбира
 живота като човѣка? И тя си доставя храна,
 прави си гнѣздо, снася яйца, отглежда малкитѣ
 си — всичко прави сама. Ако човѣкъ учи съ
 единствената цѣль да свърши университетъ, да
 заеме нѣкаква служба и да се прѣхранва, така
 учи и птичката. И тя слѣдва университетъ, и
 тя придобива познания; и всичко това из-

ползува, за да се прѣхрани. Когато нѣкой ловецъ се готви да стрѣля срѣщу птичката, тя прѣдчувствува това и избѣгва. Значи, и птичката, като човѣка, има нѣкакво съзнание въ себе си. Обаче, разликата между хората и животнитѣ се заключава въ това, че хората иматъ възможности, условия въ себе си да растатъ въ три измѣрения, а животнитѣ — само въ двѣ измѣрения. И затова, колкото и да расте човѣкъ на височина, умътъ му не се измѣня въ зависимостъ отъ ръста. Има съвпадения въ живота, когато нѣкой високъ човѣкъ е много уменъ; обаче, има случаи, когато нѣкой низкъ човѣкъ бива много интелигентенъ, много уменъ. Има случаи пъкъ, когато високитѣ хора иматъ повече мозъкъ отъ низкитѣ, но обикновено физическото растене не съотвѣтствува на вжтрѣшното, сжщинско растене на човѣка, и обратно: вжтрѣшното растене не съотвѣтствува на физическото.

Казвамъ: перпендикулярътъ между двѣ успоредни линии прѣдставлява абсолютна мѣрка, съ която можемъ да мѣримъ отношенията къмъ своитѣ ближни. Когато перпендикулярътъ на вашитѣ ближни не се мѣни, тѣ иматъ правилни, неизмѣнни отношения къмъ васъ. Измѣня ли се тѣхниятъ перпендикуляръ, и отношенията имъ не сж правилни. За изяснение на тѣзи положения ученитѣ си служатъ съ наученъ езикъ, съ научни термини. Тѣ казватъ: когато перпендикулярътъ между двѣ успоредни линии се измѣня, и отношението между успореднитѣ се измѣня. Тѣзи принципи сж живи, тѣ иматъ своето приложение, както

въ живата природа, така и въ живота. Тия линии сж живи и въ вѣчно движение. Трижгълникътъ АВС сжщо така е отражение на живи трижгълници. Слѣдователно, ако вашиятъ перпендикуляръ, при всички условия на живота ви, остава единъ и сжщъ, т. е. не се измѣня при постоянното продължаване на правитѣ АВ и ДС, вашитѣ отношения сж правилни. Линиитѣ АВ и ДС, които прѣдставляватъ разумността, трѣбва вѣчно да се продължаватъ, но перпендикулярътъ между тѣхъ не трѣбва да се измѣня. Спазва ли се този принципъ, тогава и отношенията между хората на земята ще бждатъ правилни. Живѣе ли човѣкъ по този законъ, и линиитѣ на лицето му ще бждатъ правилни. Кривне ли той въ пжтя си отъ този законъ, и линиитѣ на лицето, както и на цѣлото му тѣло, се деформиратъ: очитѣ, носътъ, вѣждитѣ, ушитѣ, прѣститѣ се изкривяватъ.

Ако разглеждате човѣка внимателно, ще видите, че въ физическо отношение той има много дефекти, които отговарятъ на нѣкаква вжтрѣшна неправилностъ въ него. И въ най-красивия мжжъ, и въ най-красивата жена все ще забѣлѣжите нѣкаква асиметрия. Хората не сж тѣй красиви, както изглеждатъ на пръвъ погледъ. Ако линиитѣ на едната страна на лицето имъ сж правилни, симетрични, линиитѣ на другата страна не сж симетрични. Защо? — Защото перпендикулярътъ MN постоянно се мѣни. Този перпендикуляръ е абсолютна мѣрка, съ която трѣбва да си служимъ. Тази мѣрка не е еднаква за всички хора. На-

примѣръ, носътъ у нѣкои хора е дълъгъ, у други — късъ. Значи, перпендикуляритѣ между успореднитѣ линии не сж еднакви.

Питамъ: ако успореднитѣ линии АВ и ДС сж силови линии, еднакво дълги, трѣбва ли да бждатъ тѣ и еднакво широки? Какво означава дебелината или широчината на тѣзи линии? Ако една рѣка е по-широка и по-дълбока отъ друга, по какво ще се различаватъ тѣ? — По-дълбоката вода ще има повече вода отъ плитката. Значи, ако устнитѣ на нѣкой човѣкъ сж по-дебели, отъ него ще изтича повече енергия; ако устнитѣ му сж по-тънки, по-малко енергия ще изтича. Устнитѣ, вѣждитѣ, носътъ, очитѣ, ушитѣ на човѣка прѣдставляватъ извѣстни символи, които той трѣбва да изучава и разбира.

Дойдемъ ли до вѣждитѣ на човѣка, забѣлѣзваме главно три категории по форма: вѣждитѣ на старитѣ хора сж наведени надолу; вѣждитѣ на хора отъ срѣдна възраст сж като джга, а тия на дѣцата сж прави, неоформени. Формата на вѣждитѣ отговаря на развитието на човѣка. Ако нѣкой човѣкъ въ редъ сжществування е живѣлъ правилень, нормалень животъ, и зрѣла възраст да достигне, той пакъ ще има правилни вѣжди, които ще сж признакъ на трѣзвъ умъ и разсудителность. Споредъ закона на съотвѣтствието, стане ли нѣкаква промѣна въ вѣждитѣ на човѣка, ще стане промѣна и въ неговитѣ клѣпачи, очи, даже и въ неговитѣ устни. Когато човѣкъ се развива нормално, най-малката промѣна въ нѣкоя частъ отъ тѣлото му, трѣбва да прѣ-

дизвика промѣна и въ всички останали органи. Сжщото става и при духовното развитие на човѣка. Стане ли нѣкаква промѣна въ една отъ добродѣтелитѣ на човѣка, трѣбва да стане промѣна и въ останалитѣ добродѣтели. Ето защо, ако човѣкъ физически или духовно не се развива правилно, тогава, единъ органъ, или една добродѣтел се развива за смѣтка на другитѣ, вслѣдствие на което се явяватъ извѣстни аномалии, или болезнени състояния, както въ физическо, тъй и въ духовно отношение.

Увеличи ли се извѣстенъ органъ повече, отколкото трѣбва, той се нуждае отъ повече храна, а това е въ ущърбъ на общата економия въ организма. Когато човѣкъ слиза на земята, невидимиятъ свѣтъ точно математически прѣдвижда голѣмината на всички негови удове, а съответно на това и храната, която му е нужна. Прѣди още да е дошълъ на земята, невидимиятъ свѣтъ е създалъ за всѣки човѣкъ проектъ, планъ, който той напълно трѣбва да реализира на земята. Ако нѣкой човѣкъ увеличи, напимѣръ, черния дробъ и жлъчката си повече отъ нормалната голѣмина за него, той ще има желание да се храни съ тѣстени работи, ще иска повече тлъстини, ма-сла, и ако нѣма срѣдства да си ги достави, ще се намѣри прѣдъ редъ противорѣчия и ще страда. Черниятъ дробъ, стомахътъ, жлъчката прѣдставляватъ народъ, съ повече отъ сто милиона жители, които настояватъ прѣдъ господаря си и казватъ: ние искаме храна, работа искаме! Ти си длъженъ да ни

я доставишъ! Не можете ли да имъ доставите необходимата храна, вие ще си създадете редъ неприятности и страдания.

Човѣкъ трѣбва да живѣе съзнателно, да гледа на своитѣ удове, като на разумни същества, които не изпълняватъ само физически функции, но и други, по-високи служби, каквито съврѣменнитѣ физиолози не подозиратъ. Запримѣръ, съврѣменнитѣ физиолози изучаватъ само физиологическата функция на сърцето, като двигателъ, който взима участие въ кръвообръщението. Тѣ не знаятъ другата служба на сърцето. Отъ сърцето на всѣки човѣкъ излиза една свѣтла струя, която се разнася по цѣлото тѣло. Тази струя показва степента на развитието на човѣшкитѣ чувства. Ясновидцитѣ забѣлѣзватъ, че отъ подраздѣленията на сърцето излизатъ пламъци. Дойде ли нѣкаква скръбъ за човѣка, една стрѣла пронизва сърцето му, отдѣто започватъ да излизатъ пламъци. Тази скръбъ прѣдизвиква сълзи въ човѣка, които вжтрѣшно се изливатъ въ видъ на кръвъ. Кръвта пъкъ отъ своя страна се излива при коренитѣ на нѣкое дърво вжтрѣ въ сърцето на човѣка. Дървото се съвзема отъ тази кръвъ, и започва да се развива правилно. Животътъ на това дърво сега пулсира по-усилено и се изявява въ видъ на огнени пламъци. И въ заключение, тази скръбъ събужда благородни желания и чувства въ човѣка, и той започва да се радва. Затова и ние казваме: на всѣка скръбъ съответствува една радостъ. Защо хората не искатъ да страдатъ? — Защото тѣ се страху-

ватъ, че ще ги мушнатъ въ сърцето. Отъ стрѣли се плашатъ тѣ. Докато не те мушнатъ въ сърцето, нѣма да имашъ никаква радостъ. Когато невидимиятъ свѣтъ изпраща страдания на хората за тѣхното повдигане, той знае, дѣ и какъ да мушка. Обаче, когато хората сами си създаватъ страдания, тѣ не знаятъ, дѣ и какъ да мушкатъ. Тѣ мязатъ на съврѣменнитѣ копиеносци, които мушкатъ, дѣто трѣбва и не трѣбва, и умъртвяватъ. Мушни човѣка въ сърцето, че да излѣзе отъ него бѣла свѣтлина.

Ние искаме да схващате дълбокия смисълъ на живота, да си обяснявате всички прояви и явления отъ гледището на живата математика, на живата наука, чрѣзъ която, като примирявате противорѣчията, да можете разумно да използвате силитѣ на природата. Дойде ли скръбта, използвайте я така, че тя да произведе бѣла свѣтлина въ сърцата ви. Тази свѣтлина, този пламъкъ ние наричаме свещенъ пламъкъ. За да се домогнете до тази свѣтлина, трѣбва да държите въ ума си идеята за перпендикуляра на живота, който при всички условия да остава неизмѣненъ. Отъ двѣтѣ успоредни АВ и СД, правата АВ прѣдставлява ангелитѣ, ДС сме ние, а перпендикулярътъ МN е Богъ, Който никога не се измѣня. Като обърнемъ успореднитѣ линии АВ и ДС въ отвѣсно положение, ще получимъ буквата Н, която изобразява стълба, т. е. пѣтя на нашето правилно движение, или пѣтя къмъ нашата велика идея. Тѣй щото, каквото и да се случва въ живота ви, знай-

те, че перпендикулярътъ на живота е Богъ, Който никога не се измѣня. Правата АВ прѣдставлява ангелитѣ и разумнитѣ хора. Ангелитѣ и хората сж двѣ еволюции, опрѣдѣлени отъ Бога да вървятъ успоредно въ великия животъ на Битието. Духътъ Божий е перпендикулярътъ, който опрѣдѣля всѣка точка въ тѣхния пжтъ. Щомъ Богъ, перпендикулярътъ на живота въ нѣкой човѣкъ, не се измѣня, той ще знае за себе си, че е разумно същество, свързано съ други по-разумни отъ него същества. Страда ли човѣкъ, ще знае, че съ него заедно страдатъ още хиляди същества; той не е самъ въ страданията си. Който не иска да страда, той не разбира смисъла на страданията. Ако не искашъ да страдашъ, ще се заемешъ за работа, та едноврѣменно съ прѣмахването на своитѣ страдания, да отнемешъ страданията и на ония хиляди души, които страдатъ заедно съ тебе.

Сжщото се отнася и за радостта. Когато ти се радвашъ, едноврѣменно съ тебе се радватъ още хиляди души. Никой не живѣе за себе си. Външно ние живѣемъ за себе си, като души, по споредъ закона на еволюцията ние сме свързани едни съ други, вслѣдствие на което трѣбва да спазваме помежду си добри, хармонични отношения. Нѣкой казва: азъ не се интересувамъ отъ еди-кого си, нищо не искамъ да знаа за него.—Това не е никаква философия, нито религия, нито разумность, нито човѣчина. Това не е нито волята Божия. Кажешъ ли за нѣкой човѣкъ, че не искашъ да знаешъ за него, другъ пъкъ ще каже сжщото

за тебе и т. н. Ако намирашъ, че нѣкой човѣкъ е лошъ, не го отблъсквай отъ себе си, но се заинтересувай, защо е лошъ, коя е причината, дѣто този човѣкъ се проявява така. Срещнешъ мечка въ гората. Не бѣгай отъ нея, но спри се малко, помисли, защо е станала мечка, при какви условия на своя животъ тя е турила на гърба си тази козина. Казвашъ: нѣма какво да се занимавамъ съ мечката, но ще хукна да бѣгамъ отъ нея. Ако човѣкъ не може да разбере една мечка, той нищо друго не може да разбере. Мечката е живо сѣщество отъ разумния свѣтъ. Тя е една отъ буквитѣ на азбуката, съ която живата природа си служи. Мечката е постоянна въ чувствата си, но сѣщеврѣменно и много отмѣстителна. Тя е сѣщество, което никога не забравя обидата, която нѣкой ѝ е нанесълъ. Обидишъ ли я нѣщо, тя не забравя; и слѣдъ години макаръ, пакъ ще те намѣри и ще ти отмѣсти. Чувствата ѝ сѣ толкова интензивни, че тя не може да се владѣе.

Добрата страна въ характера на мечката е нейната признателностъ. Направишъ ли ѝ нѣкакво добро, тя винаги ще те помни и ще ти бжде признателна. Разправятъ слѣдния случай за признателността на една мечка. Прѣди години една циганка намѣрила въ гората едно малко мече, още млѣчно, безъ майка. Циганката взела това мече и го кърмила отъ врѣме на врѣме заедно съ своето малко дѣте. Като порастнало, тя го продала. Купилъ го единъ мечкаръ, който започналъ да го разиграва. Слѣдъ врѣме циганката срещнала

на улицата една голѣма мечка, която беднага се приближила къмъ нея, легнала прѣдъ краката ѝ и започнала да ги лиже. Въ първия моментъ циганката не разбрала, какво става, но като видѣла мечкаря, спомнила си, че тази мечка е нѣкогашното мече, което тя му продала. Съ лизането на краката ѝ, мечката искала да изрази своята благодарностъ къмъ циганката, задѣто тя нѣкога ѝ давала по малко млѣкце. Значи, мечката помни злото, но и доброто помни. Сжщо така и хората, които наричатъ злопаметни, иматъ хубава чѣрта въ себе си, че и доброто помнятъ. Има хора пъкъ, които нито злото помнятъ, нито доброто.

И тъй, първото необходимо условие за вашето развитие е, да държите въ ума си перпендикуляра, като абсолютна мѣрка, съ която да опрѣдѣляте всички ваши мисли, чувства и дѣйствия. Докато вашиятъ животъ е успореденъ съ живота на ангелитѣ и разумнитѣ сжщества, вие ще се развивате правилно. Запримѣрь, ако музикантътъ нѣма съотвѣтна срѣда, въ която да се проявява, той не може да свири. Слѣдователно, за да проявимъ своята интелигентностъ, както и своята воля, необходима ни е срѣда отъ разумни сжщества, като насъ, които да ни даватъ потикъ. Хиляди разумни сжщества трѣбва да се движатъ паралелно съ насъ, за да успѣваме и ние. При това, трѣбва да се знае, че разумнитѣ сжщества се движатъ спиралообразно нагорѣ; въ това движение първитѣ трѣбва да отстъпятъ мѣстата си на послѣднитѣ. Единъ день, когато и послѣднитѣ станатъ първи, пакъ ще стане

смѣна на мѣстата. Като се знае бързината на това движение, както и пътя, който тия същества изминаватъ, може точно да се изчисли, слѣдъ колко време човѣкъ може да заеме първо мѣсто.

Съврѣменнитѣ хора се занимаватъ съ велики работи, а що се отнася до проучаване на своето тѣло, тѣ се задоволяватъ съ това, което съврѣменната наука дава. Човѣкъ има тѣло физическо, има и тѣло духовно. Ако той зачита физическото си тѣло, ще зачита и духовното. Благата на физическото тѣло сж блага и на духовното, защото първото тѣло е калѣпъ на второто. Ако човѣкъ осакати физическото си тѣло, той осакатява и духовното. Когато религията прѣпоръчва на хората нормаленъ, хармониченъ животъ, тя има прѣдъ видъ благосъстоянието на физическото тѣло, за да се проявяваме разумно. Болниятъ човѣкъ не може да има права мисль. Знаете ли, какво значи интелигентенъ човѣкъ, въ пълния смисль на думата? Интелигентниятъ човѣкъ е чистосърдеченъ, искренъ; той внушава пълно довѣрие и подемя въ всички хора, съ които се срѣща. Той е като изворъ, който само дава и се радва, когато вижда, че хората изпълняватъ волята Божия. Когато вижда стремежа на хората къмъ Бога, въ сърцето му се явява свещения пламъкъ. Днесъ всички хора трѣбва да се стремятъ къмъ този възвишенъ животъ. Той съществува въ всички души, но у едни се проявява повече, у други — по-малко.

Всѣки човѣкъ има стремежъ къмъ великото въ живота, но трѣбва да работи, за да го постигне. Постигне ли го веднѣжъ, той става силенъ и прѣодолява всички мжнотиин въ живота. Вие не познавате мжнотиитѣ на своитѣ близки, вслѣдствие на което оставате чужди единъ на другъ, както сж чужди птицитѣ помежду си. Напримѣръ, когато птицитѣ хвъркатъ на цѣли стада, ако на една отъ тѣхъ се случи нѣкаква поврѣда въ крилото, другитѣ продължаватъ пжтя си, а нея оставатъ сама. Между разумнитѣ сжщества, обаче, не трѣбва да бжде така. Казватъ, че пчелитѣ били разумни сжщества. Не, и тѣ не сж разумни. Когато у нѣкоя отъ работницитѣ се яви извѣстенъ дефектъ, другитѣ работници веднага я изхвърлятъ навънъ, дѣто тя отъ скръбъ умира. Пчелитѣ иматъ добра организация, но сж жестоки. Хиляди пчели, като се събератъ въ единъ кошеръ, мислятъ, че тѣ ще оправятъ свѣта. Дойде ли господарьтъ имъ, опушва кошера, пчелитѣ излизатъ навънъ, а той взима всичкия имъ медъ. Пчелитѣ могатъ да изхвърлятъ всички търтеи навънъ, но единъ брѣмбаръ не могатъ да изхвърлятъ — човѣка. Тѣ лесно се справятъ съ малкитѣ брѣмбари, но съ голѣмия брѣмбаръ не могатъ да се справятъ. Гой иде отвънъ и взима всичкия имъ медъ.

Сега искамъ отъ васъ да дойдете слѣдния пжтъ съ изправени перпендикуляри, и Богъ да бжде перпендикуляръ на всички. Освѣнъ това, искамъ да вървите успоредно съ ангелитѣ. Който разбере и приложи тази лекция въ живота си, той ще стане виденъ философъ. Ако

искате да станете учени хора, развийте темата за „перпендикуляра на живота.“ Работете върху нея 10—15—20 години и напишете само 4—5 листа, но мислитѣ въ тѣхъ да прѣдставляватъ нѣщо велико, което е опитано и приложено въ живота. Въ тази наука има мѣсто и работа за всички, били тѣ учени, поети, философи, художници, земледѣлци и др. Жива, положителна наука е тази, която посочва на хората мостъ, прѣзъ който могатъ да минатъ. Мостътъ, който тази наука посочва, е здравъ. Хората на положителната наука не говорятъ много, но дѣйствуватъ, работятъ. Срещнешъ единъ отъ тия учени и го питашъ: приятелю, дѣ е мостътъ, прѣзъ който мога да прѣмина рѣката? — Ето го! — посочва ти и си заминава. Ти намирашъ, че мостътъ е здравъ, солиденъ и минавашъ по него безопасно.

Казвамъ: човѣкъ ще дойде до положителнитѣ знания. Какъ? — По естественъ пѣтъ. Гладниятъ ще намѣри хлѣба. Жадниятъ ще намѣри водата. Пѣтникътъ ще намѣри моста. По-добрѣ е човѣкъ да не огладнява, нѣто да ожаднява, нѣто да се лута, да търси моста, но веднѣжъ огладнялъ, ожаднялъ, и изгубилъ пѣтя си, по който и да е начинъ, той ще намѣри и хлѣба, и водата, и моста.

Изпѣйте упражненията „Вехади“ и „Грѣе свѣтлината!“

„В ѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

*

5. Лекция отъ Учителя, държана на 16 декември, 1925 г. въ г. София.

ТРИ ВИДА СЛУЖЕНЕ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Прочетоха се резюмета на темитѣ: Първата стѣпка въ живота“ и „На какво трѣбва да се радва човѣкъ?“

За слѣдния пѣтъ всѣки да пише върху нѣкаква своя любима тема, кой каквато си избере. Ще внимаваме да не пишемъ върху тема, по която сте писали веднѣжъ. Съвсѣмъ нова тема ще си изберете. Нѣщата не трѣбва да се повтарятъ.

Питамъ: каква мисль днесъ ви занимава? Всѣки день има своя опрѣдѣлена мисль за разрѣшение; всѣки день има своя опрѣдѣлена задача.

Има красиви прѣдмети, които въодушевляватъ човѣка. Има сладки плодове, които възбуждатъ вкуса на човѣка. Има здрави храни, които задоволяватъ стомаха на човѣка. Едно и сѣщо ли е да гледашъ, да вкусвашъ и да се хранишъ? Казвате: Богъ е Любовь. Какъ дойдохте до тази идея: чрѣзъ зрѣнието, чрѣзъ слуха, чрѣзъ вкуса, чрѣзъ обонянието или чрѣзъ пипането? Щомъ сте дошли до тази идея, защо сѣществуватъ болести и недъзи между васъ?

Сега ще разгледаме въпроса философски. Когато човѣкъ живѣе на нѣкое високо

планинско мѣсто, дѣто диша чистъ въздухъ и се намира въ общение съ добри хора, той може ли да бжде боленъ? Обаче, храни ли се този човѣкъ само съ бонбончета, той ще бжде слабъ, краката му нѣма да го държатъ. Храни ли се съ здрава храна, той ще бжде силенъ човѣкъ, ще издържа на всѣкакъвъ пѣтъ. Слѣдователно, това, което спѣва почти всички съврѣменни хора, е мисълта имъ, че много знаятъ. Казвате: ние знаемъ, че Богъ е Любовь, опитвали сме Неговата Любовь. Какъ сте я опитвали? Разлагали ли сте я на съставнитѣ ѣ части? Какви сж елементитѣ на Божията Любовь? Мнозина ще кажатъ, че Любовьта не трѣбва да се разлага. Не, Любовьта трѣбва да се разложи! Когато ядете ябълка, не я ли разлагате? — Разлагате я. Когато свѣтлината влиза въ очитѣ ви, не се ли разлага? — Разлага се. Когато свѣтлината влиза въ човѣшкия мозъкъ, тя и тамъ се разлага. Човѣшкиятъ мозъкъ задържа отъ свѣтлината само това, което е необходимо за него, а непотрѣбното отъ нея отразява навънъ.

Много отъ съврѣменнитѣ хора говорятъ за искреностъ, за чистосърдечие, но тѣ не сж нито искрени, нито чистосърдечни. Какво се разбира подъ понятията искренъ и чистосърдеченъ човѣкъ? Първитѣ букви на тѣзи двѣ думи сж „и“ и „ч.“ Тѣ сж символи, съ които природата си служи, за да изрази нѣщо. Да бжде човѣкъ искренъ, това значи да прѣдставлява планински изворъ, който слиза надолу, съ цѣль да се прояви. Буквата „ч“ въ думата чистосърдеченъ прѣдставлява чаша, въ която

се сипва нѣкаква течностъ. Човѣкъ не може да бжде чистосърдеченъ, докато не знае, какъ да пие. Ако не знае да опитва нѣщата съ вкуса си, какъ ще познава, кои сж чисти, и кои нечисти? Чистотата не се опрѣдѣля само чрѣзъ зрѣнието. Чистотата е качество на душата. Слѣдователно, искашъ ли да познаешъ, дали даденъ прѣдметъ е чистъ, трѣбва да го опиташъ. Ти взимашъ една чаша вода, опитвашъ я на вкусъ и казвашъ: тази вода е чиста. Какъ позна, че е чиста: чрѣзъ зрѣнието, или чрѣзъ вкуса си? — Чрѣзъ органа на вкуса — чрѣзъ езика. Въ този случай езикътъ прѣдставлява разумното въ човѣка, което изпитва и провѣрява нѣщата. Значи, чистотата се познава чрѣзъ разумността. И тогава казваме: чистъ може да бжде само разумниятъ човѣкъ.

Буквата „у“, съ която започва думата „умень“, е взета отъ египетската азбука. Тамъ тя е обѣрната, h. Тази буква е изобразявала човѣкъ, който ходи. Когато човѣкътъ е слизалъ на земята, т. е. когато е попадналъ въ закона на инволюцията, той се е раздвоилъ, изгубилъ е Бога и започналъ да мисли за себе си, че е божество, вслѣдствие на което се е отклонилъ отъ правия пѣтъ, по който първоначално е вървѣлъ. Знакътъ „h“ показва, че материята, въ която човѣкъ е слѣзълъ, започнала да се сгъстява, и той се е раздвоилъ. Така се образували краката на човѣка. Значи, краката прѣдставляватъ два принципа. За да може човѣкъ да ходи, да се движи, той непрѣменно трѣбва да има два полюса. Тѣзи

два полюса, прѣведени въ обикновения животъ, прѣдставляватъ ума и сърцето на човѣка, които външно се изразяватъ въ слѣднитѣ форми: мъжъ—жена, синъ—дъщеря, учителъ—ученикъ, господарь—слуга. Когато този знакъ се обърне съ главата надолу, въ видъ на чашка, „Ч“, това показва, че човѣкъ започва да се стреми къмъ Бога, иска да върви нагорѣ, както растенията.

Сега нѣкой мисли, че като отиде на небето, и тамъ ще намѣри сжщитѣ отношения и закони, каквито сжществуватъ на земята. Той казва, напримѣръ: азъ не намѣрихъ нито единъ човѣкъ на земята, който да прилѣга на сърцето ми. Значи, сжщото ще бжде и на небето. Питамъ: нима хората сж създадени, за да прилѣгатъ на твоео сърце? Щомъ мислишъ така, задай си въпроса: мѣето сърце прилѣга ли на Божието? Всѣки трѣбва да си зададе този въпросъ и правилно да си отговори. Хората отдалечаватъ този въпросъ отъ себе си и казватъ: Господъ е непостижимъ за насъ. Ако искаме да отидемъ при Него, ние трѣбва да влѣземъ въ връзка съ разумни сжщества, които да послужатъ, като посрѣдници между Бога и насъ. Тази идея е наполовина вѣрна. То е все едно да кажете, че когато дѣтето иска нѣщо отъ майка си, трѣбва да се обърне къмъ други хора, които да бждатъ посрѣдници между майката и него. Когато дѣтето иска хлѣбъ отъ майка си, търси ли посрѣдници? Ако дѣтето не се нуждае отъ посрѣдници, защо нашата молба къмъ Бога трѣбва да се прѣдава чрѣзь ангели, ара-

хангели и херувими, а не направо? Първият посредникъ или ходатай между майката и дѣтето е нейното тѣло. Дѣтето ще се приближи до майка си, ще я бутне малко и ще ѝ каже: виждашъ ли, че прѣдъ тебе седи едно сжщество, което се нарича твой синъ? То хлопа, иска нѣщо отъ тебе, обърни му внимание. Майката ще го погледне, ще го изслуша, ще прѣдаде неговата просба на тѣлото си и ще чака отговоръ. Тѣлото ще отговори, трѣбва ли да му се даде нѣщо, или не трѣбва.

Какви сж понятията на съврѣменнитѣ хора за тѣлото? Много хора гледатъ на тѣлото, като на автоматъ, като на механизъмъ, а не като на нѣщо разумно. Питамъ: какъ е възможно разуменъ човѣкъ да живѣе въ нѣщо неразумно? Може ли живиятъ човѣкъ да живѣе между мъртвитѣ? Това сж въпроси за размишление, които ще ви доведатъ до нѣкои елементарни, основни мисли въ живота. Слѣдъ това анализирайте въ себе си, колко отъ вашитѣ мисли сж живи, и колко — мъртви. Мъртви или смъртни хора наричаме ония, въ които отсжтствува духовниятъ елементъ. Думата смъртъ въ български езикъ започва съ буквата С; въ френски — съ буквата М; въ латински — сжщо съ буквата М; въ английски — съ буквата D; въ еврейски — съ буквата М; въ гръцки — съ буквата Θ. Значи, думата смъртъ въ различнитѣ езици започва съ различни букви: С, М, D, Θ. Какъ ще се примиримъ съ тази дума, която започва съ толкова различни букви? Тѣ иматъ почти едно и сжщо съдържание. Буквата М, като се обърне,

тя означава, че смъртта се явява, като резултат на материалния живот. Смъртта не е нищо друго, освѣнъ прѣкъсване на връзката между живитѣ частици на тѣлото. Слѣдователно, прѣкъсне ли се връзката между Бога и човѣка, настава духовна смъртъ, която е пострашна отъ физическата. Англичанинътъ казва: дѣто нѣма равновѣсие, тамъ има смъртъ. Това означава буквата d, съ която тѣ пишатъ думата смъртъ. Българинътъ пѣкъ казва: всѣко нѣщо, което не свѣти отъ само себе си, ражда смъртъ. Първата буква въ думата смъртъ е с, която причинява всички врѣди въ свѣта. Тя е стъргало, ножъ.

Казвате: свѣтътъ е създаденъ отъ Бога, и всичко, което Той е създалъ, е хубаво, красиво, добро. Питамъ: щомъ е така, какъ и отдѣ се родиха противорѣчията въ свѣта? Съ единъ примѣръ ще обясня този въпросъ. Нѣкой отъ васъ отива да си купи шише за вода. Разглежда го и намира, че е гладко, добрѣ направено. Опитва да пие отъ него вода и вижда, че е гладко навсѣкъждѣ, приятно се пие отъ него. То не причинява никаква врѣда. Ако ударите това шише въ земята, то ще се раздроби на малки парченца. Стѣпите ли върху тия парченца, тѣ сж остри, ще ви поврѣдятъ, ще се набодятъ въ краката ви. По сжщия начинъ и въ живота много отъ Божественитѣ шишета, които първоначално сж били гладки, приятни за пипане, по наше невнимание се начупватъ на малки парченца, и ние сами се натѣкваме на тѣхъ, вслѣдствие на което страдаме. Кажешъ ли нѣкому една нера-

зумна дума, това е едно отъ тия малки парченца, на които и ти, и той се натъкват и започват да страдат. Направишъ нѣщо неразумно, пакъ страдашъ — натъкналъ си се на едно отъ тѣзи парченца. Страданията, които ви причиняватъ счупенитѣ части на шишетата, създаватъ противорѣчията въ живота. Като изпитате тѣзи страдания, т. е. като се натъкнете на противорѣчията, вие казвате: да живѣемъ по Бога! Да бждемъ добри, внимателни помежду си! Защо искате това нѣщо? — Защото сте изпитали острия езикъ на своитѣ ближни. Остриятъ езикъ не е нищо друго, освѣнъ счупенитѣ части отъ шишетата, на които, ако се натъкнете, ще изпитате голѣми болки и страдания.

Съврѣменнитѣ хора третиратъ и отъ научно, и отъ практическо гледище въпроса за Любовта, искатъ да докажатъ, какво нѣщо е тя. Излиза нѣкой ученъ да говори за Любовта, и започва да я разлага на съставнитѣ ѝ букви, на нейнитѣ елементи; разглежда проявленията ѝ още отъ най-стари врѣмена и до днесъ, по филологически начинъ търси корена на тази дума въ разнитѣ народи и врѣмена; послѣ той разглежда, какъ се е проявявала любовта, когато човѣкъ е слизалъ въ материята, т. е. когато е вървѣлъ по инволюционенъ пѣтъ; разглежда проявленията ѝ днесъ, когато човѣкъ еволюира и т. н. И слѣдъ това пита слушателитѣ си: разбрахте ли, какво нѣщо е Любовта? — Не, ти ни кажи съ двѣ думи, въ какво седи Любовта. Ето, въ Писанието, напримѣръ, е казано. „Богъ

е Любовь. “Кажи и ти само двѣ думи по въпроса. — Чакайте, азъ мога и математически да ви докажа това. — Все едно, и математически да ни доказвашъ, пакъ нѣма да те разберемъ.

Казвамъ: ние можемъ още сега да ви докажемъ, какво прѣдставлява Любовьта, но при нѣколко условия. Какви сж тѣзи условия? Ако сте гладували три деня, ние можемъ да ви докажемъ, какво нѣщо е Любовьта; пкъ и вие ще можете да я разберете; ако сте сити, нѣма да разберете Любовьта. Ако сте болни, вие ще разберете Любовьта; ако сте здрави, нѣма да я разберете. Ако сте невѣжи, ще разберете Любовьта; ако сте учени, нѣма да я разберете. Казвате: съ нѣколко думи само ни опрѣдѣли, какво нѣщо е Любовьта. — Любовьта е връзка между Бога и човѣка.

Питате: каква е тази връзка? Какъ се изразява тя? Когато вие сте абсолютно честенъ по отношение дадено лице, когато сте искренъ спрѣмо него, никога не уронвате неговото достоинство и не измѣняте мнѣнието си за него, вие имате вече връзка съ това лице. Измѣните ли отношенията си къмъ него, вжтрѣшната връзка между васъ ще се скжса. Слѣдователно, правилнитѣ отношения между хората не трѣбва да се измѣнятъ, ако искаме да не се кжса вжтрѣшната връзка между тѣхъ. Държимъ ли въ ума си чисти мисли и въ сърцето си възвишени и благородни чувства, ние ще запазимъ връзката си съ Бога, понеже Той е абсолютна хармония. Скжсаме ли тази връзка, ние влизаме въ разрѣзъ съ Божествения принципъ, т. е. съ разумното начало,

което живѣе у насъ. Казвате: кога се кжса тази връзка? — Когато човѣкъ не изпълнява волята Божия. Казвамъ: Богъ не може да те похвали, ако на пжтя на брата си поставишъ парче отъ счупено стѣкло. Богъ не може да одобри твоята постѣпка, ако на нѣкое малко дѣте дадешъ счупени парченца стѣкла да си играе съ тѣхъ, или ако на нѣкой бѣденъ човѣкъ дадешъ единъ камѣкъ вмѣсто хлѣбъ. Дойде ли при васъ нѣкое дѣте, дайте му една здрава играчка да се занимава съ нея, но тя да буди въ него нѣщо красиво и възвишено. Дойде ли при васъ нѣкой бѣденъ човѣкъ, дайте му цѣлъ хлѣбъ, а не едно малко парче.

Питамъ: въ кой Божественъ кодексъ пише, че хлѣбътъ трѣбва да се рѣже съ ножъ? Писано ли е нѣкъдѣ, че хората трѣбва да носятъ ножове? Ножътъ прѣдставлява парче отъ нѣкое счупено шише. Божествениятъ свѣтъ не позволява на хората да си служатъ съ парчета отъ счупени шишета. Въ кой законъ отъ Божествената книга е писано, че житото трѣбва да се мѣли на воденицитѣ, а полученото брашно да се мѣси на хлѣбове, които послѣ да пекатъ въ пещи? Казвате: понеже нашитѣ дѣди и прадѣди сж правили така, и ние ще вървимъ по тѣхния пжтъ. Кажете ми, кой човѣкъ и кой народъ за пръвъ пжтъ е млѣлъ житото? Камънитѣ, прѣзъ които минава житото, за да се смѣли, оставятъ въ полученото брашно своитѣ отрицателни енергии, които се прѣдаватъ на хората. По сжщия начинъ и желѣзницятъ ножъ, съ който рѣжатъ хлѣба, остава своитѣ

отрицателни влияния въ хората, които го ядатъ. Като изучавате живота на светиитѣ, прослѣдете, дали тѣ сж употрѣбавали ножове за рѣзане на хлѣбъ. Съврѣменнитѣ хора си служатъ съ ножове, съ вилицы и минаватъ за културни. Каква култура има въ това? Днесъ хората пипатъ, бъркатъ въ нечисти работи, вслѣдствие на което тѣ трѣбва постоянно да измиватъ ржцѣтъ си. Но и при честото миене, пакъ има нужда да си служатъ съ спомагателни срѣдства; затова сж необходими вилицы и ножове, да хващатъ нѣщата. Въ този случай пословицата „ела зло, че безъ тебе по-зло“, има голѣмъ смисълъ. Вилицитѣ и ножоветѣ служатъ като спомагателно срѣдство за подържане на чистотата. Условията, при които живѣе човѣкъ днесъ, му налагатъ да мие ржцѣтъ си поне 5—6 пжти на день.

Кой е най-правилниятъ методъ за хранене? Кой е най-идеалниятъ методъ, който природата ни прѣдстаъ? Какъ храни майката своето дѣте? Дѣтето употрѣбва ли вилица или ножъ, за да приеме храната отъ майка си? Не, то туря устата си направо на гърдитѣ ѝ и сучи. То не се нуждае нито отъ вилица, нито отъ ножъ, нито отъ ржцѣ даже, служи си само съ устата. Какъ храни птичката своитѣ малки? — И тя имъ туря храна направо въ устата. Искаме ли и ние да приемемъ храната си по този възвишенъ, чистъ начинъ, достатъчно е да концентрираме волята си, за да я приемемъ направо отъ въздуха. Дойдемъ ли до това положение, готварството, като изкуство, ще ста-

не безпрѣдметно, ще изгуби своето обаяние, съ което днесъ се ползува.

Сега, това сж само разсжждения. Много години трѣбва да минатъ, докато се реализира идеалниятъ начинъ на хранене. Това, което ви говоря сега, даже и въ шестата раса нѣма да се реализира. Хората отъ шестата раса ще се хранятъ съ по-чиста, по-здравословна храна отъ сегашната, ще изхвърлятъ отъ употрѣбление ножоветъ и вилицитъ, мѣднитъ сждове ще се замѣстятъ съ сждове отъ по-благороденъ металъ, но до идеалния, до съвършения начинъ на хранене, още нѣма да дойдатъ. Коя планета указва влияние на мѣдъта? — Венера. — А на калая? — Юпитеръ. Понеже Юпитеръ знае, че любовта на Венера е отровна, той я калаисва. Обаче, калаисаниятъ сждъ скоро се изтрива, затова често трѣбва да се калаисва. Върху желѣзото пѣкъ влияе планетата Марсъ. Човѣкъ, който има въ организма си повече желѣзо, отколкото трѣбва, той прѣстава да работи, става мързеливъ. Отрицателното желѣзо прави човѣка мързеливъ, а положителното го прави крайно дѣтеленъ, активенъ, той иска изведнѣжъ да се прояви, като пехливанинъ, като силенъ човѣкъ. Кой металъ се намира подъ влиянието на Сатурна? — Оловото. Значи, всички пушки се пълнятъ съ съчми, съ куршуми, направени отъ олово. Засега въ човѣшкия организъмъ трѣбва да влѣзатъ такива елементи, които да повлиянатъ вибрацитъ на неговитъ енергии. За тази цѣль той трѣбва да бжде подъ влиянието на Слънцето. Съврѣмениятъ човѣкъ се е от-

далечилъ отъ своя първиченъ центъръ, вслѣдствие на което той е изгубилъ влиянието на положителнитѣ елементи върху своя животъ.

Казвамъ: докато ученикътъ на окултната школа се дразни, сърди, не може да се обуздава, той е слабъ. Съмнява ли се ученикътъ, той е пакъ слабъ. Въ какво може да се съмнява човѣкъ? Ако вѣрвате, че Богъ е създателъ на цѣлата вселена, трѣбва ли да се съмнявате въ нѣщо? Човѣкъ, който вѣрва въ абсолютното, въ Великото начало на живота, трѣбва ли да се страхува отъ нѣщо? Сега и най-голѣмиятъ герой се страхува, като минава вечерно врѣме прѣзъ нѣкоя гъста гора. Защо се страхува? — Защото се съмнява. Който се съмнява, той е слабъ. Силниятъ човѣкъ никога не се страхува. Страхувашъ ли се, ще признаешъ въ себе си, че си слабъ. Обърни се тогава къмъ Великото въ свѣта, направи връзка съ Него и кажи: Господи, азъ съмъ страхливъ човѣкъ, помогни ми да се засиля, да не се страхувамъ. Зная, че всичко лежи въ Твоитѣ ржцѣ. Подкрѣпи и мене! Кажешъ ли така, ти ще изпиташъ Божията сила и подкрѣпа върху себе си. Речешъ ли да философствувашъ, че Богъ нѣма да ти обърне внимание, ти самъ ще се спънешъ.

Единъ български полковникъ раправяше една своя опитностъ въ врѣме на войната. Стои той на бойното поле съ единъ генералъ и се разговарятъ помежду си. Въ това врѣме англичанитѣ ги обстрѣлватъ съ своята артилерия. Генералътъ запитва полковника: какъ си, можешъ ли да гледашъ спокойно работа-

та си? — Мога. — Ами вие, господинъ генералъ, какъ сте? — И азъ съмъ добръ, спокоенъ съмъ, зорко слѣдя хода на прѣстрѣлката. И двамата сж спокойни, но сърцата имъ ще се пръснатъ отъ страхъ. Не е ли по-добръ полковникътъ да си каже искрено: господинъ генералъ, цѣлъ треперя отъ страхъ, но какво да правя, ще си гледамъ работата. И генералътъ тогава ще каже: и мене ме е страхъ, но нѣма какво, и това положение ще се носи.

И тъй, противорѣчията, които сжществуватъ въ живота, иматъ дълбоко прѣдназначение. Тѣ сж изпити за ученицитѣ, за разумнитѣ хора. Всичко, което се случва въ живота на разумния човѣкъ, е за негово добро. По този начинъ той се изпитва, а сжщезрѣменно познава и себе си. Който не разбира смисъла на противорѣчията и изпитанията, като се намѣри прѣдъ тѣхъ, казва: азъ ли съмъ най-голѣмиятъ грѣшникъ въ свѣта, че всичко най-лошо да се струпа върху моята глава? Азъ ли съмъ най-лошиятъ човѣкъ, че всички да говорятъ противъ мене? — Нито си най-голѣмъ грѣшникъ, нито си най-лошъ човѣкъ, но небето те изпитва. Когато нѣкой голѣмъ параходъ се намѣри всрѣдъ бурнитѣ вълни на океана, вълнитѣ искатъ ли нѣщо отъ него? — Не, чрѣзъ тѣзи вълни го изпитватъ само, дали е здравъ, или не. Щомъ уцѣлѣе на това голѣмо напрѣжение и стигне благополучно на пристанището, вълнитѣ казватъ: много здраво е направенъ този параходъ, не можаме да го пробиемъ. Успѣятъ ли вълни-

тѣ да пробиятъ парахода, значи той не е здраво направенъ. По сѣщия начинъ се изпитватъ и хората.

Да допуснемъ, че нѣкой човѣкъ е свършилъ четири факултета, минава за ученъ, и започва да проповѣдва на хората моралъ, какъ трѣбва да живѣятъ, какви отношения трѣбва да сѣществуватъ помежду имъ и т. н. Въ това врѣме невидимиятъ свѣтъ го поставя на изпитъ, като го лишава отъ всички срѣдства за живѣние, оставя го безъ петъ пари въ джоба. Той се намира въ чудо, не знае, какво да прави. Ходи натукъ-натамъ, мисли, отдѣ да намѣри пари на заемъ. Да поиска отъ другаритѣ си, не смѣе — честолюбието му не позволява. Най-послѣ той се отправя къмъ дома на единъ богатъ човѣкъ и казва: дали ще се рѣша да му поискамъ пари, или нѣма да се рѣша, не зная; каквото случаятъ ми донесе, това ще направя. Влиза въ дома на богаташа. Поканватъ го да почака малко, докато домакинътъ на кжщата си дойде. Той се озърта на една, на друга страна, вижда въ единъ жгълъ на сгаята касата на богаташа. Вслушва се внимателно, не чува никакви стѣпки изъ кжщата. Седи, мисли и най-послѣ рѣшава: няма такъвъ човѣкъ, като мене, който е свършилъ четири факултета, нѣма право самъ да вземе единъ малкъ заемъ отъ касата на нѣкой богатъ човѣкъ? Ама щѣли да кажатъ, че това не е морално! Нека казва, кой каквото ще, азъ зная, че моралътъ се отнася само за дѣцата, но не и за ученитѣ хора, като мене. Ще отворя касата, ще взема, колкото пари ми

трѣбватъ, и когато имамъ, ще ги върна. Отваря касата, взима извѣстна сума и си излиза. Сега той става още по-краснорѣчивъ. Запитватъ го мнозина: какво е твоето мнѣние за морала? Има ли моралъ въ свѣта? — Моралъ има само за слабитѣ хора, но не и за силнитѣ. Послѣднитѣ, т. е. силнитѣ хора въ свѣта създаватъ морала. Обаче, ние казваме: ако този човѣкъ бѣше истински ученъ, той не трѣбваше да бърка въ чуждата каса. Турцитѣ иматъ една поговорка, която казва: ако нѣщо ми се дава отъ Бога, да дойде самъ при краката ми. Ще излѣзе, че и този ученъ, като е видѣлъ касата, казалъ: щомъ касата е прѣдъ краката ми, Богъ ми я изпраща. Не, човѣкътъ на положителния моралъ не може да разсѣждава така, а още повече не трѣбва да постѣпва така.

Сега ще ви приведа единъ анекдотъ за Настрадаинъ Ходжа, да видите, доколко много отъ съврѣменнитѣ хора не издържатъ на думитѣ си. Върви Настрадаинъ Ходжа по улицитѣ, безъ петъ пари въ джоба си, и казва: ако рече сега нѣкой да ми даде 99 турски лири, нѣма да ги взема; или 100 да сж, или никъкъ. Дочува го единъ богатъ човѣкъ, и рѣшава да направи единъ опитъ, да види, дали Настрадаинъ Ходжа ще устои на думитѣ си. Изважда отъ джоба си 99 турски лири и ги туря на пѣтя му. Минава Настрадаинъ Ходжа прѣзъ това мѣсто и забѣлѣзва паритѣ; веднага се навежда, взима паритѣ, прѣброява ги и ги туря въ джоба си. Богатиятъ върви слѣдъ него, и като вижда, че Настрадаинъ Хо-

джа взима паритѣ, запитва го: колко сж паритѣ? — 99 лири. Ти нали казваше, че ако нѣкой ти даде 99 турски лири нѣма да ги вземешъ, ако не сж сто? Настрадайнъ Ходжа му отговорилъ: азъ зная, че този, който е оставилъ 99 лири, ще бжде толкова благороденъ, да остави още една.

И сега, трѣбва да знаете, че всичко, каквото ви се случва въ живота, е точно опрѣдѣлено. Щомъ е така, справяйте се разумно съ всички ваши мжнотиин. Искашъ да поговоришъ съ нѣкой човѣкъ. Спри се малко, помисли въ себе си, за какво ще му говоришъ. Веднѣжъ си го срещналъ, има причини за това. Човѣкъ трѣбва да си дава отчетъ за всѣка своя мисль, за всѣко свое чувство и за всѣка своя постѣпка. Дойдете ли до това положение, у всинца ви ще се зароди желание да си помагате. Мнозина мислятъ, че другитѣ хора не сж като тѣхъ. И така е въ сжщностъ. Всѣки за себе си е особенъ, нѣма подобенъ на него. Това, именно, е красивото въ живота. Въ разнообразието е красотата и смисълътъ на живота. Единъ човѣкъ живѣе по единъ начинъ; другъ живѣе по съвършено особенъ начинъ. Единъ разрѣшава задачитѣ на своя животъ, като боленъ; другъ ги разрѣшава, като здравъ. Казвате: не може ли безъ болести, безъ недѣзи въ свѣта? Питамъ: мислите ли, че ако нѣмаше болести и недѣзи въ свѣта, хората щѣха да бждатъ подобри? Сегашнитѣ условия, при които Богъ ни е поставилъ, сж най-добри. Тѣ сж врѣменни, но ние трѣбва разумно да ги испол-

зуваме. За въ бждеще тѣзи условия ще се измѣнятъ, но сегашнитѣ условия сж необходими за дисциплиниране на нашия умъ, на нашето сърце и на нашата воля. Какъ ще се постигне това? — Съ постепенно засилване на човѣшкия духъ. Само силниятъ по духъ може да обуздава своитѣ мисли, чувства и дѣйствия. И сто пѣти на день да паднешъ, стани, и като малкитѣ дѣца, кажи: хопала! Нѣкои дѣца иматъ тази добра чѣрта, че колкото пѣти на день да падатъ, тѣ веднага ставатъ и казватъ: хопала! Отъ такова дѣте човѣкъ ще стане. Има дѣца пѣкъ, които, като паднатъ, започватъ да плачатъ и не ставатъ, докато не дойде нѣкой да ги вдигне. Ние наричаме тѣзи дѣца „плачливи баби.“

Казвамъ: който падне, нека направи като дѣцата, да стане и да каже „хопала“! Когато човѣкъ пада, това показва, че равновѣсието му се е нарушило. Кога се нарушава равновѣсието? — Когато се измѣня центърътъ на тежестта на тѣлата. Какъ се възстановява равновѣсието? — По два начина: или като се извади частъ отъ теглото на натежалата страна, или като се прибави нѣщо на олекналата страна. По сжщия законъ и ние, като ходимъ, ту губимъ, ту възстановяваме равновѣсието си. Сжщото нарушение и възстановяване на равновѣсието се забѣлѣзва и въ човѣшкия мозъкъ. Той се намира въ постоянно движение. Въ него става непрѣкъснато течение на магнетични сили. Центърътъ на тежестта въ здравия човѣкъ е нѣкъдѣ въ корема. Започне ли да остарява, той постепенно се пригърбва, не

може да пази равновѣсие, което показва, че центърътъ на тежестта въ него е промѣнилъ мѣстото си. Вслѣдствие на това старитѣ хора се подпиратъ съ пръчка. Сжщиятъ законъ е вѣренъ и по отношение на морала. Ние едва сега се учимъ да пазимъ равновѣсие въ морално отношение.

Слѣдователно, първото и главно нѣщо, което се изисква отъ всѣки домъ, отъ всѣко общество и отъ всѣки човѣкъ, е да запази равновѣсие между мислитѣ, чувствата и дѣйствиата си. Нѣкой казва: еди-кое си общество ми прѣпятствува въ работата. Дѣто и да сте, все ще ви прѣпятствува нѣкой. Ако сте птица, ще ви гонятъ; ако сте заекъ, пакъ ще ви гонятъ; ако сте мечка, колкото и силна да сте, и за васъ куршумъ ще има. И най-силнитѣ животни, които нѣкога сж сжществували, сж все изтрѣбени. Нѣма живо сжщество, било въ миналото, или днесъ, което да не е имало и да нѣма изпитания. Тѣй щото, ако ние искаме да живѣемъ разуменъ животъ, непрѣменно трѣбва да бждемъ въ съгласие съ Божественитѣ закони, за да се образува връзка между Бога и насъ. Разнитѣ религии проповѣдватъ, че човѣкъ трѣбва да се обърне къмъ Бога, да има будно съзнание, да бжде снизходителенъ, благороденъ. Той трѣбва да бжде еднакво снизходителенъ, както къмъ своитѣ, така и къмъ чуждитѣ погрѣшки, нито да ги прѣувеличава, нито да ги намалява. Да прави човѣкъ погрѣшки, това е допустимо, но той трѣбва да ги изправя. Единъ българинъ разправяше: толкова години учихъ въ училище, но българ-

скиятъ провописъ не научихъ. Каквото и да пишехъ, все правихъ по нѣколко погрѣшки. Откакъ земледѣлцитѣ дойдоха на власть и въведоха новия правописъ, вече не правя погрѣшки. По-рано не знаехъ, дѣ да пиша ѣ, и дѣ просто е, но като изхвърлиха ѣ отъ употребление, вече ми е лесно.

Казвамъ: не е въпросъ човѣкъ да не прави погрѣшки, но да ги изправя. Изправя ли погрѣшкитѣ си, той постепенно се свързва съ възвишения свѣтъ и започва да възприема неговитѣ мисли и чувства. Човѣкъ не може да възприеме Мъдростъта, докато не е повдигналъ своята мисль къмъ висшия свѣтъ; той не може да разбере Любовта, докато не е любовно настроенъ. Любовта винаги придружава човѣка; тя върви заедно съ него, но и той грѣбва да е нагоденъ да я разбира и възприема. Той е роденъ отъ Любовта и не трѣбва да я търси вънъ отъ себе си. Тя е вжтрѣ въ него. Човѣкъ е плодъ на Любовта и на разумността. На това основание той не трѣбва да търси и разумността вънъ отъ себе си. Казвашъ нѣкому: ти не ме любишъ. Не с въпросътъ хората да те любятъ, но ти трѣбва да живѣешъ разумно; твоитѣ постѣпки трѣбва да бждатъ разумни, защото животътъ ти произтича отъ разумността. Освѣнъ това постѣпкитѣ ти трѣбва да бждатъ любовни, защото животътъ ти произтича отъ Любовта. Слѣдователно, човѣкъ самъ опрѣдѣля своята разумность и своята любовъ. Щомъ опрѣдѣля своята любовъ, той опрѣдѣля и Любовта, отъ която е излѣзълъ,

защото Богъ е Любовь. Щомъ опрѣдѣля своята разумность, той опрѣдѣля и Разумността, отъ която е излѣзълъ, защото Богъ е Разумность. Въ това отношение ние трѣбва да бждемъ образци, и да покажемъ, че наистина Богъ е Любовь. Нѣкой иска да има удобрението на хората. Не, важно е човѣкъ да има удобрението на Бога и да бжде полезенъ, както за себе си, така и за своитѣ ближни.

И тъй, най-лесното учение е служене на Бога. Влѣзешъ ли въ Божествения свѣтъ, тамъ всичко е уредено. Щомъ служишъ на Бога, ти ще имашъ на разположение единъ ключъ, съ който ще отваряшъ всички затворени врати. По-трудно учение е служене на ближния, а най-трудно учение е служене на себе си. Да служишъ на себе си, подразбира да влѣзешъ въ единъ напълно неуреденъ свѣтъ, дѣто ти минавашъ за господарь който поема всички грижи за уреждане на този свѣтъ. Въпрѣки това, човѣкъ започва живота си съ най-трудното учение — служене на себе си. Отъ хиляди години насамъ той изучава това учение, и още не го е научилъ. Следователно, най-първо човѣкъ трѣбва да започне съ служене на Бога. То значи, да започне отъ богатия, отъ уредения свѣтъ, който дава кредитъ за живота. Като се научи да служи на Бога, той ще служи и на ближния си. Най-послѣ човѣкъ ще служи и на себе си — най-мжното учение. Тъй щото, първо човѣкъ трѣбва да служи на Бога, да научи всички ключове, съ които Богъ работи; слѣдъ това ще служи на ближния си, като ще прилага

нѣкои отъ тѣзи ключове; най-послѣ ще служи на себе си, дѣто ще покаже всичкото изкуство, което е придобилъ отъ първитѣ два вида служене.

Всички спорове, всички недоразумения между хората произтичатъ отъ размѣстването на тѣзи три вида служения. Повечето хора служатъ на себе си, като казватъ, че служатъ на Бога, вслѣдствие на което се създаватъ голѣми противорѣчия въ живота имъ. Вие искате хората да ви обичатъ, да ви разбиратъ, и като не срещнете това, разочаровате се. Питамъ: вие давате ли сжщото на хората? Ако дойде нѣкой при васъ, какъ ще му покажете своята любовъ? Ако мома дойде при нѣкой момъкъ, той веднага ще откъсне парче хартия и ще напише: откакъ те видѣхъ, сърцето ми се запали; безъ тебе не мога да живѣя. Питамъ: любовта може ли да се изрази на книга? Любовта нѣма външенъ изразъ; тя се изразява само по вжтрѣшенъ пжтъ. Ако пѣкъ нѣкоя мома иска да изрази любовта си, тя ще откъсне едно цвѣте, ще го подаде на момъка и ще му каже: ето моята любовъ! Нима любовта може да се изрази съ откъснато цвѣте? Не, срещнешъ ли човѣка, който те обича, ти ще почувствуващъ въ себе си вжтрѣшна промѣна, която напълно ще осмисли живота ти. И тогава ще кажешъ: има любовъ въ свѣта, има Богъ! Всички хора живѣятъ, и азъ искамъ да живѣя! Любовта развива творчество въ човѣка. Дойде ли Любовта въ тебе, ти и поетъ, и ученъ, и художникъ, и музикантъ можешъ

да станешъ — всичко, каквото пожелаешъ, можешъ да направишъ.

Казвамъ: това, което търсите, ще намѣрите само въ служенето на Бога. Влѣзете ли въ Божествения свѣтъ, тогава азъ ще ви кажа: като дойдете до първата врата на този свѣтъ, надѣсно ще намѣрите единъ ключъ, означенъ съ числото едно. Ще вземете този ключъ, ще го турите на вратата и ще завъртите два пѣти. Прѣдъ васъ ще се открие друга врата, до която има голѣмъ асансьоръ, съ ключъ, означенъ съ числото три. Ще въртнете този ключъ, и асансьорътъ съ голѣма бързина ще ви издигне нагорѣ и ще спре на десетия етажъ, прѣдъ вратата на който ще похлопате четири пѣти. Веднага вратата ще се отвори, ще излѣзе единъ ангелъ и ще ви запита: какво искате? Вие ще му кажете: дойдохме при тебе да ни покажешъ начинъ, какъ да изправимъ погрѣшките си Ангелътъ ще се усмихне, ще ви хване за ржка и ще ви въведе въ третата стая на десетия етажъ. Сега ще ви оставя въ стаята съ ангела.

Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѣди!“

✱

6. Лекция отъ Учителя, държана на 23 декември, 1925 г. въ г. София.

.....

ГОЛЪМА РАДОСТЪ И МАЛКА СКРЪБЬ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Четоха се работитѣ върху задачата: „Моята любима тема.“

Коя е най-важната мисълъ за днесъ? — Най-важната мисълъ за днесъ е човѣкъ да се произнесе, кое отъ двѣтѣ положения прѣдпочита: да има една голѣма радостъ съ една малка скръбъ въ центъра и, или една голѣма скръбъ съ една малка радостъ въ центъра и? Голѣма скръбъ съ малка радостъ въ нея е за прѣдпочитане прѣдъ голѣма радостъ съ малка скръбъ. Защо? — Защото малката скръбъ въ сърцето на голѣмата радостъ прѣдставлява нѣщо подобно на паразитъ, който постепенно изяжда всичката радостъ, т. е. самия плодъ. Обратно: малката радостъ въ сърцето на голѣмата скръбъ прѣдставлява плодно сѣменце, което слѣдъ врѣме израства и дава единъ отъ най-хубавитѣ райски плодове на живота. Когато невидимиятъ свѣтъ ви изпраща голѣми скърби съ малки сѣменца отъ плодоветѣ на радостта въ тѣхъ, вие ги хвърляте по улицитѣ. Гледамъ, по софийскитѣ улици има много такива захвърлени скърби. Като посѣзвамъ стаитѣ на ученицитѣ, около праговетѣ виждамъ много отъ тѣзи

скърби захвърлени. Самитѣ ученици пъкъ виждамъ накичени съ радости, които трептятъ надъ тѣхъ. И това сж ученици, които посѣщаватъ школата отъ 20 години насамъ. Тѣ гледатъ на радостта съ благоговѣние, пазятъ я, като писано яйце, а скръбта захвърлятъ вънъ, като непотрѣбна вѣщъ. Разбиране е това! Обаче, на съврѣменнитѣ хора е потрѣбна велика наука, съ която да прѣвръщатъ скърбитѣ въ радости. Това е тѣй наречената „духовна алхимия.“

Въ срѣднитѣ вѣкове още ученитѣ сж се занимавали съ алхимия, т. е. съ прѣвръщане на неблагороднитѣ метали въ благородни. Много отъ тѣзи алхимици, които сж разбирали само физическата страна на алхимията, дълго врѣме сж работили върху прѣвръщането на неблагороднитѣ метали, напримѣръ, мѣдъ, желѣзо и др., въ благородни, каквото е златото, но не сж успѣли. Обаче, духовната страна на алхимията се заключава въ прѣвръщане на неблагороднитѣ метали въ човѣшката кръвъ въ благородни. Въ кръвта на човѣка се съдържатъ почти всички метали, но въ различни количества. Въ това отношение добродѣтелитѣ на човѣка зависятъ отъ количеството на благороднитѣ метали въ неговата кръвъ. Туй прѣвръщане на неблагороднитѣ метали въ благородни съставлява основа на бждещата работа на човѣшкото сърце.

Мнозина казватъ: Господъ всичко може да направи, всичко може да ни даде. Да, вѣрно е, че Господъ всичко може да направи.

Той създаде свѣта, но го създаде да върви и да се развива не по свои разбирания, а по Божия умъ и по Божиитѣ разбирания. Врѣме е вече да се турятъ надгробни надписи на всички съврѣменни заблуждения, да се изви-катъ по нѣколко души владици, които да ги опѣятъ и погребатъ. Нѣколко хиляди години вече се изминаха, откакъ хората сж дошли на земята и още не сж влѣзли въ Царството Божие. Трѣбва ли да чакатъ покана за това? Трѣбва ли да чакатъ още нѣколко хиляди години, докато дойде Царството Божие на земята? Не, дошло е врѣме хората усилено да заработятъ върху себе си, да приготвятъ условия за идване Царството Божие на земята.

Сега ще ви приведа единъ анекдотъ, който илюстрира добръ вашето положение. Единъ евреинъ, като заминалъ за онзи свѣтъ, пожелалъ да влѣзе въ Царството Божие, т. е. въ рая. Доближилъ до вратата на рая, но тамъ срещналъ св. Петъръ, който му казалъ: ти не можешъ да влѣзешъ въ рая, защото, като евреинъ, по старъ навикъ, ще започнешъ да търгувашъ, а тукъ не се позволява никак-ва търговия, никакво взимане-даване. Евреинътъ обѣщавалъ, че ще се откаже отъ своя навикъ, че ще бжде много добъръ, само да го пуснатъ да влѣзе вжтрѣ. Свети Петъръ му отказалъ и не го пусналъ въ рая. Обаче, евреинътъ не се отчаялъ: той обикалялъ оттукъ-оттамъ, дано намѣри нѣкоя врата отворена, да влѣзе въ рая. Единъ день, по нѣкакъвъ особенъ случай, отварятъ вратата на рая, да влѣзатъ вжтрѣ едно голѣмо мно-

жество хора; и въ тази навалица евреинътъ успѣлъ да се вмѣкне. Щомъ се намѣрилъ въ рая, по свой навикъ, той веднага започналъ да търгува, да върши взимания-давания. Ангелитѣ се видѣли въ чудо, какво да правятъ съ този евреинъ, какъ да го изпждятъ вънъ отъ рая. Да употребятъ насилие, или грубостъ, това не е въ тѣхното естество. Най-послѣ тѣ намислили да му устроятъ една изненада. Всичкитѣ ангели излѣзли вънъ отъ рая и казали: сега тукъ ще се произведе единъ търгъ, отъ който ще има голѣми печалби. Евреинътъ, като чулъ това, замислилъ се и казалъ: я чакай и азъ да излѣза вънъ, все ще спечеля нѣщо. Излѣзълъ и той вънъ отъ рая, и тамъ си останалъ. Ангелитѣ влѣзли отново въ рая и затворили вратата за евреина. Като се видѣлъ вънъ, той започналъ да се моли пакъ да влѣзе въ рая, но не го пуснали. Оттамъ му отговорили, че втори пжтъ не може да влѣзе, докато не се покрѣсти. При това, покрѣстването му могло да стане само отъ християнски свещеникъ, но не и отъ еврейски равинъ. Тръгналъ сега евреинътъ да търси християнски свещеникъ, но никждѣ не могълъ да намѣри. Чакалъ той година, двѣ, три, сто, хиляда, но никакъвъ свещеникъ не срещналъ. Тѣй щото, и вие, ако сте въ положението на евреина, и съ насилие да влѣзете въ рая, пакъ ще ви изпждятъ навънъ. Изобщо, навицитѣ, които сжществуватъ въ човѣка, се проявяватъ и въ духовния му животъ. Човѣкъ трѣбва да бжде съвършенъ въ своитѣ прояви.

Съвременният окултни ученици минават прѣзъ една фаза на вътрѣшни, а не на външни изпитания. Въ това отношение всѣки трѣбва да работи за прѣвръщане на неблагородните метали въ кръвта си въ благородни, главно въ злато. Златото е емблемъ на мъдростта. Споредъ астрологията, съ която днесъ се занимаватъ ученигѣ, всички метали прѣдставляватъ символи. Напримеръ, желѣзото символизира силата, но сжщевременно то е неустойчиво по отношение на въздуха и влагата, вслѣдствие на което рѣждява. Човѣкъ, който има много желѣзо, е физически силенъ, но въ него ставатъ реакции на окисляване, т. е. рѣждяване. Значи, тази сила го разрушава. Сила безъ разумъ всѣкога разрушава. Питамъ: по какъвъ начинъ може да се прѣвърне тази физическа сила въ духовна, т. е. въ разумна? Или съ други думи казано: по какъвъ начинъ желѣзото може да се прѣвърне въ злато? Прѣдставете си, че срѣщате единъ човѣкъ, физически силенъ, съ много знания, и вие, безъ да искате, го обидите нѣщо. Какво трѣбва да направи той, за да прѣвърне тази обида? Окултниятъ ученикъ трѣбва да се занимава съ науката за прѣвръщане на неблагородното въ благородно, т. е. съ облагородяване на своя характеръ, съ прѣвръщане на своигѣ лоши навици въ добри. Може ли да се нарече окултенъ ученикъ този, който не е въ състояние да прѣвърне единъ свой лошъ навикъ въ добъръ? Лошиятъ навикъ прѣдставлява трънъ въ плътта на човѣка. И въ това отно-

шение задачата на човѣка не седи въ изкореняване на този трънъ, но въ присаждането му. Въ първо врѣме този трънъ трѣбва да се присади, да се облагороди. Казвате: кротки трѣбва да бждемъ! Мислите ли, че кроткиятъ човѣкъ всѣкога подразбира добъръ човѣкъ? Кроткиятъ човѣкъ е енергиченъ, работливъ. Въ това отношение за прѣдпочитане е да имате конь, който рита, хапе, но работа върши, отколкото да имате единъ конь, който нито рита, нито хапе, и никаква работа не върши. По-добъръ е нѣкой човѣкъ да ви нахоска, но да донесе хлѣбъ и да ви нахрани, отколкото да ви помилва, да ви каже нѣколко думи и да ви остави гладенъ.

Новото учение има за задача изправянето на цѣлото човѣчество. Обаче, ученикътъ има лична задача — своето изправяне. Колективното изправяне на свѣта е задача на ангелитѣ, на Бога. Изправянето на своето „себе“, възпитанието на клѣткитѣ въ това „себе“ е задача на всѣки едногo поотдѣлно; това е индивидуална задача. Днесъ повечето хора сж се заели съ великата задача да изправятъ свѣта. И затова навсѣкждѣ чуваме да се говори: свѣтътъ е лошъ, хората сж лоши и т. н. Кой сж тия хора? Не сме ли ние? Ако дадатъ на всѣки човѣкъ да нареди програма, или да намѣри нѣкакъвъ пжтъ за изправянето на свѣта, какво би направилъ той? Какъ може да изправите свѣта? Или, прѣдставете си, че ви дадатъ задача, да опрѣдѣлите, какви отношения трѣбва да сжществуватъ между мъжа и жената. Какъ ще рѣшите тази за-

дача? Първо вие ще отговорите: мъжът и жената трѣбва да се обичатъ братски, да живѣятъ по Бога. — Добрѣ е това, но отдѣ ще дойде съзнанието у мъжа и у жената, че тѣ трѣбва, именно, така да живѣятъ? Послѣ, какъ ще рѣшите задачата за отношенията между учителя и ученика? За да съществуватъ правилни отношения между учителя и ученика, тѣ трѣбва да иматъ просвѣтено съзнание. Отдѣ ще дойде това съзнание? Прѣди всичко въ душата на ученика трѣбва да има непрѣодолима любовъ къмъ знанието, което учителятъ прѣподава; въ душата на учителя пъкъ трѣбва да има непрѣодолима любовъ къмъ прѣдаване на своитѣ знания. Само при това положение между учителя и ученика могатъ да съществуватъ естествени отношения.

Много отъ съврѣменнитѣ хора се занимаватъ съ идеята за Бога и казватъ: велико нѣщо е идеята за Бога! Тази идея заслужава всички жертви. Тѣзи хора сж готови на думи всичко да пожертвуватъ за Бога, но когато дойде за дѣла, нѣма ги. Разправяха ми единъ случай за хора, които говорятъ хубаво, но не изпълняватъ това, което говорятъ. Двама учени, съ свободни идеи хора, социалисти, седатъ въ едно кафене и се разговарятъ върху въпроса, какъ може свѣтътъ да се поправи. Тѣ казватъ: за да се поправи свѣта, хората трѣбва да живѣятъ помежду си братски, да си помагатъ въ случай на нужда и т. н. Въ това врѣме единъ бѣденъ човѣкъ стои близо до тѣхъ и пѣшка, мъчи се, иска да повдигне товара на гърба си и да излѣзе вънъ отъ ка-

фенето. Той самъ не може да го дигне, има нужда нѣкой да му помогне, но нѣма кой. Дватама учени, които сж най-близо до него, не се сѣщатъ да му помогнатъ. Тѣ се разговарятъ помежду си и виждатъ, какъ този човѣкъ се мъчи, но не считатъ за нужно да станатъ отъ мѣстата си.

Нѣкой пъкъ сжщо така се възхищава отъ идеята за Бога, но като го поставятъ на изпитъ, да свърши нѣкаква работа, той казва: азъ слуга ли съмъ ви тука? Който не разбира закона на служенето, той е на кривъ път. Тогава, какъ ще обясните Христовитѣ думи: „Синъ Человѣчески не дойде да Му послужатъ, но Той самъ да послужи“. Често ще чуете нѣкоя жена да казва на мъжа си: най-послѣ азъ не съмъ ти слугиня, не съмъ длъжна да ти слугувамъ. Питамъ: мъжътъ длъженъ ли е да слугува на жената? Значи, мъжътъ трѣбва да слугува на жената, а жената не трѣбва да му слугува? Ако мъжътъ слугува на жената, и жената трѣбва да има сжщитѣ отношения къмъ мъжа си. Ако е въпросъ за служене, хората трѣбва взаимно да си служатъ — срѣденъ пътъ нѣма. Искаме ли да живѣемъ споредъ великия Божи законъ, ние трѣбва да имаме правилни отношения помежду си, понеже този законъ засѣга и нашия личенъ животъ. Докато човѣкъ не изправи своитѣ отношения къмъ Бога и къмъ хората, той никога не може да бжде щастливъ. Прѣди всичко мъжътъ трѣбва да има въ себе си възвишена идея за жената, като душа; и

жената, отъ своя страна, трѣбва да има възвишена идея за мъжа. Не е въпросътъ, каква е сегашната жена, и какъвъ е сегашниятъ мъжъ. Тѣзи нѣща абсолютно трѣбва да се изхвърлятъ отъ ума на съвременнитѣ хора. Важно е човѣкъ да носи въ ума си идеята за първата жена и за първия мъжъ, каквито Богъ ги е създалъ първоначално. Слѣдъ това човѣкъ трѣбва да има въ ума си единъ възвишенъ образъ за сестрата, за брата, за приятеля. Тѣзи идеи трѣбва да бждатъ въ неговия умъ конкретни, опрѣдѣлени, каквито сж били първоначално, още отъ създаването на свѣта. Дойдемъ ли до ясни, конкретни, опрѣдѣлени идеи, тѣ трѣбва да станатъ у насъ постоянни, а не да се мѣнятъ отъ всѣкакви външни влияния. Мѣнимъ ли убѣжденията си отъ най-слабия вѣтрецъ, ние не можемъ да излѣземъ на добъръ край. За всѣко нѣщо трѣбва да имаме точно опрѣдѣлена идея. Нѣкой мисли, че като отиде на небето, тамъ ще го посрещнатъ съ музика и пѣсни. И това може да бжде, но само за день, два, три, мѣсецъ или най-много година, но слѣдъ това ще ви турятъ на работа. Небето е мѣсто за работа. Земята пъкъ е училище.

Казвамъ: вие трѣбва да прѣвърщате по алхимически начинъ всички ваши мисли и чувства въ по-възвишени. Интересувайте се отъ всичко, което ви заобикаля, както учениятъ се интересува и отъ най-голѣмитѣ подробности на прѣдмета, който той изучава. Добръ е човѣкъ да се интересува отъ всичко, но на първо мѣсто трѣбва да поставя важ-

нитѣ нѣща, а на второ и на трето мѣсто — маловажнитѣ. При това, човѣкъ не трѣбва прибързано да вади заключенията си. Прибързанитѣ заключения довеждатъ до криви познания, а кривитѣ познания каратъ хората да се плашатъ и отъ сѣнката си. Тѣ казватъ, че Богъ царува навсѣкждѣ, а щомъ излѣзатъ вечерь сами, тѣ се плашатъ. И най-безстрашниятъ човѣкъ, ако излѣзе вечерь, прѣзъ нѣкоя тъмна нощъ, все ще му трепне сърцето. И като го запитатъ слѣдъ това, дали се е страхувалъ, той, за да се покаже герой, ще отговори: никѣкъ не ме бѣше страхъ, сърцето ми не трепна даже. Ако този човѣкъ е искренъ, той ще каже: прѣзъ всичкото врѣме сърцето ми треперѣше, цѣла нощъ се борихъ съ страха, но молихъ се на Бога, и благодарение на това, издържахъ. Обаче, страхътъ не е лошо нѣщо. Той е Божествено чувство. Страхътъ е лошо нѣщо само тогава, когато го направимъ съвѣтникъ въ живота си, и той ни опрѣдѣля, кога и какъ да постѣпваме. Човѣкъ има 40 центрове, 40 способности, съ които трѣбва да се съвѣтва.

Слѣдователно, и страхътъ прѣдставлява единъ отъ тѣзи центрове. Стане ли въпросъ за реализиране на нѣкаква идея, всички тия способности или чувства, на които мѣстата сж въ човѣшката глава, трѣбва да си дадатъ мнѣнието, да гласуватъ. Трѣбва ли въ такъвъ случай човѣкъ да се вслушва въ страха, който има само единъ гласъ отъ тия 40 гласа, и да му се подчини само затова, защото той казвалъ, че неговиятъ гласъ е мѣро-

давенъ? Разумътъ и всички останали способности въ човѣка, които сж на брой 39, трѣбва да кажатъ на страха: ще ни извинишъ, но ние не можемъ да приемемъ твоето мнѣние за мѣродавно. Защо нѣкои хора се спиратъ прѣдъ мисълта, че не сж почитани отъ никого? — Отъ страхъ. Почитанието почива на вжтрѣшенъ мораленъ законъ. Тѣй както днесъ хората се почитатъ, това почитание почива на нѣщо материално — всѣки очаква да получи нѣщо. Това материално чувство е вложено въ човѣка, и той трѣбва да се бори съ него, да се освободи отъ това криво разбиране. По този начинъ човѣкъ ще дойде до едно повисоко съзнание. Потрѣбно е понѣкога човѣкъ да изпита своитѣ убѣждения и разбирания.

Сега, като ви говоря така, мнозина ще кажатъ: ние не можемъ да се откажемъ отъ свѣта и да излѣземъ внѣ отъ него. — И ние не искаме това. Не само, че не трѣбва да излѣзете отъ свѣта, но трѣбва да влѣзете въ него. Сега съврѣменнитѣ хора сж въ мочурлякъ, като жабитѣ: тѣ още не живѣятъ въ свѣта. Доста вече сж живѣли въ тази вода! Врѣме е да влѣзатъ въ бистрата, въ чистата вода. Какво ще правятъ още въ тази нечиста вода? Тя не е нито вода, нито калъ, въ нея нѣма условия за животъ. Казвате: трѣбва да се живѣе въ свѣта! Въ свѣта може да живѣе само богатиятъ човѣкъ, който е собственикъ поне на цесетъ кжщи, отъ които получава годишенъ приходъ около единъ милионъ лева. Ако си богатъ, влѣзъ въ свѣта; не си ли богатъ, стой

далечъ отъ него! Какъвъ смисълъ има да влѣзешъ въ свѣта безъ петъ пари въ джоба и още на първата стѣпка да искашъ заеми отъ този, отъ онзи? Такова е положението на жабата, която постоянно крѣка. Задачата на духовния човѣкъ не е да влѣзе въ свѣта. Има нѣщо по-велико отъ влизането на човѣка въ свѣта.

Казвате: кое е великото въ свѣта? Ще изясня тази идея съ слѣдния примѣръ. Когато влизате въ единъ домъ, съ кого ще искате да се запознаете: съ слугитѣ въ този домъ, съ самия домакинъ или съ неговитѣ синове и дѣщери? Кой е най-важниятъ човѣкъ въ единъ домъ? Ако се запознаете съ слугитѣ, вие нѣма да имате достѣпъ до господаря, т. е. до домакина. Ако имате близость съ неговитѣ приятели, и това още не показва, че ще имате достѣпъ до домакина. Обаче, имате ли познанството на неговитѣ синове и дѣщери, вие ще имате достѣпъ и до самия домакинъ. Значи, великата идея, която трѣбала да вложите въ душитѣ си, е да се запознаете съ синоветѣ и дѣщеритѣ на Бога. Казвате: и ние сме синове и дѣщери на Бога. Щомъ е така, опишете образа на вашия Баща! Кажете името на вашия братъ! Ще кажете, че името на вашия братъ е Христосъ. Добръ, още утрѣ ще ви изпратя при нѣкой боленъ, да видимъ, доколко ще можете да му помогнете въ името на Христа. Турете ржката си върху главата на болния и кажете: въ името на Господа Исуса Христа ти ще оздравѣешъ. Направете този опитъ и вижте, доколко Христосъ ще ви

послуша. Това не е упрѣкъ, но казвамъ: ние не трѣбва да се самоизмамваме, но трѣбва да образуваме истинска, здрава връзка съ Бога, съ Христа. Животътъ, който сме прѣкарвали досега, отъ хиляди години насамъ, не е билъ за развлѣчение, но той е прѣдставлявалъ подготовка за сегашния моментъ. И ние сега не трѣбва да живѣемъ въ миналото, но въ настоящето. Ще живѣете въ свѣта, нѣма да излизате вънъ отъ него. Едно врѣме се проповѣдваше, че праведниятъ трѣбва да живѣе вънъ отъ свѣта, а сега се проповѣдва, че праведниятъ трѣбва да живѣе въ свѣта.

И тъй, основната идея, която трѣбва да държите въ ума си е слѣдната: прѣдпочитайте голѣма скръбъ съ малка радостъ въ нея прѣцъ голѣма радостъ съ малка скръбъ. Това разбиране ще донесе великата хармония, която трѣбва да съществува въ живота. Всѣки трѣбва да бѣде благодаренъ за благото, което му е дадено. Всичката философия на живота седи въ това, всѣки моментъ да сме благодарни за всичко, което ни е дадено. Благодарността се явява като условие за усиляване вътрѣшната връзка между Бога и насъ. На това основание е казано въ Писанието: „Молете се единъ за другъ! „Законъ е: когато единъ човѣкъ се моли усърдно, съ него заедно се молятъ всички хора, съ които той е въ хармония. Ти не можешъ да накарашъ нѣкой човѣкъ да се моли за тебе, ако той не е въ хармония съ тебе. Молитвата е Божественъ актъ. Щомъ моето сърце ангажира моя духъ, тогава душата ми ще ангажира всички ония хора,

които сж нагласени въ хармония съ мене. Този животъ, тази връзка между душитѣ е необходима. Мнозина иматъ неопрѣдѣлена идея за духовния животъ и казватъ: духовниятъ животъ е великъ. Въ какво седи величието на този животъ, и тѣ сами не знаятъ. Човѣкъ разбира нѣщата дотолкова, доколкото тѣ му доставятъ лични облаги. Напримѣръ, когато човѣкъ започне да учи пѣние, желанието му да пѣе е толкова по-голъмо, колкото повече блага очаква той. Когато нѣкой бакалинъ отваря дюкянъ, той влага цѣлата си душа въ него, работи съ усърдие, защото очаква да спечели нѣщо отъ него. Влѣзе ли човѣкъ въ Божествения животъ, той казва: каквото Господъ даде. Защо казва така? — Защото не познава този животъ.

Обаче, дойдѣ ли нѣкой ангелъ на земята, ще видите, че той знае много нѣща: да свири, да пѣе, да рисува, да пише стихотворения, да философствува, да се моли — дѣто го пипнете, всичко знае. Той знае, какъ да помага и на бѣдни, и на страдащи. Вие пъкъ казвате: обичамъ музиката, но сега нѣмамъ врѣме. Като дойда слѣдния животъ на земята, тогава ще стана музикантъ. Ако нѣщата ставатъ съ отлагане отъ днесъ за утрѣ, тогава всички хора могатъ да живѣятъ днесъ, както имъ дойде, а слѣдниятъ животъ да работятъ за постигане идеалитѣ на своята душа. Не, нѣщата не се постигатъ по този начинъ. За да бждешъ музикантъ, поетъ или художникъ, това е Божественъ импулъс, на който ти още днесъ трѣбва да дадешъ ходъ.

Това е импулсъ на всички разумни същества, които сж завършили свето развитие. Тѣ искатъ още днесъ да се проявятъ чрѣзъ васъ. Ето защо отъ васъ се иска да дадете потикъ на душата си, да се прояви, а не да ѝ противодѣйствувате. Противодѣйствувате ли ѝ, вие ще изгубите благоприятнитѣ условия и ще чакате дълго врѣме, докато попаднете въ сжщитѣ условия. Затова между всички души трѣбва да се създаде вжтрѣшна хармония. Въ това отношение всѣки човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, като знае, че усилията, които той прави, колкото и да сж малки, все ще дадатъ извѣстни резултати. Това не подразбира, че човѣкъ не прави усилия, но той не грѣбва да прѣстава да прави усилия и да казва: нѣма полза отъ моитѣ усилия. Не, той всѣки день трѣбва да увеличава своитѣ усилия, да има вѣченъ импулсъ къмъ постигане на своитѣ идеали.

Казвамъ: задачата на окултния ученикъ е да прѣвърне неблагороднитѣ метали въ кръвта си въ благородни, и по този начинъ да създаде основа, на която добродѣтелитѣ могатъ да растатъ. Само така може да се създаде едно разумно общество. Ако на кого и да е отъ васъ се даде задача, да поговори петъ минути на музикаленъ, разуменъ и пламенъ езикъ, какво ще направи той? — Ще се види въ чудо. Защо? — Защото езикътъ на съврѣменнитѣ хора още не е нито мелодиченъ, нито пламенъ, нито разуменъ. Езикътъ, съ който сега ви говоря, и той не е хармониченъ. Тази вечеръ азъ ви говоря на хро-

матическа гама съ диези и бемоли, въ която има извѣстна дисхармония. Защо? — Защото въ вашия умъ на първо мѣсто не седи идеята за служене на Бога, но седи идеята за служене на себе си. Малко хора днесъ мислятъ на първо мѣсто за служене на Бога. На Бога може да се служи идеално, а не материално. Да служишъ на Бога, това подразбира да обхванешъ въ съзнанието си благо то на всички живи сѣщества: на хората, на животнитѣ и на растенията. Обаче, като човѣкъ, ти не можешъ да помогнешъ на всички сѣщества материално, но можешъ да имъ помогнешъ идеално, като подържашъ въ душата си най-добри мисли и чувства за тѣхъ.

Всичко въ свѣта е така разумно разпрѣдѣлено, че кравата се грижи само за своето теленце; птичката се грижи само за своитѣ малки; растението се грижи само за отглеждане на своитѣ плодове. Тѣй щото не е твоя работа да отглеждашъ теленцето на кравата, или малкитѣ пиленца на нѣкоя птичка, нито пъкъ да учишъ ябълката, какъ да отглежда своитѣ плодове. Но ти можешъ да направишъ нѣщо за всички тия сѣщества: можешъ да се грижишъ за кравата да ѝ доставяшъ храна, да ѝ направишъ оборъ; за птичката можешъ да слѣдишъ, да не развалятъ гнѣздото ѝ; ябълката пъкъ можешъ да поливашъ, да ограждашъ, да чистишъ отъ гжсеници. Малки нѣща се изискватъ отъ човѣка. И той знае това. Всѣки човѣкъ знае, какъ трѣбва да живѣе; той знае, кой е истинскиятъ пътъ въ живота му. Всѣки човѣкъ има въ себе си мѣрка, съ която мѣ-

ри нѣщата. Той разбира, кой какъ го е погледналъ. Когато нѣкой ви приеме добрѣ, вие казвате, че погледътъ на този човѣкъ ви внушава довѣрие, и въ всички ваши нужди и затруднения, вие можете да разчитате на него. Щомъ разбирате тѣзи нѣща и ги изисквате отъ другитѣ хора, постѣпвайте и вие съ тѣхъ по сѣщия начинъ.

Едно е важно въ живота на хората. То е слѣдното: човѣкъ не трѣбва да си създава ненужни спѣнки и страдания. Искате ли страдания и спѣнки, можете и сами да си създавате такива, но това трѣбва да става съзнателно, добрѣ обмислено, за да можете разумно да ги използвате. Невидимиятъ свѣтъ постоянно ви поставя на редъ страдания и слѣди за васъ, разумно да ги използвате, да имате придобивки отъ тѣхъ. Нѣма човѣкъ на земята, който да не е подложенъ на страдания и изпитания. И великитѣ Учители даже се подлагатъ на изпитания. Всѣки човѣкъ трѣбва да мине прѣзъ извѣстна дисциплина. Малкитѣ сжщества се подлагатъ на едни изпитания, по-голѣмитѣ — на други, а най-голѣмитѣ — на трети, обаче изпитанията за всѣко сжщество сж специфични. Тѣ съответствуватъ на неговитѣ сили и способности. Като знаете това, не се сърдете на Провидѣнието, не казвайте, че вашата сждба е най-тежка, или че Провидѣнието е строго къмъ васъ. Каквото и да кажете въ този смисълъ, вие нѣма да бждете прави. Богъ е еднакво снизходителенъ къмъ всички сжщества.

За Бога може да мислите само едно: отношенията на Бога къмъ всички хора сж едни и сжщи, безъ никаква разлика. Хората, обаче, не разбиратъ еднакво Бога, вслѣдствие на което се явяватъ противорѣчия въ живота. Богъ има желание да помогне на всички сжщества, но Той никога не бърза, никога не изнасилва моментитѣ. Той чака всѣко нѣщо да дойде на своето врѣме. Когато ние страдаме, Богъ използува страданията ни, за да ни поучи, да ни упжти въ правата насока на живота. Страданията съставляватъ една възможность да разберемъ Божията Мждрость. Всички наши несгоди и страдания сж велика задача за Бога. Той се занимава съ малки работи, грижи се, напимѣръ, за уреждане живота на единъ грѣшникъ. И светиитѣ, и ангелитѣ, па и самъ Богъ работятъ за уреждане живота на грѣшнитѣ. За праведнитѣ тѣ не мислятъ. Цѣлиятъ невидимъ свѣтъ има прѣдъ видъ живота на грѣшнитѣ, къмъ които е много снизходителенъ.

Питамъ: какво тълкувание можете да дадете на мотото: „вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди“? Въ какво трѣбва да бжде човѣкъ вѣренъ? — Въ Любовта. Въ какво трѣбва да бжде истиненъ? — Въ Мждростта. Въ какво да бжде чистъ? — Въ Истината. И най-послѣ, въ какво трѣбва да бжде благъ? — Въ Правдата. Значи, въ това мото сж застжпени четири нѣща: бжди вѣренъ по отношение на Любовта; истиненъ — по отношение на Мждростта; чистъ — по отношение на Истината и благъ — по отношение на

Правдата. Сждишъ ли нѣкого, думата ти трѣбва да бжде пълна съ благодѣтелство. Само тогава Правдата трѣбва да се прилага. Приложите ли Правдата и Истината въ живота си, вие ще почувствувате въ душата си вжтрѣшна лекота.

Казвамъ: човѣкъ трѣбва да бжде вѣренъ въ Любовета. Вѣрността е качество на Божията Любовь. Обикновениятъ човѣкъ може да говори за проявитѣ на обикновената любовь, но не и за проявитѣ на Божията Любовь. Когато нѣкой обича по Божествено, всички около него възприематъ тази любовь, радватъ се, изпитватъ импулъсъ къмъ нѣщо възвишено, но и тѣ сами не знаятъ, отдѣ иде всичко това. Започне ли човѣкъ да рекламира своята любовь, да ви убѣждава, че ви обича, че е готовъ на всѣкакви жертви заради васъ, това сж празни думи, проповѣдвани отъ паметъ вѣка още. И това е обичъ, но особенъ родъ, отъ която умиратъ малкитѣ на маймунитѣ. Маймунитѣ толкова много обичатъ своитѣ малки, че отъ обичъ ги задушаватъ. Една майка, въ България нѣкъждѣ, толкова много обичала дѣтето си, че отъ страхъ да не се простуди, завила го една нощъ съ юрганчето му прѣзъ глава. Като станала сутринята, намѣрила дѣтето си задушено, мъртво. Защо трѣбвало да го завива прѣзъ глава? Тя трѣбваше да остави главата му открита, свободно да диша чистъ въздухъ.

Оттукъ ще извадимъ слѣдното заключение: не покривайте главитѣ си съ своитѣ идеи! Понѣкога вашитѣ идеи могатъ да бждатъ такива, че като ги турите въ главата си, да ви заду-

шатъ. Оставете всѣка Божествена идея, всѣки Божественъ импулсъ на душата да се изяви така свободно, така естествено, че да прѣдизвика у васъ вжтрѣшна радостъ, която никой да не е въ състояние да я отнеме. Тази радостъ е резултатъ на това, че Богъ живѣе въ насъ, и ние изпитваме Неговата сила. Дойде ли човѣкъ до това положение, всички души ще бждатъ въ връзка помежду си. Всѣки трѣбва да се свърже най-първо съ своята душа. За тази цѣль той трѣбва да я търси постоянно, докато я намѣри. Щомъ я намѣри, човѣкъ трѣбва да знае, какъ да влиза и излиза отъ нея. Влѣзе ли въ душата си, той ще усѣти голѣмо разширение, свобода и лекота въ себе си. Рече ли да излѣзе оттамъ, той трѣбва да знае, дѣ е вратата, прѣзъ която се излиза.

И тъй, всички трѣбва да направите връзка съ Бога, послѣ съ своята душа и най-послѣ съ своитѣ ближни.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!

*

7. Лекция отъ Учителя, държана на 30 декември, 1925 г. въ г. София.

РАЗКОВНИЧЕТО.

„В ъренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Сега ще ви напиша нѣколко разхвърляни прави и криви линии. II — (T II — (∞
Какъвъ смисълъ намирате въ тѣзи линии? Тѣ прѣдставляватъ елементи на извѣстна идея. Могатъ ли тѣзи елементи да се сглобятъ въ едно цѣло? — Могатъ. — Какво ще се образува отъ тѣхъ? Думата „истина“. Цѣлата природа се състои все отъ такива разхвърляни части, които съставляватъ елементи на една велика, свещена книга. Тѣй щото, ако знаете начина, по който да сглобявате тия прави и криви линии, разхвърляни изъ цѣлата природа, вие ще намѣрите и тѣхния дълбокъ смисълъ.

Днесъ всички хора искатъ да се движатъ по правъ пжтъ. Прѣдставете си, че вие трѣбва да се движите по една хоризонтална плоскостъ, съвършено гладка, като ледъ. Какъ бихте вървѣли тогава? Колко пжтъ щѣхте да изминете въ единъ часъ? Освѣнъ това, какъ щѣхте да вървите? Почти на всѣка крачка щѣхте да падате, и докато стигнете края на тази плоскостъ, вие щѣхте да имате носъ охлузенъ, уста изкривена, глава пукната — здраво мѣсто нѣмаше да остане по тѣлото ви. Но благодарение, че въ природата има грапави мѣ-

ста, трапчинки, низки и високи мѣста, та човѣкъ може свободно да се движи изъ нея, и ако внимава, ще остане неповрѣденъ.

И тъй, кривитѣ линии въ природата често произвеждатъ голѣма хармония. Мнозина мислятъ, че хубавото, красивото седи въ еднообразието. Допуснете, че всички хора иматъ еднакво дълги носове, по 6 см., еднакви уши — по 7 см. голѣмина, вѣжди — по 5 $\frac{1}{2}$ см., чела — по 6 см. високи, какъ щѣха да изглеждатъ тѣ? Всички хора щѣха напълно да си приличатъ, като че имате прѣдъ себе си единъ и сжщъ човѣкъ. Има ли нѣщо красиво въ такава голѣма прилика между хората? Въпрѣки това, вие казвате на нѣкого: ти трѣбва да мислишъ, като мене, да вървишъ по моя пжтъ. Какво разбирате подъ думитѣ „да мисли човѣкъ като васъ, или да върви по вашия пжтъ“? Да мисли нѣкой човѣкъ като васъ, това значи и той да пие вода отъ сжщата чешма, отъ която и вие сте пили. Този човѣкъ може да пие отъ сжщата чешма, отъ сжщия чучуръ, но не и отъ сжщата вода. Водата привидно само е сжща, а въ сжщность всѣки моментъ тя е различна. Щомъ е тъй, вие сами трѣбва да желаете всички хора да пиятъ вода отъ една и сжща чешма — най-красивата, на най-високото мѣсто поставена и съ най-чиста вода, но водата на всѣкиго да се различава по нѣщо отъ вашата. Апостолъ Павелъ е разглеждалъ този въпросъ въ друга форма. Той е казвалъ, че ако човѣшкитѣ удове започнатъ да разглеждатъ службитѣ, които тѣ извършватъ, помежду имъ.

ще се яви споръ, т. е. ще се създаде извѣстна дисхармония. Защо? — Защото едни отъ тѣхъ изпълняватъ по-висока служба, а други — по-низка. Ако всички удове съзнаваха, че сж части отъ Божествения организъмъ, който еднакво се нуждае отъ тѣхъ, тѣ щѣха ли да спорятъ помежду си? На сжщото основание трѣбва ли хората да спорятъ помежду си, кой каква служба изпълнява? Едно е важно: всички да пиятъ отъ Божествената чешма! Пиятъ ли отъ Божествената чешма, тѣ сж удове на Божествения организъмъ, безъ разлика на това, кой каква функция изпълнява.

Запримѣрь, много отъ съврѣменнитѣ хора иматъ слабостъ, слѣдъ като се нахранятъ, тѣ започватъ да разправятъ, кой отъ какво страда. Казвамъ: има нѣща, за които не трѣбва да се говори. Човѣкъ може да говори за ябълки, за хлѣбъ, изобщо за всичко, което иде отгорѣ, т. е. отъ Бога. Ще кажете: за какво не трѣбва да се говори? — За всичко онова, което излиза отъ човѣка. Онова, което човѣкъ прави, трѣбва да става въ тъмнина, а онова, което Богъ прави, трѣбва да става на видело, на бѣлъ день. Затова, именно, Богъ създаде нощта и деня. Нощта е създадена за човѣшкитѣ дѣла, а деньтъ — за Божествени дѣла. Тъмнината е за хората, а свѣтлината — за Бога. Да бждемъ Божествени хора, това подразбира постоянно да живѣемъ въ свѣтлина. Ако човѣкъ може непрѣкъснато да живѣе въ свѣтлина, той е постигналъ вѣчното щастие. Това зависи отъ него. Вие зада-

вали ли сте си въпроса за дълбокият причини, които са заставили растенията да пуснат едната си половина, т. е. своите корени в земята, а другата половина, т. е. клонетът си в въздуха ? Това е една гатанка, един от неразрешените въпроси, не само за вас, но и за всички учени хора.

Съвременните естественици казват, че растенията пускат корените си в земята, за да черпят от нея сокове и да се хранят. Питам: животните как черпят сокове от земята, без да поставят краката си в нея? Хората как черпят енергии от земята, без да заравят краката си в нея? Млъкопитаещите ходят на четири крака, и по този начин са в контакт с силите на земята. Хората ходят на два крака, и с тях влизат в връзка с силите на земята. Ангелите пък никъкъ не стъпват на земята. Хората си представят ангелите същества с два крака, подобни на тях. Доколкото ние знаем, ангелите никога не стъпват на тази земя, която е направена само от умрели клетки. Когато ангелите слизат на земята, те кацват върху главите на хората, и вървят от глава на глава. В това отношение човешките мозъци представляват стъпала, по които ангелите ходят. Както виждате, това е особена философия. При това, забелязано е, че колкото по-често ангелите стъпват върху мозъците на хората, толкова и мозъците им са по-обработени, а следователно и хората мислят по-добре. Колкото по-малко ангелите стъпват върху мозъците на хората, толкова

по-злѣ мислятъ. Ние не говоримъ за ума, но за мозъка на хората.

И тъй, когато се натъквате на противорѣчията, вие страдате. Казвамъ: не се спирайте върху противорѣчията и върху страданията, които тѣ произвеждатъ. Старайте се да схващате красивата страна на страданията. Докато сте на земята, щастливитѣ дни, свѣтлитѣ точки въ живота ви сж радоститѣ, а нещастнитѣ дни, тъмнитѣ точки — скърбитѣ, страданията. Обаче, когато отидете на небето, тамъ ще бжде точно обратно: свѣтлитѣ точки на живота ви ще бждатъ скръбнитѣ дни, а за радоститѣ, които сте прѣживѣли на земята, вие почти нѣма да си спомняте. И тогава ще разберете, че смисълътъ на земния животъ е въ разумнитѣ, а не въ безсмисленитѣ страдания. Разумни, смислени страдания сж тѣзи, въ центъра на които се крие една малка радостъ.

Казвамъ: два важни момента има въ живота на човѣка. Единиятъ моментъ е, когато човѣкъ се ражда, т. е. когато иде на земята; вториятъ моментъ е, когато човѣкъ умира, т. е. когато напуска земята и заминава за другия свѣтъ. Първиятъ моментъ прѣдставлява процесъ на растене, на придобиване; вториятъ моментъ е процесъ на раздаване. Когато наближава нѣкоя душа да дойде на земята, тя кацва върху главата на нѣкой човѣкъ, и той започва да я залъгва да слѣзе на земята. Щомъ слѣзе на земята, въ форма на малко дѣте, то започва да плаче, но веднага го окжпватъ, даватъ му млѣчице, това — онова, турятъ го въ люлка и започватъ да го люлѣятъ, докато се ук-

роти. Като поизрасне, даватъ му хлѣбецъ, месце, започватъ да го учатъ, купуватъ му дрешки, обличатъ го хубаво. Като свърши училище, назначаватъ го на нѣкаква служба, опрѣдѣлятъ го въ нѣкакъвъ чинъ. Сега той разбогатява, купува си кжщи, лозя, имоти, и започва да се радва на живота. Щомъ забогатѣе достатъчно, извикватъ го да се върне назадъ, и по този случай той започва да раздава всичко, каквото е придобилъ на земята. Всѣки трѣбва да разбира закона на придобиването и закона на раздаването. Тѣзи два процеса трѣбва да се извършватъ правилно, хармонично. И придобиването, и раздаването трѣбва да става споредъ закона на Любовта. Ако човѣкъ придобива и раздава безъ любовъ, животътъ нѣма смисълъ.

Като говоримъ за Любовта, вие трѣбва да имате прѣдъ видъ едно отъ нейнитѣ особени качества, по което тя се познава. Щомъ Любовта дойде между хорага, тя веднага ще произведе нѣкакво противодѣйствие. Това е много естествено, понеже началната буква на думата любовъ е „Л“, която е законъ на противодѣйствие. Буквата „Л“ затваря жгълъ отъ 30°, което въ астрологията е добъръ знакъ. Значи, чрѣзъ Любовта човѣкъ противодѣйствува на нѣкои свои слабости. Този законъ се провѣрjava навсѣкждѣ въ живота. Наблюдавайте, какво става съ нѣкое младо момиче, когато се влюби. Докато не се е влюбила, тя е небрѣжна къмъ себе си, не се облича добрѣ, но щомъ Любовта я посѣти, тя започва да се облича добрѣ, става внимателна и къмъ

другитѣ хора, и се заема съ изправяне на нѣкои свои слабости. Тѣй щото, когато възлюбениятъ ѝ дойде при нея, тя го посрѣща весела и засмѣна. Любовта ѝ казва: ти ще слушашъ всичко, каквото ти казвамъ; не слушашъ ли, да му мислишъ! Значи, Любовта е законъ на противодѣйствиe срѣщу низшето въ човѣка. Всѣки, който не противодѣйствува на низшето въ себе си, той не люби. Това не подразбира, че трѣбва да бждешъ грубъ съ себе си. Не, ще бждешъ мекъ и ще противодѣйствувашъ на низшето.

Втората фаза на Любовта е щедростта, жертвата. Дойде ли Любовта въ човѣка, той ще отвори касата си, ще отвори сърцето си и разумно ще дава. Понеже всички хора съставляватъ части, удове на великия Божественъ организъмъ, тѣ трѣбва взаимно да си подпомагатъ въ името на тази велика Любовь. Казвате: щомъ ние съставляваме удове отъ Божия организъмъ, не сме ли свободни да мислимъ, да чувствуваме и да се проявяваме, както искаме? — Свободни сте, но свобода сжествува само въ разумния животъ. Дѣто нѣма разумностъ, тамъ нѣма абсолютно никаква свобода. На земята само живитѣ хора сж свободни, а мъртвитѣ сж роби. Докато листата на дървото седатъ на него отгорѣ, тѣ сж свободни, понеже могатъ да заематъ различни положения. Паднатъ ли листата отъ дървото, вѣтърътъ вече ги разнася, дѣто ще, и тѣ ставатъ играчка въ неговитѣ ржцѣ. Обаче, свободни ли сж падналитѣ листа? — Не сж свободни. Слѣдователно, на основание на този

законъ, и ние можемъ да бждемъ листа, цвѣтове или клончета отъ това Велико дърво на Божествения животъ. Докато се държимъ за него, ние ще имаме всички възможности за растене и развитие, ще опитае всички радости, въ които се проявява Божествениятъ Духъ.

Сега, напимѣръ, ще ви дамъ една формула, която вие трѣбва да рѣшите. Тя е слѣдната: $X=Y-Z=O$. Тази формула има дълбокъ смисълъ, и за нейното разрѣшение трѣбва да се роди нѣкой великъ математикъ. Нашата цѣль не е да разрѣшаваме неразрѣшими въпроси, но да обърнемъ внимание на външния, на обективния свѣтъ, като на азбука отъ великата Божествена книга. Въ това отношение всѣки трѣбва да изучава прирoдата. И нашитѣ тѣла, съ които сме облѣчени, съставляватъ букви, слокове отъ езика на живата природа, както и отъ великия Божественъ свѣтъ. Понѣкога, както се забавлявате въ нѣкой балъ, току изведнѣжъ ще дойде нѣкой ангелъ, ще ви дигне и ще ви занесе горѣ. Защо? — Той иска съ васъ, като съ буква, да напише нѣщо на своитѣ ученици. Когато ученицитѣ му прочетатъ написаното отъ него, той ви пуца да си отидете на земята. Слѣдъ 10-15-20 секунди вие се чувствувате отново свободенъ. И затова, когато нашата свобода се ограничи въ този свѣтъ, това става по единствената причина, че нѣкой ангелъ ни е задигналъ за онзи свѣтъ, иска да си послужи за извѣстно врѣме съ насъ, като съ буква, и послѣ пакъ ни връща на земята. Въ този случай ние трѣбва да бждемъ мирни, като букви. Запитватъ ли ни,

защо сме толкова мирни, ще отговоримъ: причината, дѣто седимъ мирни е тази, че въ дадения случай ние сме букви, съ които ангелитѣ си служатъ, да пишатъ и четатъ. Когато седимъ прѣдъ нѣкой фотографъ, ние сме мирни, тихи и спокойни. Ако прѣдъ единъ фотографъ заставаме толкова тихо и спокойно, колко по-мирни трѣбва да бждемъ прѣдъ тия напрѣднали сжщества отъ разумния свѣтъ!

И тъй, най-първо ние трѣбва да се самоизучаваме, като частъ отъ Великото. Щомъ съзнаемъ, че сме части отъ Великото, и животътъ ще придобие смисълъ за насъ. Изучимъ ли частитѣ на Великото, ние ще се запознаемъ и съ самия Божественъ животъ. Казвате: ние познаваме свѣта. Щомъ познавате свѣта и знаете много нѣща, ще можете ли вие да изтълкувате всички символи въ природата? Природата е пълна съ прави, спиралообразни, змеевидни и редъ други линии, чийто смисълъ вие не разбирате. Тѣ оставатъ за васъ неразрѣшени. Когато нѣкой ми каже, че не знае нѣщо, азъ се радвамъ, защото красиво е човѣкъ да не знае нѣщо. Тъй както ние сега живѣемъ, това още не е „животъ“ въ пълния смисълъ на думата. Животътъ за сега включва двѣ състояния: радостъ и скръбъ. Слѣдователно, колкото се радва човѣкъ, толкова и скърби. Значи, животътъ е съединение на еднакво число плюсове и минуси, които се взаимно унищожаватъ и даватъ нула. Ако радостта на нѣкого е $+2$, а скръбта му -2 , какво ще получи? — Нула. Тогава, какво остава въ живота? Какъвъ смисълъ има такъвъ

животъ, въ който нѣма никакъвъ плюсь? При това, какъ може да се обясни живота безъ радости и скърби? Всѣко движение въ свѣта се дължи или на радость, или на скръбъ. Човѣкъ се движи, защото го подтиква или радость, или скръбъ. Когато вървя напредъ, имамъ желание да придобия нѣщо, и затова изпитвамъ въ себе си нѣкаква радость. Когато отстъпвамъ назадъ, изпитвамъ скръбъ. Обаче, щомъ има настѣпване, има и отстъпване. Значи, животътъ всѣкога се изразява въ двѣ противоположни величини: $+2 - 2$, които въ резултатъ даватъ нула. Това прѣдставлява сегашниятъ животъ.

Питамъ: какво нѣщо е животътъ? — Движение. Да се движишъ, това значи да живѣешъ. — Въ каква посока? — И напредъ, и назадъ. Да се движишъ напредъ, това означава радость; да се движишъ назадъ — скръбъ. Ако имате еднакво число радости и скърби и извадите радоститѣ отъ скърбитѣ, какво ще останете? — Нула. Дѣ е животътъ тогава? Прѣдставете си, че вие сте посвѣтили цѣли 15 години отъ живота си въ служене на Бога, учили сте хората, какъ да върватъ въ Бога, и какъ да Му служатъ. Слѣдъ тѣзи 15 години у васъ се явява съмнѣние, дали сте въ правъ пѣтъ, или не. Питамъ: какво сте спечелили отъ вашето 15 годишно служене на Бога? Цѣли 15 години сте вървѣли напредъ, имате плюсь въ живота си, и слѣдъ това се връщате назадъ; значи, имате минусъ. Дѣ остава вашата вѣра? Само онзи човѣкъ е разбралъ живота и позналъ Бога, който въ своя стогодишенъ жи-

вотъ не е допусналъ въ душата си нито едно съмнѣние. Отвѣнъ могатъ да пристигатъ много вълнения, важно е тѣ да не проникватъ въ душата, или въ съзнанието на човѣка. Когато морскитѣ вълни се бушуватъ и удрятъ стѣнитѣ на парахода отвѣнъ, това е едно нѣщо; когато вълнитѣ пробиватъ парахода и влѣзатъ вътрѣ въ него, това е съвсѣмъ друго нѣщо.

Питамя: каква е вашата вѣра $2 + 2$ или $2 - 2$? Ако е $2 + 2$, резултатътъ ще бжде 4. Ако е $+ 2 - 2$, резултатътъ ще бжде нула. Значи, имате слѣднитѣ положения:

$$+ 2 - 2 = 0.$$

$$+ 2 + 2 = 4.$$

$$2 + 2 - 2 - 2 = 2 + 2 = 4 - 2 - 2 = 0.$$

Като разглеждате тѣзи числа, вие може да се смѣете, но и съврѣменнитѣ учени сж смѣшни прѣдъ лицето на небето, когато искатъ да убѣдятъ тамошнитѣ жители въ нѣкои тѣхни заключения. Какво означава равенството $2 + 2 - 2 - 2$? Числата $2 + 2$ показватъ, че нѣкой човѣкъ е служилъ на Бога цѣли 20 години, прѣзъ което врѣме ималъ резултатъ: $2 + 2 - 4$. Слѣдъ това той се усъмнилъ въ Бога и започналъ да губи. Животътъ му може да се изрази сега съ числата $- 2 - 2 = - 4$. Ако извадимъ отъ първитѣ 20 години послѣднитѣ години на неговия животъ, нищо нѣма да остане. Ще имаме тогава: $+ 4 - 4 = 0$. Защо се е усъмнилъ този човѣкъ? — Понеже много отъ хората не вървѣли по Бога. Нѣма защо да сждимъ тѣзи хора, толкова е тѣхната сила. Значи, тѣзи хора, които сж те разколебали, сж по-силни отъ тебе. Първитѣ двама

$1 + 2 + 2$ сж започнали работата много добърѣ, но другитѣ двама, които сж дошли отпослѣ, развалили работата на първитѣ двама. И затова ние казваме $2 + 2 = 2 - 2$. Съвременната математика допуска ли това нѣщо?

Понѣкога ние искаме да въздѣйствуваме на Бога, да направи нѣща, които не сж въ съгласие съ Неговитѣ закони, т. е. съ законитѣ на живата природа. Мислите ли, че може да се въздѣйствува на Бога? Въ свѣта сжествува законъ, който регулира отношенията. Споредъ този законъ Богъ е готовъ да направи всичко, което е разумно. Щомъ е въпросъ за нѣщо разумно, Богъ ни отговаря още при първия зовъ, отправенъ къмъ Него. Речемъ ли да искаме невъзможни нѣща отъ Бога, тогава иде и Божествената пръчица. Тази пръчица не е нищо друго, освѣнъ показалеца на Неговата ржка, съ който Той иска да ни каже, че това, което въ дадения моментъ желаемъ, не носи благо за нашата душа. Трѣбва ли да скърбимъ въ този случай? Прѣдставете си, че вие минавете прѣзъ пустинята и носите въ ржката си шише съ вода, която ще ви стигне прѣзъ цѣлото пжтуване. Въ това врѣме иде при васъ единъ човѣкъ, взима шишето ви и го напълва съ злато. Той казва: ще напълня шишето ви съ злато, защото вода отвсѣкждѣ може да вземете, но злато не може да намѣрите така лесно. Като тури златото въ шишето, водата се излива. Вие продължавате пжтя си въ пустинята, като носите вече шише, пълно съ злато. Може ли това

злато да задоволи жаждата ви въ тази суха, безводна пустиня? — Не може.

Казвамъ: сега много хора се намиратъ въ пустинята, дѣто се нуждаятъ отъ вода, а не отъ злато. Докато човѣкъ е въ пустинята, той прѣдпочита водата прѣдъ златото. Илѣзе ли отъ пустинята, той прѣдпочита златото, т. е. знанието. Да добиешъ злато, това е дълбокиятъ смисълъ на живота.

Всички хора сж изпратени на земята да учатъ. Какво трѣбва да изучаватъ? — Живота. Питамъ: вие какво трѣбва да научите тази вечеръ? Нѣкои ще кажатъ, че трѣбва да научатъ, какъ да любятъ Бога. Какъ можете конкретно да изразите любовта си къмъ Бога? Да оставимъ настрана вашия отговоръ, но азъ ще ви дамъ единъ примѣръ, да видите, какъ може човѣкъ да изрази любовта си къмъ Бога. Запримѣръ, вие вървите по пжтя съ единъ отчаянъ, скърбенъ човѣкъ и му казвате: ти трѣбва да разбирашъ Великия Законъ, който движи човѣшкитѣ съзнания! Този човѣкъ ще разбере ли нѣщо отъ вашитѣ думи? — Нищо нѣма да разбере. — Ще се утѣши ли? — Нѣма да се утѣши. Обаче, ако вие, като вървите съ този човѣкъ, се обърнете къмъ Бога съ молба да му помогне и му кажете нѣколко сладки думи, той ще ви разбере повече отъ първия пжтъ; той ще ви изслуша и ще се раздѣли съ васъ малко успокоенъ и насърденъ. При раздѣлата си съ него, вие му казвате: вѣра, абсолютна вѣра въ Бога! — и си заминавате. Думата „вѣра въ Бога“ е сѣмето, което вие насаждате въ

неговата душа. Нѣма да минатъ и 15 години, това сѣме ще порасне и ще даде своитѣ добри плодове. Ако попадне на добра почва, вѣрата съдържа въ себе си голѣма сила. Единъ день, като срещнете този човѣкъ, той ще се зарадва и ще ви каже: заповѣдайте въ моята градина, да си откъснете отъ хубавитѣ плодове на вѣрата. Значи, доброто, красивото въ свѣта всѣки може да направи и то по всѣко врѣме.

Слѣдователно, добритѣ мисли, които сме посѣли въ човѣшкитѣ умове, сърца и души, сж истинскитѣ придобивки на живота. Да помогнете на човѣка, това не подразбира да му дадете парче хлѣбъ, но да му кажете онази сжщественa дума за случая, която ще даде своитѣ добри плодове. Парчето хлѣбъ днесъ ще се изяде, утрѣ пакъ е нужно, а сжществената дума, паднала на добра почва, дава днесъ 30, утрѣ 60, други день 100 сѣмена. И азъ искамъ тази вечеръ да ви кажа само една сжщественa дума: вѣра! Защо и за какво ще ви послужи тази дума, не питайте! Писанието казва: „Безъ вѣра не може да се угоди на Бога“. И азъ казвамъ: безъ вѣра не може да се придобие Любoвьта; безъ вѣра не може да се придобие Мждрoстѣта, знание-то; безъ вѣра не може да се придобие Истината. Безъ вѣра нѣма растене. Безъ вѣра не може да се постигне нищо въ свѣта. Вѣрата е единствената сила, която движи свѣта. Тя е първата стѣпка въ живота на човѣка. Имашъ ли вѣра, ще придобиешъ търпѣние. Вѣрата е първиятъ слуга, който ще ти каже: влѣзъ, дѣ-

го искашъ. Всички врати сж отворени за тебъ. Тя сама ще ти показва, въ коя врата можешъ да влизашъ и прѣзъ коя — да излизашъ.

И сега, като задача за цѣлата година ви давамъ думата „вѣра“. Вие искате да ви се даде единъ ключъ. Вѣрата, това е ключътъ, съ който трѣбва да работите. Обезсърдчите ли се, кажете: вѣра! Срещнете нѣкоя мечка на пѣтя си, кажете: вѣра! Мечката ще мине и заминe покрай васъ, безъ да ви причини нѣкаква пакостъ. Нѣмате петъ пари въ джоба си, кажете: вѣра! Нѣмате приятели, кажете: вѣра! Нѣма да мине много врѣме, и приятелитъ ви единъ слѣдъ другъ ще дойдатъ при васъ. Вѣра трѣбва на хората, а не вѣрвания! Да вѣрваме въ Бога безъ никакво колебание и съмнѣние, да знаемъ, че живѣемъ въ разумень свѣтъ, това е великото, славното въ живота. И тогава, всички, които сж около насъ, ще разбератъ, че ние имаме жива вѣра въ себе си. Ако учителътъ има тази жива вѣра, като влѣзе между ученицитъ си, и той ще ги разбира, и тѣ ще го разбиратъ. Ако и учителитъ, и ученицитъ живѣятъ въ живата вѣра, тѣ ще работятъ съ въодушевление. Интелигентниятъ човѣкъ има вѣра. Той разбира нѣщата изведнѣжъ, нѣма защо да му се доказватъ.

Казвамъ: дръжте въ себе си ключа на вѣрата! Никаква друга философия не ви трѣбва. Имате ли вѣра, ще имате и знания. Навсѣкждѣ ходете, но вѣрата си дръжте! Какво е вѣрата, не чоплете, ако искате да имате успѣхъ въ живота си. Винаги носете съ себе

си ключа на вѣрата! Дръжте го на чисто мѣсто! Въ вода не го туряйте! На хората не го давайте! Носете го на лѣвата страна, до сърцето си, и по десетъ пѣти на день провѣрвайте, седи ли този ключъ на мѣстото си. Отъ сутринъ до вечеръ дръжте ключа на вѣрата въ себе си, да не би нѣкой да го открадне. Отивашъ на работа, провѣри, въ тебе ли е ключътъ. Ако е въ тебе, не бой се; не е ли въ тебе, много нещастия могатъ да те сполетятъ. Така е било отъ памти-вѣка, така ще бѣде и до скончанието на свѣта. Безъ вѣра не може да се угоди на Бога. Безъ вѣра нѣма животъ.

И тъй, тази вечеръ ви се даде свѣтлата и мощна дума „вѣра“, съ която всички недоразумения ще прѣстанатъ, и всичко ще трѣгне по медъ и масло. Служете си прѣзъ цѣлата година съ ключа на вѣрата и до година ще провѣримъ, какъ сте го употребявали. Ние ще провѣримъ, дали този ключъ седи още въ вѣтрѣшния джобъ до сърцето ви. Този ключъ не е нито желѣзенъ, нито златенъ. Той е отъ диамантъ; изработенъ е въ една отъ първитѣ фабрики на Божествения свѣтъ. Когато ангелитѣ провѣрватъ сърцата на хората, тѣ гледатъ, дали този ключъ е на мѣстото си, дали е употребяванъ, или не. Богъ казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Защо Богъ иска, именно, сърцето на човѣка? — Защото тамъ е ключътъ на вѣрата. Когато този ключъ отваря и затваря сърцето на човѣка, Любовта влиза и излиза свободно прѣзъ него. Когато този ключъ не отваря и

не затваря сърцето на човѣка, Любовта не влиза и не излиза свободно. Какво става съ таква сърце? — То се покваря. И тъй, ще знаете, че сърцето носи ключа на вѣрата.

Това е угощението, което тази вечеръ ви дадохъ отгорѣ. Носете съ себе си ключа на вѣрата, и каквото желаете, ще постигнете!

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѣди!“

*

8. Лекция отъ Учителя, държана на 6 януари, 1926 г. въ г. София.

КАКВОТО СТАВА.

„В ъренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Прочете се резюме отъ: „Свободна и
любима тема.“

За слѣдния пжть пишете върху: „Добри
и лоши послѣдствия отъ сиромашията и бо-
гатството.“

Сега ще ви запитамъ: кога малкото пти-
ченце, което седи въ гнѣздото, отваря устата
си? — Когато вижда майка си да му носи хра-
на. Коя е причината, дѣто това малко птичен-
це, у което още нѣма никакво съзнание, от-
варя устата си, щомъ види, че майка му но-
си храна? Отъ друга страна, каква е тази си-
ла, която заставя майката да отива на нѣкол-
ко километра разстояние, да гърси храна за
своитѣ малки? (— Майчината любовъ). Това,
което вие наричате майчина любовъ, не е ни-
що друго, освѣнъ Божественъ импулсъ, кой-
то заставя, както птичката, така и всички ос-
танали живи същества, да служатъ на своитѣ
малки. Наблюдавайте, напримѣръ, квачката,
какъ се проявява къмъ своитѣ пиленца, и
какъ — къмъ чуждитѣ пиленца. Изобщо, къмъ
чуждитѣ пиленца, или къмъ други кокошки
тя е жестока, но къмъ своитѣ малки тя е
нѣжна: събира ги около себе си, крие ги
подъ крилата си, пази ги, не дава на никого

да се приближи до тѣхъ. Това се продължава около 2—3 мѣсеца, докато малкиѣ израснатъ. Щомъ израснатъ, тя започва да ги кълве, да ги пѣди отъ себе си, остава ги вече сами да си търсятъ храна.

Питамъ: какъ ще обясните това противорѣчие? Може ли такава проява да се нарече любовъ? Значи, и въ кокошката нѣма благородство. Сжшитѣ отношения се заблѣзватъ и между хората. Докато дѣтето е малко, и бащата, и майката му се радватъ; тѣ сж нѣжни, внимателни къмъ него, но щомъ то израсне, стане голѣмъ, възрастенъ синъ, бащата започва да го хока и му казва: излѣзъ отъ моята кѣща, иди въ свѣта нѣкъждѣ, да си търсишъ работа! Въпросътъ е, кой научи това малко птиченце да си отваря устата и да чака майка му да го храни? Въ кой университетъ се учи? Въ това отношение малкото пиленце е по-умно, по-годно за животъ отъ малкиѣ дѣца. Дълго врѣме майката трѣбва да събужда своето малко дѣте, докато то се научи само да отваря устата си. Сега, като ви говоря по този въпросъ, той ви се вижда обикновенъ, простъ и казвате: тѣзи работни сме ги слушали много пѣти, познати ни сж. Не е така. И въ най-проститѣ и обикновени нѣща се крие дълбокъ смисълъ.

Сега ще ви задамъ другъ философски въпросъ: какъ се създадохъ свѣтоветъ? Защо земята е създадена такава, каквато днесъ я виждаме, и защо е поставена на такова далечно разстояние отъ слънцето? Мнозина ще

отговорятъ на тѣзи въпроси, че Богъ е наредилъ всичко това, че Той е искалъ тѣй да бжде. Сега, съ едно малко разяснение, безъ да се впускамъ дълбоко въ реалността на нѣщата, ще ви кажа, какъ трѣбва да гледате и да разбирате въпроситѣ. Когато се фотографира-те и виждате своя образъ на стъклото, доволни ли сте отъ себе си? — Не сте доволни. Образътъ ви на стъклото е тъменъ, черенъ. Питамъ: това черно лице отъ Бога ли е създадено? — Не. Тази чернота е присъща на свойството на извѣстни съединения, съ които стъклото е намазано. Тѣ иматъ свойството да се разлагатъ отъ свѣтлината и да почерняватъ. Фотографътъ е причината да стане вашето лице толкова черно. Той ви поставя при такива условия.

Слѣдователно, вие трѣбва да различавате сѣнкитѣ отъ дѣйствителността. Реаленъ образъ на човѣка срѣщаме въ живия човѣкъ; неговото лице е розово. Нереаленъ образъ е този, който виждаме снетъ на хартия, а още повече на свѣточувствителното стъкло въ фотографията. Нѣкой погледне образа си на такова стъкло и казва: колко съмъ красивъ! Каква красота има въ този черенъ образъ? Цѣлъ арапинъ си. И слѣдъ всичко това съврѣмненитѣ хора искатъ да се убѣдятъ едни други, че сж красиви и казватъ: това лице е като на светия. Тѣ взиматъ единъ портретъ на такъвъ светия, кланятъ му се, почитатъ го. Каква реалностъ има въ този портретъ? Когато срещнете истинския, дѣйствителния човѣкъ, вие го пждите, изхвърляте го вънъ отъ себе

си, а като дойде въпросъ за неговия образъ, снетъ на хартия, туряте го близо до сърцето си, кланяте му се, уважавате го. Въ Америка пъкъ, при нѣкои спиритически сеанси, хората постъпватъ по другъ начинъ. Когато се яви нѣкой духъ и пожелае да се помолятъ за него, тѣ се молятъ; пожелае ли този духъ да дадатъ за душата му 5 — 10 долара на нѣкой бѣденъ човѣкъ, тѣ казватъ: ще си помислимъ малко. Изобщо, американцитѣ не сж много щедри; тѣ не обичатъ да даватъ материални помощи.

И тъй, причинитѣ за всички мжнотии въ живота не се дължатъ само на насъ. Мнозина казватъ: нещастieto ни се дължи на това, че сме дошли на тази грѣшна земя. Питамъ: щомъ е така, защо дойдохте на земята? Кой ви изпрати? Ще кажете, че Господъ ви изпратилъ. Ако това е вѣрно, дѣ сж документитѣ ви? Когато се качвате на единъ слабъ, старъ параходъ, и вълнитѣ започватъ отъ всички страни да нахлуватъ въ него, кой е виновенъ за нещастieto, което ви сполетява? — Вашето криво разбиране за нѣщата. Ако бѣхте се качили на здравъ, солиденъ параходъ, никакво нещастие, никакви мжнотии нѣмаше да ви сполетятъ.

Моята цѣль днесъ не е да ви наведе на мисълта, да се запитвате, защо сте дошли на земята, но като сте дошли веднѣжъ, да се запитате, кой е правиятъ начинъ, по който можете да подобрите живота си? Запримѣръ, нѣкой казва: Богъ е вездесѣщъ, Той се грижи за всички живи същества. Обаче, намѣри

ли се този човѣкъ прѣдъ една малка мжчността, той веднага изгубва присѣтствието на духа си, и започва да се тревожи. Защо и въ този случай той не каже, че всичко е отъ Бога? Окултниятъ ученикъ, който иска да разрѣши своитѣ мжчноти и правилно, щомъ се натъкне на нѣкоя отъ тѣхъ, той трѣбва да каже: така е опрѣдѣлилъ Господъ. Дръжте въ ума си идеята, че всичко, каквото ви се случва, е за ваше добро. То е опрѣдѣлено отъ висши, разумни същества, които иматъ присърце вашето развитие. Знаете ли това, никога не корегирайте тѣхнитѣ постѣпки и замисли! Запримѣръ, Богъ казва на едного отъ васъ: иди при приятеля си и го посѣвѣтай да не пие. Вие си казвате: ами ако той се обиди отъ моя съвѣтъ? Дали ще се обиди, или не, ти не мисли върху това, но изпълни порѣчката, която ти е дадена отгорѣ. Ако ти не го посѣвѣтавашъ, има опасностъ за него, да не стане пияница, да се пристрасти къмъ пиенето.

Другъ примѣръ: ти си богатъ човѣкъ, но имашъ единъ добъръ приятелъ, бѣденъ човѣкъ. Седишъ единъ день дома си, размишлявашъ по нѣкой въпросъ, и отвлѣчъ нѣщо ти казва: дай половината отъ имането си на своя приятелъ! Ти започвашъ да си мислишъ: дали Господъ ми казва това, или то произтича отъ мене? Усъмните ли се въ този вжтрѣшенъ гласъ, вие разсѣждавате вече, като свѣтскитѣ хора. Често слушате свѣтскитѣ хора да казватъ: ние трѣбва да се осигуримъ! Да, прави сж тия хора, но само ако

тѣ подразбиратъ онази вѣчна осигуровка, въ която нѣма смъртъ. Какво виждаме днесъ? Всички хора се осигуряватъ, и въ края на краищата всички умиратъ. Защо? — Защото сж нарушили великитѣ Божии закони.

Първото нѣщо: всѣки отъ васъ трѣбва дълбоко да се проникне отъ мисълта, че каквото и да му се случи въ живота, то е отъ Бога опрѣдѣлено. Всички ние сме изпратени на земята да научимъ единъ великъ урокъ. Какъвъ е този урокъ? — Да бждемъ доволни и при най-голѣмото нещастие, което може да ни сполети. Напримѣръ, имате знание — може да го изгубите; имате богатство — може да го изгубите; може да изгубите и зрѣнието си, и краснорѣчието си, и нѣкой свой любимъ човѣкъ — всичко може да прѣживѣе човѣкъ. Той може да изгуби и своитѣ свещени идеи, но разумниятъ човѣкъ, при всички условия на живота, ще каже: така е опрѣдѣлилъ Господъ. Такава е Неговата воля! Въ Бога нѣма нито промѣна, нито измѣна. Каквото Богъ е опрѣдѣлилъ, ние трѣбва да го приемемъ. Той може и сто пѣти да те спусне до дъното на океана, но ти се дръжъ за конца, съ който те спуща. Ти можешъ да изгубишъ съзнание, не бой се, нищо нѣма да ти стане. Богъ пакъ ще те изтегли на повърхността на земята. Той ще те спуща въ водата и ще те вади, но ти всичко ще издържишъ. Пуснешъ ли конца и пожелаешъ ли самъ да се спасявашъ, работата ще вземе другъ край: всичкитѣ нещастия ще се струпатъ отгорѣ ти, и отнийдѣ нѣма да ти дойде

спасение. Всичката философия на живота се ди въ слѣдното: дръжете връзката си съ Господа! Нѣкой казва: да имамъ пари, ще видите, какъ ще подобря живота си! Съ пари подобрене, спасение не става. Ако свѣтътъ можеше да се спаси съ пари, това е най-лесната работа. Ако съ ядене се разрѣшаваха въпроситѣ, всѣки день не ядемъ ли? Силата на човѣшката душа се крие въ живота, въ положителната вѣра. Има ли човѣкъ тази жива вѣра, той ще бѣде въ постоянна, непрѣривна връзка съ Бога, прѣзъ всички състояния на своя животъ.

Едно отъ заблужденията, което съществува между васъ, е слѣдното: вие мислите, че можете да направите хората щастливи. Казвамъ: вие не можете да направите човѣка нито щастливъ, нито нещастенъ. Обаче, Богъ може да употреби човѣка, като оржие, чрѣзъ което да дойде вашето нещастие, или щастие. Запримѣръ, когато Богъ вижда, че богатството на нѣкой човѣкъ е въ състояние да го спъне въ духовния му животъ, тогава Той изпраща нѣкой апашъ при него, да го обере. Вижда ли пъкъ, че сиромашията е въ състояние да спъне нѣкого въ правилното му развитие, Богъ казва на нѣкой богатъ човѣкъ: дай половината отъ своето богатство на еди-кого си! Кажe ли Богъ нѣкому да направи добро на своя братъ, той не може да противодѣйствува на Неговата заповѣдь. Този човѣкъ ще се намѣри въ положението на птичката, която носи храна на своитѣ малки, и направо я туря въ устата имъ. Ако птичката се отказва да изпълни во-

лята Божия, друга нѣкоя птичка ще дойде и ще донесе храна на малкитѣ птиченца. Дойдешъ ли до изпълнение волята Божия, ти непременно трѣбва да ѝ се подчинишъ. Каквото Богъ ти заповѣдва отвлѣкнѣ да направишъ, ти ще го изпълнишъ, безъ да казвашъ, че имашъ свободна воля, че можешъ да го направишъ, или да не го направишъ. По отношение на Божиитѣ заповѣди и повеления, нѣма свободна воля, нѣма свободенъ изборъ. Речешъ ли тукъ да проявишъ свободна воля и грѣхътъ се проявява. Нѣкой казва: азъ мога да правя изборъ между доброто и злото и да постѣпвамъ, както искамъ. — Можешъ, но това е относителна свободна воля; при тази свободна воля човѣкъ още по-ясно вижда своето несъвършенство. Дойде ли Любовта въ човѣка, той се намира въ абсолютния, въ съвършения животъ. Значи, да живѣешъ въ Любовта е по-велико, отколкото да живѣешъ въ относителната свобода.

Нѣкой казва: азъ не съмъ добъръ човѣкъ. Казвамъ: ти си добъръ човѣкъ, но отъ тебе има още по-добри. На по-добрия пъкъ казвамъ: ти си по-добъръ отъ много хора, но има и най-добри хора въ свѣта. Значи, въ добрината на човѣка има степени на сравнение. Тѣй щото, кажемъ ли нѣкому, че е добъръ човѣкъ, ние не подразбираме, че той е съвършенъ, но казваме, че не е лошъ човѣкъ. Въ такъвъ случай, човѣкъ може да бѣде добъръ, по-добъръ, най-добъръ и мистично-идейно добъръ. Станешъ ли мистично-идейно добъръ, ти влизашъ вече въ Божествения свѣтъ, дѣто

ще имашъ здрава основа, като човѣкъ, който е миналъ прѣзъ всички степени на доброто. Стане ли човѣкъ мистично-идейно добъръ, Господъ вече му говори съ положителенъ, съ категориченъ езикъ. Докато той е добъръ, по-добъръ и най-добъръ, Господъ ще му говори чрѣзъ Духа, и той ще има свобода да избира.

И тъй, главната мисль, която трѣбва да остане въ ума ви е тази, че всичко е отъ Бога. Щомъ казвате, че всичко е отъ Бога, каквото и да ви се случи, трѣбва да го понасяте съ съзнанието, че то е отъ Бога изпратено. Ако заболѣете, не търсете лѣкаръ, но първо ицете при Бога и Го запитайте: Господи, какво да правя? Ти ми изпрати болестъта, кажи ми, какъ да се лѣкувамъ. Ако останете безъ пари, не тичайте веднага при нѣкой банкеръ, но пакъ се отправете съ молба къмъ Бога, Той да ви помогне, или да ви посъвѣтва, по какъвъ начинъ и отдѣ да намѣрите пари. Най-послѣ, ако се нуждаете отъ учитель, пакъ се обърнете къмъ Бога, Той да ви посочи, кого да вземете за свой учитель. Само по този начинъ човѣкъ ще може да се справи съ своитѣ мжчноти.

Днесъ много хора иматъ недоразумения съ своитѣ синове и дъщери. Като наблюдавамъ отношенията между родителитѣ и дѣцата, виждамъ, че много дѣца иматъ такива отношения къмъ родителитѣ си, каквито юрдечето къмъ своята майка-кокошка. То върви подирѣ ѝ извѣстно врѣме, но щомъ види вода, веднага напуща майка си и влиза въ водата. Защо юрдечето напуща кокшката? — Защото

не е отъ нейния родъ. То напуска майка си и не мисли за нея, като ѝ казва: не те признавамъ за майка. Мене водата ми е свойствена. Оттукъ вадимъ слѣдния законъ: човѣкъ не трѣбва да бжде робъ никому. Не ставайте роби и на дѣцата си! Всѣко дѣте, което дохожда въ вашия домъ, иде съ главната задача да служи на Бога. Щомъ е така, вие ще го приемете, както Богъ го приема, ще гледате на него, като на Божи служителъ, и нито вие ще го заробвате, нито дѣтето васъ ще заробва. Не мислете, че вие можете да направите дѣцата си щастливи. Всѣки човѣкъ, билъ той ученъ или простъ, повече или по-малко способенъ, силенъ или слабъ, е изпратенъ на земята съ специална задача, която само той може да свърши. Не мислете, че вие можете да измѣните неговата задача. Ако се считате за много ученъ, прѣвърнете коня въ човѣкъ. Вие може да го поставите въ палатъ, да му дадете най-добри условия за животъ, можете да го научите да смѣта дори, но оставите ли този конъ самичкъ, той по никой начинъ не може да прѣдаде знанието си на другъ конъ. Конятъ означава забитъ колъ. Той казва: ти не можешъ да туришъ въ главата ми повече отъ това, което Богъ е опрѣдѣлилъ да влѣзе. Той е благодаренъ на това, което Богъ му е далъ и казва: азъ прѣдпочитамъ да си остана конъ, както Богъ ме е създалъ, отколкото да стана такъвъ философъ, какъвто вие искате да ме направите. Нима положението на актьора, който нѣма петъ пари въ джоба си, но играе роля на царъ, е по-до-

бро отъ положението на единъ селянинъ, който има десетъ декара земя?

Казвамъ: сжщността на човѣшкия животъ се заключава въ неговата разумность. Силата на човѣка седи въ това, че той има диханието Божие, както и образа и подобие-то Божие. Въ Божественото е силата на човѣка. Отдавайте първо мѣсто на Божественото въ васъ, а не на вашата личностъ. Когато Божественото говори въ човѣка, това е истинскиятъ Човѣкъ. Въ Божественото нѣма страхъ, нѣма колебание, нѣма болести, нѣма незѣжество. Въ Божественото се крие силата за постигане на знание, мъдрость и свобода. Усъмните ли се въ нѣщо, кажете си: всичко е отъ Бога! Не е достатъчно само на думи да кажете това, но тѣзи думи трѣбва да станатъ плътъ и кръвъ за васъ. Кажете ли ги, въ изговарянето имъ да вземе участие и ума, и сърцето, и волята ви. Дойдете ли до единъ кръстопжтъ, кажете си: всичко е отъ Бога. Той е създалъ земята, и азъ ще бжда благодаренъ отъ нея, ще използвамъ условията, при които съмъ поставенъ. Единъ день, когато свърша училището на земята, Богъ ще ме постави въ друга планета, при подобри условия, тамъ да раста и да се развивамъ. Ако не изпълнявамъ волята Божия, нѣма да използвамъ даже и условията на земята.

Казвамъ: новото учение трѣбва да се приложи, ако искате да имате вътрѣшни резултати. Всички имате мъжнотии, но не знаете, какъ да ги разрѣшите. Всѣки има мъжнотии, които той непрѣменно трѣбва да разрѣ-

ши. Ако днесъ не може, утрѣ непрѣменно трѣбва да ги разрѣши. Това значи: ако човѣкъ не разрѣши мжнотиитѣ си въ този животъ, въ другъ нѣкой животъ ще ги разрѣши. Че това е така, виждаме отъ обстоятелството, че човѣкъ и днесъ още носи съ себе си неразрѣшени задачи отъ своето минало. Искате ли да подобрите живота си, непрѣменно трѣбва да разрѣшите мжнотиитѣ на своя животъ, а тѣ не сж нищо друго, освѣнъ задачи, по-сложни и по-прости. Колкото повече човѣкъ се развива, толкова по-високо разбиране той трѣбва да носи за живота. Нѣкой казва: знаете ли, съ какво се занимава астрологията? Първиятъ въпросъ, съ който трѣбва да се занимава, той е въпросътъ за живота на златото, т. е. за живота на слънцето. Можете ли, като изучавате златото, да го оживите? Ако можете да трансформирате златото въ себе си, да го използвате разумно, тогава това злато, т. е. слънцето ще има добъръ аспектъ за васъ. Ако можете отровната Венера въ себе си, т. е. мѣдта да прѣвърнете въ благороденъ металъ, въ подобъръ животъ, тогава тази Венера ще има добъръ аспектъ за васъ. Не можете ли да я прѣвърнете въ благороденъ металъ, тя ще укаже лошо влияние върху васъ и ще ви разруши. Такъвъ човѣкъ, дѣ какво види, все се влюбва: въ животно, въ растение, въ човѣкъ, въ нѣкоя книга и т. н. Всички тия одушевени тѣла, като се докосватъ до сърцето му, прѣдизвикватъ наранявания, вслѣдствие на което любовта отъ неговото сърце изтича на-

вънъ. Това не е любовъ. Истинската любовъ е Божията, която седи въ сърцето на човѣка съ години. Тя трае не само единъ животъ, но и два, и три, и десетъ, и повече животи, и винаги остава неизмѣнна. Тѣй щото, когато говоримъ за Любовта, ние имаме прѣдъ видъ Бога, Който е свидѣтель на думитѣ ни и ни заставя да изпълнимъ Неговата воля.

Сега иде нова епоха на земята, прѣзъ която всички хора ще бждатъ подложени на Божественъ огънь. Всички хора, безъ изключение, и по плътъ, и по-духъ, ще минатъ прѣзъ този огънь, за да се прѣчистятъ. Всички благородни метали ще се разтопятъ, всички отровни утайки и наслоявания, които тѣ сж оставили въ кръвта на човѣка, ще се прѣработятъ, и човѣкъ ще се повдигне на по-високо стѣпало отъ това, на което се намира днесъ. За това врѣме, именно, говори и апостолъ Павелъ, като казва: „Всички ние нѣма да умремъ, но ще се измѣнимъ, ще се прѣобразимъ.“ Само по този начинъ човѣкъ може да влѣзе въ новия животъ. Той ще бжде вече чистъ и светъ. Това състояние наричатъ „новораждане“. Ето защо всички хора трѣбва да бждатъ готови за Божествения огънь. Нѣма да мине дълго врѣме, и този огънь ще дойде. Той ще трансформира свѣта и ще донесе новъ моралъ. Всички стари форми, всички отживѣли, изгъркани нѣща, трѣбва да отстъпятъ на новитѣ и красиви форми.

Съврѣменнитѣ хора искатъ да оправятъ свѣта съ старитѣ форми, съ старитѣ методи. Това е немислимо. И затова, каквото и да ви

се случи, казвайте: такава е волята Божия! Дойде ли ви нѣкаква болестъ, обърнете се къмъ Бога съ дълбоко съзнание за всичко, което става наоколо ви, и кажете: Господи, благодаря Ти за всичко, което ми изпращашъ! Кажешъ ли така, нѣма да мине дълго врѣме, и болестъта ти ще изчезне. Какво правите вие въ такива случаи? Като ви хване нѣкаква болестъ, казвате: достатъчно ми е това, Господи! Все на мене ли ще изпращашъ изпитания? И сега, като ви наблюдавамъ, азъ намирамъ, че вашето търпѣние е много малко. Вие сте дошли на земята да опитате Божията благодать; тя се изпитва само чрѣзъ страданията, а не чрѣзъ радоститѣ. Богъ е оставилъ радоститѣ за другъ животъ, когато отидемъ въ друга планета, а за земята Той е опрѣдѣлилъ скърбитѣ и страданията. Човѣкъ трѣбва да изпита първо малкитѣ страдания, послѣ — по-големитѣ, слѣдъ това — най-големитѣ; когато дойде до мистично-идейнитѣ страдания, тогава само той ще влѣзе въ другия свѣтъ, дѣто Богъ ще му проговори. Когато Христосъ бѣше разпнатъ на кръста, Той прѣживяваше мистично-идейни страдания. Хората, като не знаятъ това, запитватъ: защо Богъ допусна да разпнатъ Христа? — Защото Той трѣбваше да изпита мистично-идейни страдания.

И тъй, сега ви оставамъ слѣдната мисль: всичко е отъ Бога! Страданията ни сж дадени отъ Бога, а отъ насъ Богъ иска да се учимъ и да бждемъ благодарни за всичко. Значи, страданията сж отъ Бога, благодарността — отъ насъ. Сиромашията е отъ Бо-

га, а щедростта — отъ насъ, отъ нашитѣ души. Щедъръ е само онзи човѣкъ, който, при най-голѣмата сиромашия, може да раздѣли залъка си съ своя братъ. Богатиятъ човѣкъ не е щедъръ. Съ сиромашията хората се изпитватъ, доколко тѣ сж готови да дѣлятъ хапката си съ своя ближенъ. Дали ще бжда сиромашъ или богатъ, това е пакъ отъ Бога. Човѣкъ може да знае, какво ще му се случи утрѣшния день, но правилно е той да не прави никакъвъ опитъ да избѣгва отъ това, което Богъ е отредилъ за него. Въ това, което Богъ е опрѣдѣлилъ за всѣки човѣкъ, се крие нѣкакво знание, необходимо за самия него. Богъ е всемждъръ, Той знае, защо е допусналъ специфични страдания за всѣки човѣкъ. Какво ще придобие той, ако се откаже отъ тѣзи страдания? Тѣ сж благо за неговата душа. Запримѣръ. Богъ може да каже нѣкому да ме хвали. Азъ ще благодаря за това. Другъ пжтъ може да изпрати нѣкого да ме кори. Азъ пакъ ще благодаря. Понѣкога нито ще ме хвалятъ, нито ще ме корятъ. И затова ще благодаря. Това показва, че съмъ оставенъ на почивка. Дойде ли сиромашията при менъ, азъ ще ѝ благодаря; дойде ли богатството, пакъ ще благодаря. Ако придобивамъ знания, ще благодаря на Господа за условията, които ми е далъ; губя ли знанията си, пакъ ще благодаря. Значи, ако ученикътъ иска да придобива знания, сили и да прогресираща, той трѣбва да има будно съзнание — въ всичко, което става въ него и около него, да вижда Божия прѣстъ. Само по този начинъ човѣкъ ще при-

добие миръ въ душата си и свѣтлина въ ума си, за да разбира правилно живота.

Нѣкой казва: изгубихъ мира си! — Може ли човѣкъ да изгуби мира си? Кажешъ ли, „такава е волята Божия“, ти имашъ миръ; щомъ кажешъ „не е такава волята Божия“, ти изгубвашъ мира си и се намирашъ на фалшива основа. Прѣди всичко, ние не сме дошли на земята по своя собствена воля, нито пакъ живѣемъ за себе си. Павелъ казва: „Ние живѣемъ за Бога. Богъ живѣе въ насъ, и ние живѣемъ въ Бога.“ Нѣкои живѣятъ съзнателно за Бога, а нѣкои живѣятъ несъзнателно. Обаче, дали съзнаваме, че живѣемъ за Бога, или не съзнаваме, ние пакъ живѣемъ за Бога.

Най-хубавата мисль, която трѣбва постоянно да държите въ ума си, е слѣдната: каквото ви се случи, да знаете, че това е волята Божия. И тогава, ако осиромашѣте, нека душата ви се изпълни съ вжтрѣшна благодарностъ къмъ Бога, че Той ви е удостоилъ съ внимание да ви изпрати сиромашията. Той казва нѣкому: вземете богатството на този човѣкъ. Това значи: вземете товара на този човѣкъ. Азъ благодаря на Бога, виждамъ, че това е Неговата воля и казвамъ: волята Божия за мене струва повече, отколкото богатството, което ми отниматъ. Ако придобия богатство, азъ пакъ благодаря, защото такава е волята Божия. Щомъ волята Божия е такава, душата ни трѣбва да се изпълни съ благодарностъ, съ благоговѣние, че Богъ дѣйствува навсѣкждѣ въ свѣта. Мислимъ ли така, само Той може да ни избави отъ всички противо-

рѣчия. Само Той може да внесе въ душата ни миръ и спокойствие. Само Той може да ни даде знание и свѣтлина, свобода и просторъ, сила и животъ.

Казвамъ: отъ днесъ се изисква отъ всинца ви да имате положителна мисль. Кой каквото каже за васъ, добро или зло, да знаете, че то е отъ Бога. Ако човѣкъ повѣрва въ тази мисль, той цѣль ще свѣти. И дѣто ходи такъвъ човѣкъ, навсѣкждѣ ще носи свѣтлина. Свѣщитѣ, съ които хората си служатъ, това показва, каква е тѣхната философия. Тази вечеръ се прѣкъсна тока, нѣмате свѣтлина. Какво показва това? — Богъ ви остава за извѣстно врѣме въ тъмнина, защото не вѣрвате въ Него. Той казва: свѣтлината трѣбва да иде отгорѣ, отъ умоветѣ на хората. Най-добрата свѣтлина въ физическия свѣтъ е слънчевата.

Мисльта, че всичко иде отъ Бога, ви се дава, за да се облечките малко въ вашитѣ скѣрби и страдания. Нашата цѣль не е да вземемъ всичкия ви товаръ, но само да ви облекчимъ малко. Мнозина се радватъ, че Духътъ се е проявилъ чрѣзъ тѣхъ. Добрѣ е Духътъ да се проявява чрѣзъ хората, но зависи, какъвъ духъ се е проявилъ. Има духъ на страдание, духъ на послушание и духъ на вѣра. Проявятъ ли се тия качества на Духа чрѣзъ човѣка, той има вече синовни отношения къмъ Бога. Такива бѣха отношенията на Христа къмъ Бога. Имате ли тия качества на Духа въ себе си, вие ще носите всичко съ радость. Желая ви да се проникнете дълбоко въ съз-

нанието си отъ мисълта, че всичко е отъ Бога.

Сега изпѣйте упражнението „сила жива“! Нека се опита нѣкой отъ васъ да изпѣе това упражнение така, че всички да почувствувате смисъла на думитѣ „сила жива“. Всички трѣбва да пѣете. Когато човѣкъ стане материалистъ, той прѣстава да пѣе, става поплътенъ и започве да мисли, какъ да уреди живота си на земята. Желанието на човѣка да уреди живота си на земята мяза на слѣдното положение: двама приятели отиватъ на гости при едного, който иска да се пошегува малко съ тѣхъ, да направи единъ опитъ. Той взима малко циментъ, залива го съ вода, образува една каша и имъ казва: турете краката си въ тази каша, да поседатъ въ нея около 1—2 часа, искамъ да направя единъ оригиналенъ опитъ. Мислите ли, че тѣ ще могатъ лесно да извадятъ краката си отъ тази каша? Казвамъ: много отъ желанията на свърѣменнитѣ хора иматъ свойствата на циментовата каша. Турите ли сърцето си въ тѣхъ, то ще се циментира; турите ли ума си въ тѣхъ, и той ще се циментира. Само ония желания трѣбва да се подкрѣпватъ и подхранватъ, въ които не се втвърдяватъ нито сърцето, нито ума на човѣка. Тѣзи желания помагатъ за неговото духовно растене. Всѣко друго желание, въ което мислитѣ и чувствата на човѣка се втвърдяватъ, е опасно. Всички мисли и чувства на човѣка трѣбва да се държатъ въ ефирно състояние.

И тъй, ако искате работитѣ ви да вървятъ добръ, вие трѣбва да пѣете. Сега нѣкои отъ васъ казватъ, че не могатъ да пѣятъ, но какво ще направите, ако обѣщаватъ една премия отъ 100,000 лева на всѣки, който пѣе? Тогава всички ще пѣете. Пѣнието прѣдставлява съчетание между разнитѣ свѣтове: басътъ прѣдставлява физическия свѣтъ; алтътъ — чувствения свѣтъ; тенорътъ — умствения свѣтъ, а сопранътъ — духовния свѣтъ. Тенорътъ прѣдставлява най-ученитѣ хора, които боравятъ съ фактитѣ; алтътъ прѣдставлява изкуството; басътъ е материалниятъ свѣтъ, който подкрѣпва нѣщата. Той трѣбва да се обажда отъ време на време, да свързва другитѣ гласове въ едно цѣло. Сопранитѣ сж духовнитѣ хора, които служатъ за основа, върху която се гради. Тѣ трѣбва да проникватъ между всички останали гласове. Сопранътъ иде отъ високо мѣсто, затова вибрациитѣ му сж кжси и силни.

Засега нѣма истински музиканти въ свѣта. Тѣ ще дойдатъ, когато инструментитѣ имъ почнатъ да говорятъ. Когато цигулката започне да говори въ ржцѣтѣ на цигуларя, тогава ще дойдатъ идейнитѣ цигулари. Въ пѣнието, както и въ свиренето трѣбва да има изразъ. Прѣди всичко, вие трѣбва да взимате чисти тонове, да пѣете така, че ангелитѣ да изпитватъ удоволствие, като ви слушатъ. Пѣнието не е качество само на духовния човѣкъ. Всѣки трѣбва да пѣе! За кого пѣятъ ангелитѣ, напримѣръ? — Тѣ пѣятъ за насъ. Когато тѣ пѣятъ, ние спимъ. Значи, ангелитѣ, съ своя-

та пѣсенъ, ни приспиватъ, даватъ ни концертъ. Като се събудимъ, ние не запазваме никакъвъ споменъ отъ концерта на ангелитѣ, но имаме особено вътрѣшно доволство отъ тѣхната музика.

Като ви слушамъ да пѣете, забѣлѣзвамъ, че нѣкои отъ васъ се страхуватъ да пѣятъ. Казвате: ние сме стари, не можемъ да пѣемъ. Като стари, именно, трѣбва да пѣете. Казвате: за кого да пѣемъ? — Пѣйте за Господа! Когато хората отиватъ на нѣкоя опера, като се връщатъ дома си, изъ цѣлия пѣтъ тананикатъ. Ако тѣ не се срамуватъ да пѣятъ, защо вие се срамувате да пѣете ангелскитѣ пѣсни, които сте чули горѣ? Който не иска да пѣе, той нѣма да влѣзе въ Царството Божие. Който не знае да пѣе, като ангелъ, той не може да влѣзе въ Царството Божие. Въ Царството Божие приематъ хора, на които рѣчта е музикална, съ подобрени думи. Вие казвате: и безъ пѣние може, и безъ музикално говорене може. Не, кандидатитѣ за Царството Божие трѣбва да бждатъ добри пѣвци и да говорятъ музикално. Въ Царството Божие приематъ само даровити хора, които знаятъ да пѣятъ хубаво, да говорятъ разумно и да мислятъ правилно. Освѣнъ това, който иска да влѣзе въ Царството Божие, той трѣбва да знае и етика. Външната страна на етиката е естетиката. Вие сте започнали съ естетиката, а трѣбва да бжде обратно: започнете съ етиката, а послѣ да дойде естетиката. Съврѣменнитѣ хора обръщатъ внимание главно на външната страна на нѣщата, а по-малко на вътрѣшната.

И тъй, ако ученикът на окултната школа не знае да пѣе, той се пенсионира. Ще му дадат голѣма пенсия, за да се освободятъ отъ него. Всички трѣбва да пѣете, да се поощряватъ едни други. Щомъ се поощряватъ въ пѣнието, ще придобиете и права мисълъ, която носи великото и хубавото въ свѣта. Стремете се къмъ всичко добро! Мнозина казватъ: пѣние, музика не ни трѣбватъ, но здрава мисълъ ни е потрѣбна. Коя мисълъ наричате вие здрава? Да мислите за вашето осигуряване, това ли наричате здрава мисълъ? Вие сте осигурени, нѣма какво повече да се осигурявате. Нѣкой ще каже: лесно е да се говори, но влѣзте въ нашето положение, да видите, какъ изкарваме хлѣба си. Ако е въпросъ да влѣза въ вашето положение, азъ го познавамъ. Защо? — Миналъ съмъ прѣзъ всички форми на Битието, изкарвалъ съмъ прѣхраната си и като растение, и като птица, и като млѣкопитаеще, а сега изкарвамъ прѣхраната си като човѣкъ. За въ бѣдеще ще изкарвамъ прѣхраната си, като ангелъ.

Формитѣ, прѣзъ които човѣкъ минава, сж благословение за него. Въ това отношение всѣка форма заслужава внимание. Като видя нѣкоя пеперудка, азъ се спирамъ прѣдъ нея съ всичкото си уважение и почитание. Казвате: ангелитѣ спиратъ ли се прѣдъ пеперудитѣ? — Спиратъ се, разбира се. Пеперудата не е тъй нищожна, както вие си я прѣдставяте. Когато ангелътъ види единъ волъ да оре на нивата, той се спира прѣдъ него, благославя го и си казва: има нѣщо велико въ тази

форма. Защо волътъ има роги? Вие трѣбва да знаете причината за това. Вие трѣбва да минете прѣзъ всички форми на живота, за да не се плашите отъ нищо. Казвате: азъ съмъ много страхливъ. — Това е чърта, която носите отъ врѣмето, когато сте били заекъ. Другъ казва: азъ обичамъ да ритамъ. — Това е чърта, която носите отъ врѣмето, когато сте били конь. Ако обичате да бодете, тази чърта носите отъ вола. За въ бждеще ще минете прѣзъ редъ още форми, отъ които ще се учите. Всѣка форма е особенъ родъ училище. Нѣма нищо обидно въ това. Забѣлжете, Якова наричатъ въ Писанието червей.

Слѣдователно, първата ви задача е да се научите да пѣете, да говорите хубаво и да трансформирате състоянията си. Слѣдъ това ще изучите всички форми, всички близки и далечни отъ васъ планети, слънца и влиянието, което тѣ указватъ върху васъ. Така ще се домогнете и до алхимията, ще се научите да прѣвръщате неблагороднитѣ метали въ благородни. По този начинъ ще се освободите и отъ сиромашията: ще прѣвръщате мѣдта и желѣзото въ злато, а пѣськътъ и глината — въ диамантъ. Постигнете ли всчки тия знания, развиете ли въ себе си сила и мощъ, вие сте разбрали вече смисъла и задачата на Великата Окултна Школа.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

*

9 Лекция отъ Учителя, държана на 13 януари, 1926 г. въ г. София.

ЧЕТИРИТЪ ДѢЙСТВИЯ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѣди!“

Размишление.

Чете се темата: „Добри и лоши послѣдствия отъ богатството и сиромашията.“

Слѣдниятъ пѣтъ пишете върху темата: „Разлика между въздържание и самообладание.“

Сега ще ви напиша слѣднитѣ дѣйствия:

Всѣко число е жива сила. Как-
 $5 + 3 = 8$. ви отношения иматъ тѣзи числа по-
 $8 - 6 = 2$. между си? Нѣкой казва: какви
 $9 \times 3 = 27$. отношения иматъ тукъ написанитѣ
 $7 : 4 = 7/4$ числа помежду си, азъ не зная,
но знамъ, че $5 + 4 = 9$, или $8 - 6 = 2$
и т. н. Така е, но числата иматъ отношения
помежду си. Какво знаете вие за числата че-
тири и петъ, напимѣръ? Какво трѣбва да
направите съ тѣзи числа? Да ги съберете.
Числата $8 - 6$ трѣбва да се извадятъ. Числата
 9×3 трѣбва да се умножатъ и най-послѣ, чи-
слото 7 трѣбва да се раздѣли на 4.

Вие, макаръ и окултни ученици, се на-
мирате въ положението на обикновенитѣ уче-
ници. Седите на мѣстата си, мислите, че мно-
го знаете, но щомъ излѣзете на черната дъска,
всичко забравяте. Това не е знание. Знание е
само туй, което можете веднага да прило-
жите въ живота. Това изисква живата природа,

за което дава на ученика редъ методи, закони и правила. Запримѣрь, вие имате нѣкоя мисль, или нѣкое чувство, които ви смущаватъ. Тѣ прѣдставляватъ трудни задачи за разрѣшение. Какво трѣбва да направите? — Обърнете се къмъ живата природа, която ви дава четири начина за разрѣшение на вашитѣ задачи: вие можете да ги рѣшите или по закона на събирането, или по закона на изваждането, или по закона на умножението, или по закона на дѣлението. Значи, събирането, изваждането, умножението и дѣлението сж четири начина, по които може да рѣшавате и най-труднитѣ си задачи. Питамъ: какъвъ примѣрь можете да дадете отъ живота, който да рѣшите по единъ отъ тѣзи методи? Запримѣрь, вашиятъ синъ иска да слѣдва въ странство. Вие се чудите, какъ да рѣшите този въпросъ. Много лесно. Ще извадите пари отъ джоба си и ще го изпратите въ странство. Значи, този въпросъ се рѣшава по закона на изваждането.

Често съврѣменнитѣ хора се занимаватъ съ поезия и казватъ: дойде ми една поетична мисль въ ума. Другъ казва: имамъ поетическо настроение. Въ сжщностъ, каква е разликата между прозата и поезията? Прозата и поезията сж състояния у човѣка, както, напримѣрь, материята има различни състояния. Прозата може да се уподоби на твърдото състояние на материята, каквото е вжглородътъ. Поезията може да се уподоби на въздухообразното състояние на материята, каквото е кислородътъ. Твърдата материя, т. е. прозата е

устойчива. Върху нея може да се сѣе жито, царевица и други сѣмена и да се събиратъ плодове. Въздухообразната материя пѣкъ, т. е. поезията е проводникъ на топлината. Слънчевитѣ лъчи минаватъ прѣзъ нея. Тѣ обичатъ поезията. Ако поезията не съществуваше, слънчевитѣ лъчи нѣмаше да прѣминаватъ прѣзъ нея; тѣ щѣха да се отклоняватъ отъ своя пѣтъ, вслѣдствие на което земята щѣше да бжде лишена отъ тѣхъ. Какво прѣдставлява земята безъ слънцето? Какво ще стане съ земята, ако слънчевитѣ лъчи не я огрѣватъ? Тя ще загине. Защо слънчевитѣ лъчи не могатъ да стоплятъ луната, както отопляватъ земята? Ще кажете, че луната отразява слънчевитѣ лъчи, затова не може да се стопли. Защо ги отразява? По кой законъ ще разрѣшите този въпросъ?

Съврѣменнитѣ учени казватъ, че луната е студено тѣло, което е изгубило своята първоначална топлина и свѣтлина, вслѣдствие на това се е втвърдила. Тѣ казватъ още, че на луната нѣма никакъвъ животъ. Питамъ тогава: какво може да направи едно мъртво тѣло? — Нищо не може да направи. На основание на сѣщия законъ, питамъ: какъ могатъ да се нарекатъ тия хора, които както луната, отблъскватъ Божията Любовъ, която пада върху тѣхъ? Тѣ сж мъртви хора. Когато слънчевата свѣтлина пада върху луната, тя я отблъсква и прѣпраща на други тѣла. По сѣщия начинъ, когато Божията топлина и свѣтлина падатъ върху мъртви хора, тѣ ги отблъскватъ отъ себе си и прѣпращатъ върху други хора. Слѣдователно, всички хора,

които приематъ Божията свѣтлина и топлина и ги използватъ разумно, ние наричаме живи хора.

Често вие разрѣшавате въпроситѣ си по обратенъ пжтъ, но трѣбва да знаете, че природата обича правилностъ и точностъ. Имате ли извѣстна идея, тя трѣбва да бжде точно опрѣдѣлена. Запримѣрь, нѣкой казва: азъ искамъ да обичамъ. Какъ искате да обичате: по закона на събирането, на изваждането, на умножението или на дѣлението? Обаче, въ математиката има другъ законъ, по който можете да рѣшавате въпроситѣ. Кога ще можете да се ползвате отъ този законъ? Само слѣдъ като имате резултати отъ законитѣ на четиритѣ елементарни дѣйствия. Щомъ получите резултати отъ тѣхъ, вие ще ги повдигнете въ пета степенъ, и ще се ползвате отъ закона на висшата математика. Вие повдигали ли сте резултата на нѣкое дѣйствие въ пета степенъ? Ако нѣкой отъ васъ е повдигалъ резултата на нѣкое свое дѣйствие въ пета степенъ, нека разкаже, какъ е направилъ това. Казвате: трудна работа е тази. Какъ мислите вие? Който влѣзе въ окултната школа, той ще се натъкне на мжчни проблеми за разрѣшение. Казвате: всички въпроси се разрѣшаватъ съ любовъ. За каква любовъ говорите вие? За любовта на свѣта ли говорите? Ако разбирате тази любовъ, нима майкитѣ не обичатъ дѣцата си? При това, често се говори, че любовта царува навсѣкждѣ. Щомъ е така, отдѣ произтича дисхармонията въ обществата? Нали всички хора сж родени все отъ майки?

Нали всички хора сж заченати все въ любовь? Обаче, въ любовьта на съврѣменнитѣ хора липсва нѣщо. Въ нея не сж спазени всички процеси, всички изисквания, които любовьта включва.

Сега, като се говори за любовьта, мнозина мислятъ, че могатъ да ѝ се отнематъ нѣколко отъ сжщественитѣ качества, и пакъ да се нарича любовь. Генералътъ ходи, движи се, вика, ругае войницитѣ и си мисли, че има любовь. Защо, когато види нѣкоя млада, 19-годишна мома, той е мекичъкъ, нѣженъ съ нея, разговаря се кротко, тихо? Той ѝ казва: не зная, какво да правя. Труденъ е животътъ. Тжжно ми е на сърцето! Защо този генералъ е толкова грубъ съ войника, а тѣй мекичъкъ и нѣженъ съ младата мома? Вие ще кажете, че причината за това е момата, прѣдъ която той иска да се докара малко, а прѣдъ войника нѣма защо да се докарва. Въпросътъ не се рѣшава така. Генералътъ е мекъ спрѣмо момата, защото тя внася нѣщо ново въ неговата душа. Слѣдователно, когато не можемъ да внесемъ въ душитѣ на хората това, отъ което тѣ се нуждаятъ, ние имаме обратни резултати. Защо? — Защото тогава процеситѣ, както въ природата, така и въ математиката не се извършватъ правилно. Щомъ процеситѣ не ставатъ правилно, и резултатитѣ имъ нѣма да бждатъ правилни.

Съврѣменната религия прѣпоржчва на хората разкаяние, като едно отъ важнитѣ условия за придобиване на спасение. Да се раз-

кае човѣкъ, да признае и разбере своитѣ погрѣшки, прѣди всичко той трѣбва да знае, какъ да ги изправя. Който не знае и не може да изправя погрѣшкитѣ си, въ сжщностъ той не ги знае. Да познавашъ, да знаешъ нѣщо, това подразбира да имашъ два противоположни възгледа, които да смѣнявашъ единъ съ другъ. Запримѣръ, вие разглеждате здравето и болезненото състояние на човѣка. По какво се различаватъ тѣзи двѣ състояния? Ако се обърнете къмъ съврѣменнитѣ медици, тѣ ще ви дадатъ редъ отличителни качества за болния и за здравия човѣкъ, както и редъ правила за лѣкуване на болния и за запазване здравето на здравия.

Обаче, окултната наука разглежда този въпросъ другояче. Тя казва: болезненото състояние на човѣка се дължи на неправилното разпрѣдѣление на жизненитѣ енергии въ нѣкои части на организма. Тази енергия е натрупана въ нѣкои части на организма повече, а въ нѣкои — по-малко, вслѣдствие на което се забѣлѣзва извѣстна дисхармония, или едно неуравновѣсено състояние въ човѣка. Изобщо, болнитѣ хора сж много лѣковѣрни. Тѣ постоянно викатъ лѣкари, приематъ лѣкарства, като се надѣватъ, че състоянието имъ ще се подобри. Послѣ, чуватъ нѣкъждѣ, че еди коя си баба лѣкувала болни, като тѣхъ, и тѣ веднага я извикватъ, искатъ и отъ нея лѣкарства. Слѣдъ това извикватъ още двама лѣкари, които сжщо имъ даватъ лѣкарства. По този начинъ, отъ смѣсането на разни лѣкарства, въ организма настава противодѣйствие, реакция, чиито

резултати не могат да бждат добри. Разнитѣ лѣкарства на лѣкаритѣ създаватъ цѣла каша въ организма. Въ това отношение, ако болниятъ се лѣкува само съ единъ лѣкаръ, той ще оздравѣе по-скоро. Българинътъ, който е практиченъ, по този случай е създалъ поговорката: „Много баби, хилаво дѣте“. Когато се говори за здравия човѣкъ, това подразбира, че енергиитѣ въ неговия организъмъ сж правилно разпрѣдѣлени навсѣкждѣ.

Помнете слѣдния законъ: когато слушате много умове, или когато пиете вода отъ много извори, вие нищо нѣма да постигнете. Подъ думата „извори“, ние не разбираме чешми, водата на които е отъ единъ и сжщъ изворъ, но подразбираме качества вода. Има води, отъ които човѣкъ, като пие, оздравява; има води, отъ които човѣкъ се разболява. Водата на първитѣ извори е магнетическа; тя се отразява благоприятно върху здравето на човѣка. Къмъ водитѣ, врѣдни за организма на човѣка, спадатъ блатиститѣ, застоялитѣ, понеже въ тѣхъ попадатъ гниещи вещества, които ги развалятъ. По сжщия начинъ и въ ума на човѣка попадатъ мисли, които се задържатъ за дълго врѣме и, както органическитѣ вещества, така и тѣ, започватъ да се разлагатъ, вслѣдствие на което покварятъ човѣшкия умъ. Слѣдователно, изхвърлете навънъ всѣка мисълъ, която се задържа за дълго врѣме въ ума ви; тази мисълъ е непотрѣбна за васъ. Казвате: коя мисълъ е непотрѣбна? Прѣдставете си, че вие имате голѣмъ дворъ около кжщата си. Единъ селянинъ, вашъ поз-

натъ, иде на пазаръ въ града и ви моли да му разрѣшите да вкара колата си за малко въ вашия дворъ. Вие му позволявате, и той вкарва колата си, оставя я въ двора и бърза да отиде въ кръчмата. Влиза въ кръчмата, срѣща се съ приятели и започва: хайде за здравето на жена си; хайде за здравето на дѣцата си! — врѣмето лети. Минава часъ, два, три, петъ, десетъ, а колата и коньтъ, неразпрѣгнати, седятъ въ двора на приятеля му. Колата и коньтъ прѣдставляватъ една застояла мисль въ човѣшкия умъ. Какво трѣбва да се направи съ нея? Трѣбва да се изхвърли навънъ. Казвате: това не е наша работа. Не е ваша работа, но колата е въ вашия дворъ. Затова, вие ще потърсите селянина, чиято е колата, и ще му кажете: слушай, приятелю, разпрегни коня си, заведи го въ дама, тури колата нѣкъждѣ настрана, да не седи всрѣдъ двора, и тогава иди да пиешъ, колкото искашъ. Пъкъ и вие сами можете да разпрегнете този конь. Често и нѣкои ваши мисли седатъ по цѣли часове така впрѣгнати, като този конь, въ двора на нѣкой вашъ приятель, и слѣдъ това мислите, че работите за Бога. Нѣкой отъ васъ дойде при мене, остава колата и коня си въ моя дворъ и ми казва: силно желание имамъ да работя за Бога, ще остана тукъ на работа. Въ това врѣме, обаче, му дойде друга нѣкаква мисль, остава коня впрегнатъ въ колата и излиза навънъ, да се разправя за речено-казано. Като видя, че се забави, азъ разпрегна коня му, заведе го въ дама, та като

дойде нѣкога, да си го вземе. Слѣдъ нѣколко мѣсеца той пакъ иде и ми казва: едно врѣме дохождахъ при васъ, една свѣтла идея ми бѣше дошла на ума, но тъй си остана. Казвамъ: дѣйствително, въ моя оборъ има единъ конь. Той е вашиятъ, който забравихте по това врѣме. Ако, наистина, имавте свѣтлата идея да служите на Бога, защо трѣбваше да я забравите?

Питамъ: въ какво седи служенето на Бога? Служенето на Бога се изразява въ слѣдното: гладниятъ да нахранишъ, голиятъ да облѣчешъ; болниятъ да посѣтишъ; наскърбениятъ да утѣшишъ; невѣжиятъ да просвѣтишъ; спорещитѣ страни да примиришъ и т. н. Отъ какво произтича спора между хората? Когато двама души спорятъ, причината за това е, че за тѣхъ нѣма мѣсто — тѣсно имъ е. За да не спорятъ, единиятъ отъ тѣхъ трѣбва да отиде на луната, а другиятъ да остане на земята. Недоволството между хората показва че хлѣбътъ имъ не е достатъченъ. Ако има хлѣбъ въ изобилие, тѣ ще бждатъ доволни. Защо сж недоволни чиновницитѣ? — Малко имъ плащатъ. Ако имъ плащатъ добрѣ, всички ще бждатъ доволни и добрѣ разположени. Доволството създава добро разположение на чувствата.

Това не е нѣкаква философия. Утрѣ ви взематъ паритѣ, и вие изгубвате своето разположение. Повечето съврѣменни хора се мѣнятъ споредъ условията на живота, а условията днесъ сж много промѣнчиви. Човѣкътъ на положителната философия и наука не се

измѣня, т. е. той не се влияе отъ условията. Той разполага съ тѣхъ при всѣки даденъ случай. Въ това отношение този човѣкъ разбира четиритѣ дѣйствия въ природата. И затова, като дойде една мисль въ ума ви, или едно чувство въ сърцето ви, вие трѣбва да знаете, по кой законъ се движатъ тѣ: по закона на събирането, на изваждането, на умножението или на дѣленieto.

И тъй, всѣка мжнотия, или всѣко страдание въ живота ви, спада къмъ едно отъ гѣзи четири дѣйствия, и споредъ тѣхъ ще ги разрѣшите. Кажете ми, дѣ ще употребите събирането, напримѣръ? Съ кое дѣйствие започвате живота си? Нѣкои отъ васъ, като ме слушатъ, казватъ тази работа не е за насъ. Ние сме стари вече. Живѣли сме доста години, събрали сме опитности, повече нѣма какво да учимъ. Сега трѣбва да си поживѣемъ малко, докато дойде деня да заминемъ за онзи свѣтъ. Младитѣ нѣматъ много опитности, тѣ нека учатъ, нека се развиватъ. Ако вие, като стари, мислите, че имате голѣма опитность, много птици иматъ по-голѣма опитность отъ вашата. Напримѣръ, пѣтелтъ прѣдсказва по-рано и по-точно врѣмето, отколкото най-новитѣ барометри. Азъ имамъ единъ пишещъ барометъръ, съ осемъ барабана, който не е толкова точенъ, колкото пѣтлитѣ. Единъ день чувамъ пѣтлитѣ пѣятъ за промѣна на врѣмето. Гледамъ барометъра, още нищо не виждамъ отбѣлзано за развала на врѣмето. Казвамъ: барометърътъ още не е получилъ никакви сведѣния за врѣмето, когато пѣте-

лътъ вече съобщи това. Едва слѣдъ нѣколко часа барометърътъ отбѣлѣза развала на врѣмето, т. е. и той се присъедини къмъ мнѣнието на пѣтлитѣ. И дѣйствително, не се мина много, и врѣмето се развали. Както виждате, пѣтлитѣ иматъ тънки чувства, тънки усѣти къмъ промѣна на врѣмето.

Казвате: хората пъкъ умѣятъ да уреждатъ живота си добръ. Ако е въпросъ за уреждане на живота, много животни и въ това отношение иматъ по-голѣма опитностъ и отъ хората. Вземете, за примѣръ, пчелитѣ. Въ организационно отношение тѣ сж по-добръ уредени отъ хората, които трѣбва да взематъ образецъ отъ тѣхъ. Наистина, тѣхното уреждане е частично само, но затова пъкъ е образцово. Значи, и на пчелитѣ липсва нѣщо, както и на всички останали животни, дори и до човѣка. Обаче, това, което липсва на хората, съставлява потикъ за постигане на нѣщо велико. То е пжтъ, който хората трѣбва да изминатъ, да достигнатъ до онѣзи нѣща, които за въ бждеще ще имъ се откриятъ.

Сега, като говоримъ, че въ нѣкои отношения пчелитѣ иматъ по-голѣма опитностъ отъ хората, това ни най-малко не трѣбва да хвърля сѣнки въ живота ни. На примѣръ, кой човѣкъ може да извади медъ отъ цвѣтята, както това прави пчелата? Тя има специалностъ, каквато хората нѣматъ. Кой човѣкъ може да изпреде такава тънка нишка, каквато паякътъ изприда? Има сжщества отъ невидимия свѣтъ, които сж още по-тънки майстори въ изкуствата. Тѣ, на примѣръ, могатъ да напра-

някъ малка дупчица въ паяжината на нѣкой паякъ, и оттамъ да ни изпращатъ слънчевитѣ лъчи. Колкото и да е тънка паяжината на паяка, разгледана подъ микроскопъ, тя е много дебела. Значи, колкото тънки и невидими да сж нашитѣ погрѣшки, шомъ се турятъ въ съзнанието ни, тѣ образуватъ цѣлъ меридианъ, който често спъва хората. Ето защо, нашето съзнание трѣбва абсолютно да се прѣчисти.

Слѣдователно, първото нѣщо, къмъ което човѣкъ трѣбва да се стреми, е да очисти съзнанието си отъ всѣкакви погрѣшки. Той не трѣбва да държи въ съзнанието си нито една користолобива мисль. Освободи ли се веднѣжъ отъ користолоубието си, човѣкъ придобива разположение на духа, а оттамъ и разположение къмъ хората. Причината за упадъка на духовния животъ между хората се дължи на користолоубието. Когато се движите отъ нѣкаква користолобива мисль, погледнете се въ огледалото, да видите, какъвъ е цвѣтътъ на лицето ви. Очистите ли съзнанието си отъ користолоубието, ще придобиете свѣтлина въ ума, мекота въ сърцето и подемя на духа си. И тогава, въ съзнанието ви ще останатъ само Божиитѣ мисли, вложени въ вашия първиченъ животъ. Да се очистите отъ користолоубието, това е една отъ великитѣ задачи, която трѣбва да разрѣшите. Само по този начинъ ще прогресирате правилно и ще се домогнете до положителната наука, въ която има растене и подемя. Дойдете ли до

това положение, отношенията между васъ и невидимия свѣтъ ще бждатъ правилни.

Сега ще ви дамъ за 20 деня една задача за приложение. Въ продължение на тѣзи 20 деня, ако се натъкнете на нѣкаква несгода въ живота си, всѣка сутринъ и вечеръ размишлявайте върху нея, по кой начинъ да я разрѣшите. Обърнете се къмъ Бога и кажете: Господи, покажи ми, по кой начинъ да рѣша тази задача: чрѣзъ събиране, чрѣзъ изваждане, чрѣзъ умножение или чрѣзъ дѣление? Дойде ли ви нѣкаква идея по този въпросъ, веднага я приложете, тихо и спокойно, съ вѣра въ себе си. Събуди ли се у васъ вѣра, ще се събуди и стремежъ къмъ Вѣчното, Безкопачното, Неизмѣнното Начало. Ще кажете: може ли да разберемъ, какво нѣщо е Вѣчното Начало? Не се стремете да разберете тази идея. Това е немислимо. За васъ е важно да разберете близкитѣ нѣща до съзнанието си, тѣ да ви станатъ ясни. Днесъ имате мжчноти — тѣхъ разрѣшете. Разрѣшете ли тѣхъ, ще разрѣшите и другитѣ мжчноти, които отпослѣ ще дойдатъ.

Като извършите означенитѣ дѣйствия $4 \div 5 = 9$; $8 - 6 - 2$; $9 \times 3 = 27$ и $7 : 4 = \frac{7}{4} = 1\frac{3}{4}$, виждате, че при дѣлението се получава дробъ, което показва, че се прѣминава въ духовния свѣтъ. Прѣдставете си, че ви дадатъ задачата, да станете богатъ човѣкъ. По кой методъ, отъ даденитѣ четири, може да станете богати? Богатството започва съ събиране и умножение. Сиромашията пѣкъ започва съ изваждане и дѣление. Въ това отношение богати-

чѣ работи съ събирането толкова, колкото и съ изваждането; сжщо така той работи и съ умножението толкова, колкото и съ дѣленіе. Това сж два принципа, които еднакво се прилагатъ въ живота. Това подразбира, че който знае да събира, той знае и да изважда; който знае да умножава, той знае и да дѣли. И обратнитѣ процеси сж вѣрни. Това сж важнѣши процеси на съзнанието.

И сега, като знаете четиритѣ дѣйствия, ще дойде нѣкой при васъ, да ви иска съвѣтъ, какъ да постѣпи при извѣстенъ случай. Какъвъ съвѣтъ ще му дадете вие: да си послужи чрѣзъ събирането, чрѣзъ изваждането, чрѣзъ умножението или чрѣзъ дѣленіето? Често се даватъ криви съвѣти на хората, вслѣдствие на което се получаватъ и криви резултати. Ако на нѣкой богатъ човѣкъ прѣпоръчатъ метода на изваждането, това подразбира, че той трѣбва да осиромашѣе, ако иска да стане човѣкъ, въ пълния смисълъ на думата. За да изясня тази мисль, ще ви дамъ слѣдния примѣръ. Баща, по нѣмане на срѣдства, казва на сина си: синко, досега те хранихъ и подѣржахъ. Отсега нататкъ нѣмамъ възможность да те подѣржамъ, затова излѣзъ отъ дома ми и иди вънъ да си търсишъ прѣхранната. Синътъ излиза недоволенъ отъ бащиния си домъ, дохожда при мене и ми казва: ако твоятъ баща би постѣпилъ спрѣмо тебе така, както баща ми направи съ мене, какви чувства ще хранишъ къмъ него? Казвамъ: щомъ баща ти те е изпратилъ вънъ, самъ да се прѣхранвашъ, той е приложилъ къмъ тебе метода на

изваждането. Каквото е могълъ, той ти е далъ, нищо повече не може да ти даде. Казвате: какъ е възможно баща да постъпва по този начинъ съ сина си? Вие намирте, че бащата е трѣбвало да постъпи съ сина си по закона на дѣлението, да раздѣли съ него всичко, каквото той има. Синътъ, обаче, трѣбва да разбира положението на баща си и да каже: моятъ баща постъпи съ мене много справедливо.

Питамъ: сжщиятъ законъ не се ли прилага днесъ и отъ духовнитѣ хора? Запримѣрь, нѣкой религиозенъ се моли, иска нѣщо отъ невидимия свѣтъ, но не получава никакъвъ отговоръ. Той се отчайва и казва: отъ толкова врѣме се моля на Бога, но нищо не ми се дава. Какъвъ Баща е Той? Питамъ: кой е кривъ въ този случай, небето или ти? Кой сж причинитѣ, дѣто не получаващъ никакъвъ отговоръ. Нѣкои хора, като виждатъ отчаянието му, вмѣсто да го посвѣтватъ да вземе права посока въ пжтя си и така да се помоли на Бога, тѣ му казватъ да се обърне къмъ нѣкой братъ, който знае да се моли, той да ходатайствува за него прѣдъ Бога. Тѣзи хора трѣбва да му кажатъ: щомъ Богъ не те слуша, причината е въ тебе. Ти трѣбва да очистишъ сърцето си, защото, казано е въ Писанието: „Само чиститѣ по сърце ще видятъ Бога“. Като изчистишъ сърцето си, пакъ се обърни къмъ Бога. Изчистишъ ли сърцето си, и молитвата ти ще бжде приета. Не изчистишъ ли сърцето, ума и съзнанието си, и сто души да се молятъ за тебе, небето нѣма да ти отговори.

Казвамъ: когато давате съвѣти, прави съвѣти давайте! Не изопачавайте Божиитѣ пѣтища! Писанието казва: „Прави правете пѣтищата Господни!“ Това значи: не изопачавайте Божиитѣ пѣтища въ себе си! Ние не говоримъ за обикновенитѣ схващания, за обикновенитѣ пѣтища, но за необикновенитѣ възвишени схващания и разбирания на хората, които даватъ подемъ на душата и подтикватъ човѣка къмъ чисти мисли, чувства и дѣйствия. Това сж животѣ сили въ природата.

И тъй, първо ще повикашъ Божия Духъ при себе си, ще се съберешъ съ Него и ще се помолишъ: Господи, каквото пожелаешъ да извадя отъ себе си, ще го направя. Слѣдъ това ще умножа всичко, каквото ми дадешъ. И най-послѣ, всичко, каквото спечеля, ще го раздѣля, споредъ както Ти ми заповѣдашъ. Дойде ли Духътъ въ човѣка, всичко това става моментално. А сега, хората започватъ съ себе си, и свършватъ съ себе си. Тѣ говорятъ за любовъ, но иматъ прѣдъ видъ пакъ себе си. Паданията и ставанията, които виждаме въ живота, се дължатъ, именно, на това, че съврѣменнитѣ хора не разбиратъ правилно законитѣ на невидимия свѣтъ, вслѣдствие на което не могатъ да ги прилагатъ, както трѣбва. Невидимиятъ свѣтъ не желае хората да падатъ и да ставатъ, но теренътъ, почвата, по която тѣ днесъ вървятъ, е много мочурлива. Тѣ загазватъ въ нея, хлъзгатъ се, потъватъ, падатъ и ставатъ. Изобщо, тѣ се намиратъ въ безизходенъ пѣтъ. Невидимиятъ свѣтъ

имъ казва: не вървете по този пътъ, той е хлъзгавъ, мочурливъ. — Нищо отъ това, ние искаме да го опитаме. Обаче, Писанието казва: „Всичко опитвайте, доброто дръжете!“

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бъди!“

*

10. Лекция отъ Учителя, държана на 20 януари, 1926 г. въ г. София.

■■■■■■■■

ВЪНШНИ ВЛИЯНИЯ.

„В ѳренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѳкога бжди!“

Размишление.

Чете се резюме отъ темата: „Добри и
лоши послѳдствия отъ богатството и сирома-
шията.“

Четоха се темитѳ: „Разлика между въз-
държание и самообладание.“

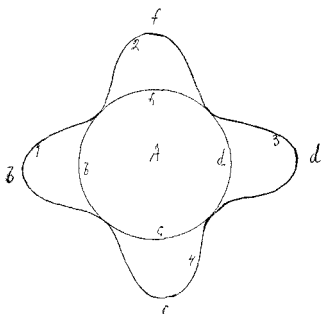
Слѳдниятѳ пжтъ пишете върху темата:
„Отличителнитѳ чърти на четиритѳ годишни
врѳмена“.

Какъ ще отговорите на въпроситѳ: за-
що и за кого Богъ създаде сушата? Защо и
за кого създаде моретата? Защо и за кого
сздаде въздуха? И най-послѳ, защо и за ко-
го създаде свѳтлината?

Когато нѳкоя домакиня прави баница,
най-първо тя замѳсва брашното, послѳ го то-
чи на тънки листа, и слѳдъ това го навива
така, че между листата да се образуватъ гън-
ки, празни мѳста. Защо листата на баницата
се нагъватъ? Онзи, който е далъ идеята за
правене на баници, той все ще е ималъ прѳдъ
видъ нѳкакъвъ законъ. Той е нагъвалъ ли-
стата по този начинъ, именно, за да се опече
баницата добрѳ. Ако листата ѳ сж плътно
прилепнали единъ до другъ, тя ще остане
сурова.

Ще ви задамъ още единъ въпросъ: коя и каква е била подбудителната причина, която е заставила ябълката, крушата, черешата, сливата и другитѣ плодни дървета да създаватъ своитѣ плодове по особенъ начинъ едно отъ друго и да вложатъ нѣщо особено въ тѣхъ?

Сега ще направимъ едно малко отклонение отъ зададенитѣ по-горѣ въпроси. Тукъ имате окръжностъ, съ центъръ А. Ако вънъ

отъ окръжността дѣйствуватъ силитѣ b, c, d, f , мислите ли, че ще можете да запазите своето равновѣсие и да се движите по окръжността, безъ да се отклоните? Вие непременно ще се отклоните, и тогава окръжността ще измѣни своята

правилна форма, ще се прѣвърне въ крива линия 1, 2, 3, 4, на която всичкитѣ точки нѣма да бждатъ еднакво отдалечени отъ центъръ А. Какъ ще обясните това отклонение? Въ научно отношение всѣко отрицателно чувство, което човѣкъ проявява, прѣдставлява отклонение отъ правия пѣтъ на живота. Нѣкой казва: азъ се разгнѣвихъ. Гнѣвътъ, въ наученъ смисълъ, е отклонение, на което трѣбва да се намѣрятъ причинитѣ. Да се констатира единъ фактъ, това още не е наука. Истинската наука седи въ издирване причинитѣ на явленията.

Силитѣ b, c, d, f , които дѣйствуватъ върху окръжността, сж външни; значи, тѣ сж външни влияния. Да допуснемъ, че въ кръга дѣйствуватъ вътрѣшнитѣ сили b^1, c^1, d^1, f^1 , които сжщо така указватъ извѣстно влияние върху окръжността. Въ този случай, пертурбациитѣ, които ставатъ отвънъ, ще бждатъ ли тъй мощни, както, ако нѣмаше дѣйствието на вътрѣшнитѣ сили? Не, тѣ ще бждатъ по-слаби. Ако пъкъ външнитѣ и вътрѣшнитѣ сили сж еднакво голѣми, ще настане моментъ на пълно равновѣсие. Сега, като се говори за гнѣва, той прѣдставлява натрупване на излишна енергия въ човѣка, която при извѣстни случаи се изявява отвжтрѣ навънъ. Споредъ законитѣ на природата, тази енергия трѣбва да се използва. Природата не обича излишъци, но обича изобилие, на което трѣбва да се даде правиленъ пжтъ. Не се ли използва излишната енергия разумно, тя се изразява въ гнѣвъ, или въ друго нѣкое отрицателно чувство. Изобщо, природата не търпи застой. Въ нея има вѣчно движение, което се регулира отъ единъ специаленъ законъ. Да допуснемъ, че имате една молекула, съставена отъ много атоми. Всички тия атоми се движатъ съ извѣстна бързина около единъ центъръ, който сжщо така се движи, но вече съ бързина, по-голѣма отъ тази на атомитѣ. Понеже бързината на този центъръ е по-голѣма отъ бързината на останалитѣ частички, вслѣдствие на това той се явява като сила, която уравниосява, т. е. регулира общото движение. Бързината на този центъръ е тол-

кова голѣма, че той едноврѣменно се намира, както по мѣстата на всички частици, така и на своето мѣсто. Движението на частицитѣ, които сж по периферията, е по-бавно.

И тъй, когато духовният животъ на човѣка започва да отпада, той казва: азъ изгубихъ нѣщо отъ себе си, Богъ ме е изоставилъ. Този човѣкъ констатира извѣстенъ фактъ, но това още не е наука. Това показва, че той е напусналъ центъра и е отишълъ къмъ периферията, вслѣдствие на което чувствителността му се е намалила. Причината за това е нѣкакво външно, странично влияние. Прѣдставете си единъ младъ момѣкъ, много набоженъ, който по цѣли часове се моли на Бога. Дѣ се намира той? Докато е духовенъ, той се движи около центъра А. По едно врѣме младиятъ момѣкъ се влюбва въ една свѣтска мома, и забѣлѣзва въ себе си духовно отпадане. Той прѣстава вече да се моли и казва: не искамъ да се моля, не вѣрвамъ въ такива глупости. Защо? — Защото тази мома, като външно влияние върху него, го е изкарала отъ центъра къмъ периферията, като сжщеврѣменно е създавала въ него извѣстна пертурбация. Той не се моли, не вѣрва въ Бога, защото и тя не вѣрва.

Обаче, въ живота може да се случи и обратното явление. Срѣщате единъ безвѣрникъ, който не признава нищо друго, освѣнъ материята. Той не се моли, не вѣрва въ Бога, отрича всичко духовно. По едно врѣме той се влюбва въ една много набожна мома, и подъ нейно влияние става религиозенъ, започва, ка-

го нея, да се моли по три пжти на день. Значи, и той изпада подъ външно влияние, както и религиозниятъ момъкъ. Причинитѣ, които влияятъ върху религиозния момъкъ и го правятъ безвѣрникъ, както и тѣзи, които влияятъ върху безвѣрника да стане религиозенъ, сж почти едни и сжщи. Коя е главната причина за промѣната на тѣзи двама души? — Кори-столюбieto. Слѣдователно, ако сте безвѣрникъ, вие трѣбва да знаете, коя е причината за това; ако сте религиозенъ, пакъ трѣбва да знаете причината. Наблюдавайте се, изучавайте причинитѣ на всички промѣни, които ставатъ съ васъ, докато дойдете до сжщественото, до неизмѣнното въ васъ.

Въ живата природа сжществува законъ, който опрѣдѣля сжщественото, неизмѣнното въ развиващия се животъ. Отъ сжщественото въ живота зависи и щастieto на хората. Докато човѣкъ постоянно се влияе отвънъ, той не може да бжде щастливъ. Това не подразбира, че човѣкъ може и не трѣбва да се влияе. Прѣди всичко, сжществува законъ на влияние, подъ който се намиратъ всички живи сжщества. Щомъ Богъ прѣбивава въ всички свои части, ние не можемъ да не се влияемъ едни отъ други. Обаче, споредъ Великия Божи Законъ, който регулира всички нѣща, не е позволено на човѣка да изгуби своя центъръ. Каквито промѣни и да прѣтърпява човѣкъ, подъ чието влияние и да се намира, той всѣкога трѣбва да пази своето мѣсто, своя центъръ, да не излиза вънъ отъ него. Не пази ли своето мѣсто, излиза ли вънъ

отъ своя центъръ, голѣма катастрофа го очаква. Той ще се разпръсне на милиарди малки частици изъ пространството, които ще се въртятъ около центъра си, но нѣма да иматъ сила да се обединятъ въ едно цѣло.

И тъй, дали се увеличава или намалява вашето религиозно чувство, дали сте учени или прости, дали постигате своитѣ идеали или не, ние разглеждаме всички тия нѣща съ цѣль да обяснимъ вжтрѣшнитѣ прояви на живота. За всѣко нѣщо въ живота трѣбва да се даде конкретно обяснение, за да имаме ясна прѣдстава за силитѣ, които дѣйствуватъ въ насъ. Иначе, не знаемъ ли тия нѣща, ние можемъ да изпаднемъ въ нѣкои слабости. Запримѣрь, има голѣми критици, които виждатъ само погрѣшкитѣ въ хората. Който се занимава съ погрѣшкитѣ на хората, той прѣдставлява портретъ, върху който сж написани най-грозни образи. Какво придобива човѣкъ, ако главата му е пълна съ погрѣшкитѣ на другитѣ хора? Като отворите главата на такъвъ човѣкъ, вие четете: еди-кой си се убилъ, еди-кой си открадналъ нѣщо, еди-кой си билъ боленъ, еди-кой си казалъ това-онова и т. н. Каква наука има въ всички тия сведѣния?

Бжедещата наука трѣбва да бже положителна, да се занимава съ здравословнитѣ, а не съ болезненитѣ състояния на човѣка. Тя не трѣбва да изучава, какво нѣщо е умразата, глупостта и лъжата, но да се занимава съ Любовьта, съ Мждростьта и съ Истината. Тя не трѣбва да се занимава съ неправдата, съ злото, но — съ Правдата и съ Добродѣтельта. Какво трѣб-

ва да изучава музикантътъ: дисонанситѣ или хармоничнитѣ тонове? Въ музиката нѣма дисонанси. Нѣкои казватъ, че между два тона може да се яви нѣкакъвъ дисонансъ, т. е. вибрациитѣ на тѣзи тонове да не се съвпадатъ. Така е, всички музикални тонове, отъ различни гами, не си хармониратъ: тоноветѣ на нѣкои гами хармониратъ помежду си, а на нѣкои — нехармониратъ. Понѣкога прѣходътъ или прѣливането на гамитѣ отъ едно състояние въ друго се съвпада, а понѣкога — не се съвпада. Това несъвпадане съврѣменнитѣ музиканти наричатъ дисонансъ.

Казвамъ: ако всички хора бѣха музиканти, тѣ напълно щѣха да разбератъ, какво нѣщо прѣдставлява живота, въ своята сжщина. Казвате: малко ли музиканти има въ свѣта? Тѣ всички разбиратъ ли живота? Казвамъ: всѣки, който пѣе, той още не е истински пѣвецъ; който свири, той още не е музикантъ; който говори, той още не е разуменъ човѣкъ. Споредъ мене, истински пѣвецъ или музикантъ е този, чиято музика се отразява върху живота му. Ако пѣвецътъ пѣе така, че неговото пѣние му дава потикъ въ живота и го кара да върши благородни дѣла, той е истински пѣвецъ. Такова пѣние прѣдставлява мощна сила въ живота. То може да се прилага навсѣкждѣ. Прѣдставете си единъ боленъ човѣкъ, на когото мисълта е разсѣяна, краката не го държатъ, ржцѣтѣ му слаби. Какво трѣбва да прави той, за да възстанови силитѣ си? Лѣкаритѣ ще му прѣпоръчатъ валерианови капки, за успокоение на нервитѣ,

или ще му кажатъ да пие повече млѣко. Ако нѣкой пѣвецъ му изпѣе една хубава пѣсень, тя ще даде хиляди пжти по-добри резултати отъ валериановитѣ капки, дори и отъ млѣкото. Това зависи отъ разбирането и умѣнието на човѣка да използува енергиитѣ на природата. Единъ българинъ казваше, че съ енергията на единъ тонъ вжглища той могълъ, съ единъ локомотивъ и 60 вагона, да обиколи земята три пжти. — Възможно е. И азъ мога съ езинъ килограмъ хлѣбъ да прѣживѣя цѣла година. Това е въпросъ на разбиране. Постигне ли се това, економическиятъ въпросъ е разрѣшенъ. А сега, нѣкой казва: трѣбватъ ми 700—800 лв. за ядене, и то при най-скромна храна. Гледашъ, нѣкой бѣденъ студентъ ходи тукъ-тамъ, чука камъни, дано изкара 50 лв. на день, да се прѣхрани. Казвамъ: нека този студентъ купи съ тия 50 лв. нѣколко килограма житни зрънца и ги посади въ почвата. Нѣма да мине дълго врѣме, и отъ плодоветѣ на тѣзи житни зрънца той ще прѣкара цѣла година. Отъ едно житно зрънце той ще направи цѣла баница. Това ви се вижда смѣшно и казвате: всичко може да повѣрваме, но не и това. Имайте малко търпѣние и ще провѣрите казаното, ще ядете баници. Това е въпросъ на врѣме само.

И тѣй, великата наука на живота седи въ изучаване на законитѣ, по които се проявяватъ основнитѣ сили. Човѣшката душа има редъ красиви и възвишени стремежи, но докато ги постигне, тя ще се натѣква на съмнѣния, на противорѣчиви мисли и чувства.

Който знае законитѣ, ще разбере, защо става всичко това и нѣма да се самоосжда, но ще употреби всички разумни мѣрки, за да ги прѣдотврати, или да ги разрѣши правилно. Запримѣрь, когато азъ отивамъ при В, ще няма всички прѣдпазителни мѣрки, да не се пъкна на нѣщо лошо, макаръ че В не ми мисли злото. На сжщото основание, когато земята минава покрай Юпитеръ, или покрай Сатурнъ, тѣ указватъ извѣстно влияние върху неината орбита, вслѣдствие на което тя прави едно малко отклонение отъ своя пжтъ. Защо?

Гя взима всички прѣдпазителни мѣрки да не се прѣдизвика нѣщо лошо. Въ сжщность, нито Юпитеръ, нито Сатурнъ желаятъ злото и. Обаче, всѣка планета, като върви по своя строго опрѣдѣленъ пжтъ, тя все ще прѣдизвика извѣстно влияние върху тѣла, които се изпрѣчватъ на пжтя ѝ. Заедно съ отклонението на земята, и хората се отклоняватъ отъ своя пжтъ.

Както планетитѣ се движатъ по своя пжтъ, така и молекулитѣ, и атомитѣ, отъ които е съставенъ човѣшкиятъ организъмъ, се движатъ гржгообразно. Срещнатъ ли тѣзи малки частици нѣкакво прѣпятствие въ пжтя си, движението имъ се измѣня. Измѣни ли се движението имъ, измѣня се и ритмуса на човѣшкитѣ мисли и чувства. Запримѣрь, ставате сутринъ, но се чувствувате неразположенъ духомъ, пушате поясъ и само чакате да дойде нѣкой да ви прѣдизвика малко, за да избухнете. Знаете ли защо става това? Вие казвате: ще ме извини, но, нервенъ човѣкъ съмъ, затова избухнахъ.

Кой нѣма нерви? Да бжде човѣкъ нервенъ, да има нерви, това е прѣимущество за него. Не е въпросътъ, че има нерви, но той трѣбва да каже: азъ съмъ нервенъ човѣкъ и избухвамъ лесно, защото не зная, какъ да управлявамъ нервитѣ си. Моята нервна енергия изтича навънъ, вслѣдствие на което се изтощавамъ. Азъ, както и всички хора, имамъ кръвоносна система, но често ми тече кръвъ, вслѣдствие на което съмъ малокръвенъ. Значи, малокръвието въ човѣка се дължи на изтичане, на изпаряване голѣма частъ артериална кръвъ отъ организма, вмѣсто която остава повече венозна. Ние знаемъ при това, че венозната кръвъ е причина на всички болести. Искате ли да подобрите състоянието си, спрете изтичането на артериалната кръвъ отъ организма си.

Окултниятъ ученикъ трѣбва да знае всички тия закони, тъй както и пророцитѣ едно време сж ги знаели. Нѣкои мислятъ, че пророцитѣ сж били хора говедари, овчари, които Богъ е опрѣдѣлилъ, като свои служители. Не, пророцитѣ сж били окултни ученици, които Богъ е изпратилъ между говедата, да приложатъ върху тѣхъ своето учение. Богъ имъ казалъ: идете между говедата, да видите, дали тѣ ще могатъ да ви разбератъ. Ако говедата ви разбератъ, тогава може да отидете между хората, да имъ проповѣдвате, защото тѣ сж много по-разумни. Тази е причината, дѣто нѣкогашнитѣ пророци сж били овчари и говедари. Пророкътъ, като говедаръ, е правилъ своитѣ опити върху говедата. Пророкътъ, като

овчарь, е правилъ своитѣ опити върху овцитѣ. Днесъ Богъ е изпратилъ и васъ нѣкждѣ, да правите своитѣ опити. Нѣкой казва: защо съмъ изпратенъ при тѣзи тежки условия на живота? — Да правите опити. И ако вие можете да подобрите условията, при които живѣете, ще ви кажатъ: идете сега да изпълните своето прѣдназначение.

Съвръменнитѣ хора сж много суевѣрни, но трѣбва да се прави разлика между вѣра, вѣрвания и суевѣрия. Човѣкътъ на вѣрата е дълбоко убѣденъ въ това, което прѣдприема. Той казва: азъ ще се кача на Хималаитѣ. Той не допуска въ ума си никаква отрицателна мисль: дали ще мога да се кача, или нѣма да мога. Той казва: когато и да е прѣзъ живота си, азъ ще се кача на Хималаитѣ. Човѣкътъ на вѣрванията казва: азъ имамъ силно желание да се кача на Мусала, но ще чакамъ благоприятни условия. Суевѣрниятъ казва: имамъ желание да се кача и на Мусала, и на Хималаитѣ, но съмъ човѣкъ съ деликатно здраве, не мога да прѣдприема такъвъ пжтъ. Ще почакамъ малко, може да се нареди нѣкакъ, съ аеропланъ да отида. Той очаква нѣщата да станатъ, като въ хиляда и една нощъ. Обаче, такова нѣщо може да се случи едва единъ пжтъ прѣзъ хиляда години. Суевѣрниятъ очаква всичко да се нареди по магически начинъ, безъ трудъ, безъ усилие, и като не успѣе, казва: свърши се животътъ, нищо не направихъ. При суевѣрията нѣщата се реализиратъ въ отношение 1 : 1000. И тогава човѣкъ се чуди,

че е станало нѣщо, което той никога не е очаквалъ. Запримѣръ, съ Христа се е случило нѣщо подобно. Когато е прѣкарвалъ 40 дневенъ постъ въ пустинята, дяволътъ дошълъ да Го изкушава. Той Го качилъ на храма и му казалъ: „Ако си Синъ Божи, хвърли се отъ храма“. Христосъ му отговорилъ: „Понеже ти ме качи, ти самъ ще ме снемешъ. Азъ не мърдамъ отъ мѣстото си“. Това, на примѣръ, говори за суевѣрието на дявола. Слѣдъ това той задигналъ Христа на една висока планина, отдѣто посочилъ къмъ всички царства на земята и му казалъ: „Ако ми се поклонишъ, ще ти дамъ тия царства да ги управлявашъ“. Христосъ му отговорилъ: „Всички царства, и земни, и небесни сж въ ржцѣтъ на Бога. Ти искашъ много евтино да ти се продамъ“. Както виждате, дяволътъ е много суевѣренъ, защото той обича лъжата, а самата лъжа е суевѣрие. Като лъже, той самъ започва да вѣрва въ това, което говори, и казва: възможно е да е така. Човѣкътъ на вѣрванията пкъ казва: сждбата е такава. Каквото да прави човѣкъ, той не може да измѣни сждбата си. Човѣкътъ на положителната вѣра знае, че той самъ създава сждбата си, и затова никога не се разочарова.

Окултниятъ ученикъ трѣбва да се домогне до положителната наука, която опрѣдѣля точно силитъ, които дѣйствуватъ у насъ. Домогнемъ ли се до тази наука, ние ще знаемъ причинитъ и послѣдствията на нѣщата. И по този начинъ само нашиятъ умъ, нашето сърце и нашата воля ще се развиватъ хар-

монично, а душата и духътъ ни ще се проявятъ правилно. И тогава, споредъ степенята на своето развитие, всѣки ще може да си обяснява явленията въ външния свѣтъ. Въ това отношение окултниятъ ученикъ трѣбва самъ да рѣшава задачитъ си, да има ясна прѣдстава за себе си. Напримѣръ, ако е нетърпеливъ, ако се съмнява, ако не обича да се моли на Бога, или ако има силно развита вѣра, той трѣбва да знае произхода на своето нетърпѣние, на своето съмнѣние, или пъкъ произхода на своята вѣра. Всичко това той трѣбва да разбира правилно, по закона на положителната вѣра, а не по законитъ на суевѣрието и на вѣрванията.

Казвамъ: добръ е, когато правите движения за урегулиране силитъ на вашия организъмъ, да ги придружавате съ гласнитъ букви „а“ и „о“. Тѣ сж два естествени, мощни звука, които се срѣщатъ въ езицитъ на всички народи. Звуковетъ „а“ и „о“ се отнасятъ къмъ междуметията. Като правите движения, трѣбва да обръщате внимание на това, дали тѣ сж разумни, или не. Разумнитъ движения се намиратъ подъ контрола на съзнанието у човѣка, при което всичкитъ частици на тѣлото му сж подъ неговъ контролъ. При неразумнитъ движения съзнанието на човѣка не взима никакво участие. Разумнитъ движения спомагатъ за избѣгване на много болезнени състояния у човѣка. Тѣ регулиратъ нервната система, която е носителка на жизненитъ енергии. Тя възприема животитъ сили отъ природата. Когато нервната система е въ изправ-

но състояние, всички функции на организма се извършват правилно. Когато нервната система на нѣкой човѣкъ не е въ изправно състояние, тогава никой лѣкаръ не е въ състояние да му помогне. Казано е: „Помогни си самъ; ако искашъ и Богъ да ти помогне“. Казвате: какъ ще ни помогне Богъ? — Чрѣзъ хора, които сж въ хармония съ васъ. Когато човѣкъ се заеме безкористно съ реализирането на нѣкоя възвишена Божествена идея, въ помощъ му идватъ и Богъ, и хората. Рече ли, че тази идея е негова, това показва, че той не разбира Божиитѣ закони.

Сега ще ви дамъ слѣдното упражнение, съ произнасяне на гласнитѣ букви „а“ и „о“. Поставете дланъта на лѣвата си ржка надъ дѣсната и така я прокарайте до рамото. Слѣдъ това поставете дѣсната си ржка надъ лѣвата, и пакъ я прокарайте до рамото. Правете това упражнение въ продължение на 10 деня, всѣка вечеръ прѣди да си легнете: шестъ пжти съ лѣвата ржка и шестъ пжти съ дѣсната, като се редуватъ ту лѣвата, ту дѣсната ржка; започвайте съ лѣвата ржка. Дланъта на лѣвата ржка е отрицателна страна въ човѣка, чрѣзъ която се прѣдаватъ меки, магнетични вибрации. Горната частъ на лѣвата ржка е положителна, т. е. електрична. Сжщото е и съ дѣсната ржка. Това движение на лѣвата ржка надъ дѣсната, и обратно, е необходимо, за да се произведе разумно движение. То се образува всѣкога между двѣ противоположни течения. Значи, въ човѣка има два вида електричество и два вида магнетизъмъ. Единиятъ видъ елеч-

ричество и магнетизъмъ изтичатъ отъ лѣвата ржка, а другиятъ видъ — отъ дѣсната ржка.

Нѣкой казва: може и безъ физически упражнения. Достатъчно е да работимъ съ ума си. Да, човѣкъ може да работи и съ ума си само, но тогава, когато той може да проектира своитѣ умствени енергии така, че да направи по умственъ начинъ сжщото упражнение, съ сжщитѣ резултати. По този начинъ могатъ да се правятъ не само упражнения, но и редъ още опити. Напримѣръ, нѣкой човѣкъ страда отъ треска и, споредъ съзѣтитѣ на лѣкаритѣ, той трѣбва всѣки день да употребява по 30 сгр. хининъ. Обаче, този човѣкъ е бѣденъ, той има въ джоба си пари само за хлѣбъ. Какво трѣбва да направи? Нека приложи закона на самовнушението, и така да се излѣкува. Нека отиде мислено до една аптека и да си купи 30 сгр. хининъ. Слѣдъ това нека приеме пакъ мислено този хининъ и да чака резултатъ. По този начинъ той ще се излѣкува два пжти по-скоро, отколкото, ако вземе дѣйствително хинина. Ние можемъ да направимъ този опитъ съ нѣколко души, които страдатъ отъ треска: едни отъ тѣхъ да се лѣкуватъ съ хининъ, купенъ отъ аптеката, а другитѣ да се лѣкуватъ чрѣзъ закона на внушението. Отъ резултатитѣ ще сждимъ, кой отъ двата метода е по-рационаленъ. Обаче, за опита чрѣзъ внушението се изисква интензивна мисль. Не е ли интензивна мисльта, човѣкъ може десетъ пжти мислено да ходи на аптеката, и пакъ да нѣма никакъвъ резултатъ.

Освѣнъ по този начинъ, човѣкъ може да се лѣкува още и чрѣзъ музиката. Извѣстни музикални тонове повишаватъ вибрациитѣ на организма, вслѣдствие на което неговото състояние се подобрява. Накарайте нѣкой боленъ да пѣе, и той ще оздравѣе. Въ това отношение музиката трѣбва първо да се употрѣбява за тониране на организма, а послѣ вече като изкуство.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога б жди!“

*

11. Лекция отъ Учителя, държана на 27 януари, 1926 г. въ г. София.

: : : : : .

НАШЕТО МЪСТО.

„В ъренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

Чете се темата: „Отличителнитѣ чѣрти на четиритѣ годишни врѣмена.“

Слѣдния пжтъ пишете върху темата: „Най-малкото и най-голѣмото число.“

Сега ще ви задамъ нѣколко въпроса: отъ колко величини се опрѣдѣля рѣката? — Рѣката се опрѣдѣля отъ три величини: дължина, широчина и височина. Отъ какво се опрѣдѣля човѣшкиятъ рѣстъ? — Отъ височината. Отъ какво се опрѣдѣля животътъ? — Отъ своята дължина, широчина и дълбочина. Животътъ на всички хора не е еднакво дълъгъ. Широчината на живота се опрѣдѣля отъ дѣятелността на човѣка. Дълбочината му пъкъ се опрѣдѣля отъ разбиранията, отъ схващанията, които човѣкъ има за него. Първитѣ хора сж имали дълъгъ животъ. Слѣдъ това животътъ постепенно се е скжсявалъ, защото теренътъ му се е измѣнилъ.

Питамъ: защо човѣкъ скърби? Мнозина ще отговорятъ, че човѣкъ скърби, когато изгуби нѣщо. Какво е изгубилъ той? Трѣбвали да скърби човѣкъ, когато има най-главното — живота? Наистина, всички хора скърбятъ, но скръбта имъ реална ли е? Запитвали ли сте се, защо скърбите? Кажете, какъ мислите вие по този въпросъ, а не какъ мис-

лятъ писателитѣ или поетитѣ? Защо боле-
дува човѣкъ? Обаче, има хора, които прѣзъ
цѣлия си животъ не сж боледували. Защо
гледа човѣкъ? Всички животни гледатъ ли?
Запримѣръ, микробитѣ въ океана иматъ ли
очи? Какъвъ е произходътъ на думата „гле-
дамъ“? Какво означава тя?

Нѣкои запитватъ: защо Господъ е до-
пусналь грѣха? Пъкъ азъ питамъ: защо хо-
рата грѣшатъ? Съгласни ли сте вие съ твър-
дението, че грѣхътъ сжществува въ свѣта?
Свѣтътъ е създаденъ отъ Бога, но грѣхътъ,
като нѣщо външно, видимо, материално ни-
къдѣ въ Божествения свѣтъ не сжществува.
Грѣхътъ сжществува само въ мислитѣ, въ чув-
ствата и въ желаніята на хората, но външно
той не сжществува абсолютно никъдѣ. Срѣ-
щали ли сте нѣкъдѣ грѣха, вънъ отъ човѣка,
като сжщество съ опрѣдѣлена форма и раз-
говаряли ли сте съ него? Ще кажете, че грѣ-
хътъ е въ дявола. Виждали ли сте дяволъ? И
той е като човѣка, но вънъ отъ него не живѣе.
Намѣрете дявола и злото вънъ отъ човѣка!
Колкото и да ги търсите, вънъ отъ човѣка
тѣ не сжществуватъ. Да търсите злото и грѣ-
ха вънъ отъ човѣка, то е все едно да търси-
те страха вънъ отъ човѣка. Запримѣръ, де-
немъ човѣкъ се страхува отъ нѣщо, бои се
да не падне отъ нѣкоя скала, да не падне въ
нѣкоя пропасть и т. н. Все-таки той се стра-
хува отъ нѣщо има нѣкаква реална причина
за неговия страхъ. Ами вечеръ отъ какво се
страхува? Слушате нѣкой човѣкъ да разказ-
ва: снощи сънувахъ, че щѣхъ да падна отъ

една висока скала, и много се уплашихъ. Като стане сутринята, вижда, че нищо не е било, никаква скала нѣма прѣдъ него. Значи, има страхъ, който почива на нѣщо реално; има страхъ, който е само отражение на живота. Има скръбъ реална, има скръбъ нереална, която е отражение на животиа. Само реалната, дѣйствителната скръбъ има цѣна. Тя се срѣща много рѣдко въ живота. Въ това отношение невидимиятъ свѣтъ постоянно изпраща експедиции отъ ангели за земята, да намѣрятъ истинската скръбъ. Като я намѣрятъ, тѣ я занасятъ на небето, като нѣкаква рѣдкостъ. И затова всичко останало, което хората наричатъ скръбъ, повидимому само е скръбъ. Нѣкои казватъ: скърши се сърцето ми отъ скръбъ. Сърцето му се е скършило, а при това той продължава да живѣе. Може ли човѣкъ да живѣе съ скършено сърце? Другъ нѣкой казва: смазана е душата ми отъ скръбъ. Може ли човѣкъ съ смазана душа да прогресира?

Като слушате тѣзи работи, нѣкои ще кажатъ: нѣма ли по-важни нѣща отъ тѣзи, за които заслужава да ни се говори? По-важнитѣ работи сж за по-ученитѣ хора. Щомъ искате по-важни работи, ще ви запитамъ: защо Сатурнъ има лошо влияние върху човѣка, а Юпитеръ добро? Колко пръстена има Сатурнъ? (— Не се знае точно). Какво означава пръстена? Въ живота пръстенътъ означава свързване. Когато единъ момъкъ и една мома се годятъ, тѣ си размѣнятъ пръстени. Казва се за Юпитеръ, че ималъ три пръстена. От-

тукъ ние ще извадимъ заключението, че Юпитеръ се е годѣвалъ и разгодѣвалъ три пѣти. Какво ще кажете на това отгорѣ? Ние трѣбва да разглеждаме вселената, като живъ организъмъ, въ всѣки удѣ на който сж концентрирани различни динамически сили. Питамъ: въ коя частъ отъ човѣшкия организъмъ, анатомически и физиологически, можемъ да поставимъ Сатурна? Каква е неговата функция върху човѣка? Както всѣки органъ въ човѣшкото тѣло изпълнява точно опрѣдѣлена функция, така и различнитѣ планети указватъ различно влияние върху него. Запримѣръ, ако влиянието на Сатурна върху извѣстенъ органъ отъ човѣшкото тѣло е лошо, влиянието му пѣкъ върху всички останали органи е благотворно. За глупавитѣ хора Сатурнъ е крайно разрушителенъ. Отъ всички богове най-уменъ, най-мѣдъръ и съ най-голѣма опитностъ е Сатурнъ. Той не е лековѣренъ, да вѣрва на думи само. Като отиде при него нѣкой човѣкъ, той веднага разглежда живота му отъ единия до другия край, и като намѣри даже една погрѣшка, казва: хайде, върви си! Съ тебе работа не може да се върши. Той не е снизходителенъ къмъ погрѣшкитѣ на хората. Започнете ли да се извинявате, че сте слаби хора, че грѣшите, той казва: човѣкъ трѣбва да бжде абсолютно справедливъ и уменъ! — нищо повече.

Съврѣменнитѣ астролози, като говорятъ за Сатурна, казватъ: страшно нѣщо е да се намира човѣкъ подъ влиянието на Сатурна! Човѣкъ трѣбва да се пази отъ него. Той е цѣло острие. Защо? — Защото е изгубилъ.

вѣра въ всички и не се подава на ничие влияние. Единствената планета, съ която малко се спогажда и къмъ която благоволи, това е богинята Венера. Като я види, той казва: само на тебе донѣкждѣ вѣрвамъ. Иначе, той не вѣрва даже и на Юпитеръ. Нѣкой казва: азъ имамъ критически умъ. Критическиятъ умъ е присжщъ на Сатурна. Твоятъ умъ дѣ е тогава? Другъ казва: азъ съмъ благороденъ човѣкъ. Благородството е присжщо на Юпитера. Тогава дѣ е твоето благородство? Или, ще кажете, че сърцето ви е пълно съ любовъ. Любовта е присжща на Венера. Дѣ е вашата любовъ тогава? Казвате: ние имате практически умъ. Практическиятъ умъ е присжщъ на Меркури. Казвате: ние сме учени хора. Учеността е качество на слънцето. Питамъ тогава: дѣ е вашиятъ критически умъ, дѣ е вашето благородство, дѣ е вашата любовъ, дѣ е вашата практичностъ, дѣ е вашата ученостъ? Като извадите всичко това отъ себе си, кое остава ваше? Дѣ сте вие тогава? На кое мѣсто се намирате? Коя величина, кой капиталъ е вашъ собственъ? Ще излѣзе, че вие още боравите съ чуждъ капиталъ.

И тъй, главната задача, която прѣдстои на човѣка, е да намѣри себе си, да намѣри своето мѣсто, като малка величина нѣкждѣ въ козмоса. Намѣри ли веднѣжъ мѣстото, което заема въ козмоса, той ще изпита такава радостъ, каквато никога въ живота си не е изпитвалъ. И ако хората постоянно губятъ радостта си, причината за това е, че тѣ още не сж намѣрили своето мѣсто. Тѣ се радватъ

на чужди радости и скърбятъ за чужди скърби. Хората скърбятъ, но скръбта имъ не е тѣхна, тя е на Сатурна. Хората воюватъ, сражаватъ се, защищаватъ извѣстна кауза, но тя не е тѣхна; тази кауза е на нѣкой марсианецъ, който търси своето право, иска да го възстанови. Значи, вие воювате вмѣсто Марса. Дѣ сте вие тогава? Казвате: азъ воювамъ за отечеството си. Кое е вашето отечество? Казвате: ние трѣбва да работимъ! Чие качество е работата? — На Меркури. Жената казва: азъ трѣбва да готвя, да задоволя мъжа си. Въ сжщностъ, на кого служатъ женитѣ? Чии чиновнички сж тѣ? Или, кой ги заставя да готвятъ? — Луната и Марсъ. Казвате: трѣбва да се готви, за да ядемъ. Значи, вие ядете вмѣсто Луната и Марсъ. Въ всички тия символи на живота древнитѣ мъдреци сж скрили една велика Истина. Това прѣдставлява велика Божествена наука, която трѣбва да се изучава. Само интелигентниятъ, разумниятъ човѣкъ може да се домогне до тази наука. Отъ какво зависи интелигентността на човѣка? — Отъ дължината на неговия носъ. Човѣкъ може да продължи носа си само чрѣзъ силата на своята разумна воля. Ако носътъ на човѣка се продължи изкуствено, по нѣкакъвъ особенъ начинъ, той не може да бжде интелигентенъ човѣкъ.

Главниятъ въпросъ, който често трѣбва да си задавате, е слѣдниятъ: какво мѣсто заемате въ козмоса, каква специална служба имате въ общия животъ? Ако запитате нѣкого, на каква служба е, той ще ви каже, че е или

нѣждѣ по финансовата, или по търговската частъ, или учителъ, или инженеръ и т. н. Това сж служби, които заемате въ вашия личенъ животъ, но вие трѣбва да знаете службата, която заемате въ цѣлокупния животъ. Този въпросъ трѣбва да се разрѣши. Запримѣръ, каква е била службата на Христа, когато е дошълъ на земята? Христосъ е дошълъ на земята, да спаси човѣчеството, а заедно съ това да изяви Божията Любоѣ. И затова, когато нѣкой пожелае да изяви Божията Любоѣ, той трѣбва да отиде при Христа, да го научи, какъ да постигне това.

Въ една отъ недѣлнитѣ бесѣди азъ употребихъ думата „рада“, която на български езикъ се дава и като име на човѣкъ „Рада“. Вие си служите съ тази дума, произнасяте я, безъ да знаете, какво тя означава въ сжщностъ. Тя е санскритска дума и се пише: „radha“. Българитѣ сж взели тази дума, изхвърлили сж буквата „h“ и сж образували името „Рада“. Radha означава реалната любовъ, съ която човѣкъ може да служи на Бога въ въплотения животъ. Или тя още означава онзи принципъ, чрѣзъ който Божественото може да се прояви въ материалния свѣтъ. Буквата „a“ въ тази дума означава активностъ, активно начало. Radha подразбира въ санскритски езикъ водителка на хорото, на онова хоро, което става споредъ закона на Любовта. Всѣки човѣкъ, който иска да служи на Бога споредъ закона на Любовта, той трѣбва да съдържа въ себе си принципа на Radha.

Казвамъ: сега е врѣме да схванете дълбокия смисълъ на Христовитѣ принципи. Не ги ли разберете правилно, вие не можете и да ги приложите. Ако единъ принципъ се приложи механически, той не дава никакъвъ резултатъ. Приложи ли се по духъ, по смисълъ, той ще даде поне микроскопически резултатъ. Запримѣръ, държите ли въ ума си отрицателнитѣ чърти и погрѣшки на хората, вие не можете да бъдете радостни. Радостта е присъщо качество на истинския християнинъ. Каква полза ще имате, ако знаете погрѣшкитѣ и добродѣтелитѣ на хората? Добръ е да се знаятъ погрѣшкитѣ на хората, но и това не принася нѣкаква полза. Човѣкъ се ползува само тогава, когато знае великия принципъ, по който може да служи на Бога и да прояви Божия животъ въ себе си. Всѣки човѣкъ има желание да извърши нѣщо велико въ свѣта. Кое е великото, което човѣкъ може да извърши? Той не може да носи земята на гърба си, нито да спаси свѣта. Това е задача за великитѣ духове. Ако наблюдавате хората, ще видите, че нѣкои отъ тѣхъ не могатъ да се справятъ дори съ своята форма, като човѣци. Споредъ това, всѣки човѣкъ може да извърши най-много онова, което отговаря на степенъта на развитието му. Въ това отношение всѣка душа заема опрѣдѣлено мѣсто и опрѣдѣлена служба въ козмоса. Значи, дѣятелността на цѣлото човѣчество прѣдставлява съвокупность отъ дѣятелността на милиарди души, всѣка отъ които трѣбва да знае своето опрѣдѣлено мѣсто и своята дѣятел-

ность, като монада въ цѣлото. Застанете ли на своето мѣсто, вие ще придобиете правилна философия за живота, правилни методи за работа. Иначе, вие ще имате непрѣкъснати падания и ставания.

Нѣкои хора обичатъ да съвѣтватъ другитѣ, какъ да постѣпватъ, какво да правятъ. Добрѣ е да съвѣтвате другитѣ, но трѣбва да знаете, дали вашиятъ съвѣтъ се съвпада съ работата и мѣстото, които природата имъ е опрѣдѣлила. Кой учи птицата да хвърчи? Кой учи рибата да плава? Кой учи червеятъ да влиза въ дървото и да прави дупки въ него? Кой учи пчелитѣ да събиратъ медъ? Както виждате, всички сжщества, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ, иматъ свое вжтрѣшно ржководство, което ги напжтва къмъ тѣхната специална работа. Всички живи сжщества, малки или голѣми, съставляватъ удове на великия Божественъ организъмъ. Всички сжщества на земята се ржкосодятъ отъ по-разумни отъ тѣхъ. Растенията и животнитѣ не принадлежатъ на хората. Тѣ могатъ само да ги култивиратъ и да се ползуватъ отъ тѣхъ. Обаче, растенията и животнитѣ принадлежатъ на сжщества, съ много по-високо развитие отъ това на хората. Сжщото може да се каже и за много отъ вашитѣ мисли, чувства и стремежи. Тѣ не сж ваши, но принадлежатъ на свѣтъ, по-високъ отъ вашия.

Запримѣръ, разгледайте слѣдния фактъ. Като наблюдавате живота на дѣцата, щомъ дойдатъ на възраст около 15—16 години, тѣ минаватъ периодъ на буйность, или на проя-

ви на любовта, вслѣдствие на което казватъ за дѣцата, че сж луди-млади. Мине ли този периодъ, тѣ постепенно се укротяватъ, и когато дойдатъ къмъ 50—60 годишна възраст, любовта имъ изчезва. Питамъ: може ли да се нарече любовъ това, което се явява и изчезва? Това е само извѣстна дѣятелность, извѣстна енергия, извѣстно прѣдприятие вънъ отъ човѣка, въ което той участвува. Свърши ли се прѣдприятието, прѣдприемачтъ казва на този човѣкъ: работата се свърши вече, ти ще отидешъ дома си. И тогава, сжщиятъ човѣкъ казва: азъ нѣмамъ вече любовъ въ себе си. Той се намира въ положението на уволненъ чиновникъ, когото пенсионираатъ. Каква е разликата между чиновникъ на служба и пенсиониранъ чиновникъ? Чиновникътъ, който е на служба, трѣбва да отиеа на работа всѣки день редовно отъ 8—12 ч. сутринъ и отъ 2—6 ч. слѣдъ обѣдъ. Пенсионертъ въ това врѣме ще бжде или дома си, или въ нѣкоя кръчма, или кафене, или ще търси изъ канцелариитѣ и канторитѣ нѣкаква служба. Въ този смисълъ и волтъ е чиновникъ при васъ: като го впрегнете сутринъ въ 8 ч., чакъ вечеръ го разпрѣгате. Има и пенсионери волове, които по цѣлъ день се движатъ свободно изъ горитѣ и ливадитѣ. Кое положение е по-добро: на чиновника или на пенсионера? При сегашното състояние на хората, положението на чиновника е по-добро отъ това на пенсионера. Обаче, при други условия, положението на пенсионера ще бжде по-добро.

Сега азъ искамъ да ви наведе на мисълта за свободата. Казвате, че човѣкъ трѣбва да бжде свободенъ. Никой не е свободенъ, никой не живѣе за себе си. Свободенъ е само онзи, който е намѣрилъ своето мѣсто въ козмоса. Докато човѣкъ не намѣри своето мѣсто, той ще бжде въ закона на ограниченията. Затова непрѣстанно търсете своето мѣсто. Какво се изисква за това? — Трѣзва мисълъ. Нѣкой казва: смутено е сърцето ми. Само ти не си смутенъ; милиони хора има като тебе смутени. — Азъ съмъ бѣденъ. — Освѣнъ тебе, има още милиони хора бѣдни. — Азъ съмъ гладенъ. — Освѣнъ тебе, има още милиони хора гладни. Само ти не си гладенъ. Значи, има общи положения, които едновременно засѣгатъ много хора. Грѣхътъ, глупостта, гнѣвътъ, напрімѣръ, не сж достояние само на единъ човѣкъ; тѣ сж достояние на хиляди и милиони хора. Обаче, има и специфиченъ гнѣвъ, напрімѣръ, когато човѣкъ се гнѣви безъ причина. Тогава той нарушава Божествения законъ. Когато човѣкъ се гнѣви съ причина, този гнѣвъ е на мѣстото си. Той е съзнателенъ гнѣвъ и влиза въ принципа на справедливостта. Тогава човѣкъ се гнѣви, защото вижда нѣщо неправилно въ себе си, което иска да изправи. Гнѣви ли се човѣкъ, че не е постигналъ нѣкакви свои користолюбиви цѣли, този гнѣвъ е безпрѣдметенъ.

И тъй, *gadha* означава служене съ любовъ. Само любовта освобождава човѣка. Вършете всичко съ любовъ, безъ да считате,

че правите нѣщо. Жената, напримѣръ, готви и си казва: защо съмъ толкова глупава, че съмъ седнала прѣдъ този тиганъ и тази тенджерата и прѣдъ този огънь да се печа? Защо не отида нѣкъждѣ въ гората на свобода? Отиде въ гората, но и тамъ казва: защо не си отида дома? Значи, и дома си да е, и въ гората да отиде, тя все не е свободна. Учителътъ казва: какво съмъ се затворилъ тукъ, между тия ученици да ги уча? Ученикътъ казва: какво съмъ взелъ да се занимавамъ съ тѣзи глупости? И учителътъ, и ученикътъ не сж свободни; тѣ сж роби. Всѣки човѣкъ, който не е доволенъ отъ положението си, той е робъ. Ако свещеникътъ служи литургия въ църква, или държи нѣкаква проповѣдь и не е доволенъ отъ работата си, той не е на мѣстото си, той е робъ.

Помнете слѣдното правило: и най-малката работа, извършена съ любовъ, дава свобода на човѣка. Това подразбира думата *radha*. Това значи: да реализираме нашия животъ на земята въ смисълъ, да го живѣемъ въ най-възвишенитѣ му проявления. Ние живѣемъ човѣшкия животъ по Божествено, а трѣбва да живѣемъ Божествения животъ по човѣшки. Какъ ще се изрази Божествения животъ по човѣшки, не знаете. Това е задача, която трѣбва да разрѣшите. За тази цѣль всички ваши мисли, чувства и опитности грѣбва да се съгласуватъ, т. е. да се обобщатъ въ слѣдната мисль: въ Божественото съзнание съществува вѣчна хармония, която регулира умоветѣ на всички хора. Щомъ човѣкъ забърка мислитѣ си, нека

каже: въ Бога има вѣчна хармония! Какво правите вие? Щомъ се объркате, отдалечавате се отъ Бога, а съ това се подпушвате и започвате да мислите, че Богъ е вънъ отъ васъ, нѣкждѣ на небето и не ви чува, не ви разбира. Така казваше и Саулъ: „Не ме слуша Господъ“. Защо не го слушаше Господъ, той не се запитваше. Послушанието е велика добродѣтель за ученика. Всѣки, който не се вслушва въ гласа на любовта и нѣма послушание къмъ нея, той всѣкога изпада въ вжтрѣшни противорѣчия, при които изпитва недоволство отъ себе си, и започва да се подцѣнява. Обаче, и когато се подцѣнява, и когато се надцѣнява човѣкъ, и въ двата случая той не е на правъ пѣтъ. И двѣтъ положения не сж вѣрни.

Азъ желая всички ученици въ школата да придобиятъ вжтрѣшна хармония въ себе си, да придобиятъ принципа на gadha. Който изявява този принципъ правилно, той има въ срѣдата на челото си една свѣтла звѣзда, която показва, че между Бога и този човѣкъ е създадена връзка. Питамъ: дѣ сж вашитѣ звѣзди сега? Кой отъ васъ има такава звѣзда? Голѣма е радостта на човѣка, който има такава звѣзда. Много хора сж виждали свѣтлина, но тази звѣзда тѣ не сж я виждали. Нѣма по-красиво нѣщо отъ това, постоянно да виждате тази звѣзда, която да ви улеснява въ всички ваши мжчнотии. Тази звѣзда може да се вижда така, както мждрецитѣ — овчари видѣха звѣздата, която ги заведе да се поклонятъ на Христа. Това бѣше Христовата звѣзда, която

тѣ видѣха. Христосъ всѣкога виждаше тази звѣзда прѣдъ себе си. Затова, именно, наричатъ Христа „сутринната звѣзда или зорницата на живота“.

И тъй, първо ще търсите своето мѣсто; второто, което трѣбва да придобиете, това е състоянието на гадѣта. За постигането на тѣзи двѣ нѣща се изисква усилена работа. Вие имате условия и материали, съ които може те да работите. Тази работа прѣдставлява алхимически процеси, които трѣбва да станатъ у васъ. Тѣзи процеси не сж нищо друго, освѣнъ условия за прѣсъздаване на човѣшкия характеръ. Човѣкъ трѣбва да прѣсъздаде, т. е. да облагороди характера си. Той ще постигне това, като прѣвърне всички неблагородни метали въ своята кръвъ въ благородни, главно въ злато. Въ идеята за прѣвърщане на неблагороднитѣ метали въ благородни, алхимицитѣ сж скрили великата Истина за прѣсъздаване и облагородяване на човѣка.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

*

12. Лекция отъ Учителя, държана на 3 февруари, 1926 въ г. София.

.....

СЪДЪРЖАНИЕ.

1. Козативни сили.
2. Прави и криви линии.
3. Ауменъ.
4. Служене на Бога и на себе си.
5. Перпендикулярътъ на живота.
6. Три вида служене.
7. Голѣма радостъ съ малка скръбъ.
8. Разковничето.
9. Каквото става.
10. Четиритѣ дѣйствия.
11. Външни влияния.
12. Нашето мѣсто.

